

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2003. IV. negyedév

A PRÓFÉTAI KÜLDETÉS HŰSÉGES TELJESÍTÉSE

Jónás könyve tanításai
Krisztus mai egyháza számára

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

A PRÓFÉTAI KÜLDETÉS
HŰSÉGES TELJESÍTÉSE

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2003. IV. negyedév

A PRÓFÉTAI KÜLDETÉS HŰSÉGES TELJESÍTÉSE

Jónás könyve tanításai
Krisztus mai egyháza számára

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2003*

A tanulmányt összeállította:

SOÓS ATTILA (I–VI.)

EGERVÁRINÉ ÁRVAI MÁRTA (VII–XIII.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata

a <http://www.bibliakiado.hu/kerak> internetcímen olvasható

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Sonnleitner Károly*

Felelős szerkesztő: *Czinkota András*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

Tartalom

<i>Előszó</i>	7
I. tanulmány – október 4. Ki volt Jónás próféta?	8
II. tanulmány – október 11. Jónás megbízatása	18
III. tanulmány – október 18. Kinek szól a próféta megszólítás a végidőben?	32
IV. tanulmány – október 25. Jónás megfutamodása a küldetés előtt	46
V. tanulmány – november 1. Az Úr figyelmeztetése Jónásnak	57
VI. tanulmány – november 8. Jónás a hal gyomrában. Bűnbánó imája és szabadulása	64
VII. tanulmány – november 15. Jónás újbóli megbízatása	72
VIII. tanulmány – november 22. Jónás prédikálása, és Ninive megtérése	83

IX. tanulmány – november 29.

**Isten ígéretei az utolsó időben
végzendő munka eredményességéről 93**

X. tanulmány – december 6.

Az ítélő és kegyelmes Isten 105

XI. tanulmány – december 13.

Jónás csalódottsága és panasza 116

XII. tanulmány – december 20.

Isten szemléltető oktatást ad Jónásnak 124

XIII. tanulmány – december 27.

**Mire van szükségünk
megbízatusunk hűséges teljesítéséhez? 133**

Igék minden napra 142

Jónás próféta könyve egyedülálló a Biblia prófétikus iratai között. Az ún. „kisprófétai” könyvek sorában található, mindössze négy fejezetből álló irat nem prófétikus jövendöléseket vagy Isten népe számára küldött figyelmeztetéseket tartalmaz, hanem az Isten által választott próféta szolgálatának személyes tapasztalatát, megtérésének történetét beszéli el. Nem véletlen, hogy Jónás könyve az őskeresztény korban a legolvasottabb ószövetségi iratok közé tartozott. Vajon milyen szempontból érezhetjük mondanivalóját egészen időszerűnek, bennünket, az adventnépet is megszólítóknak?

Amint a bűnei miatt a pusztulás szélén álló városhoz, Ninivéhez küldte Isten Jónást az intő üzenettel, úgy küldi ma is a végső agóniájában veszteglő világba az adventnépet az utolsó figyelmeztetéssel. A könyv szomorú aktualitása az is, ahogyan Jónás a küldetéshez viszonyult: először kitérve előle, majd nehezen elfogadva, végül pedig valódi célját sem megértve. Jónás próféta szolgálata eredményességét illetően „sikeres” prófétának nevezhető, azonban személye, jelleme sok tekintetben el-
lentmondásos.

Ha röviden szeretnénk összefoglalni, mit tanulhatunk ma e könyv üzenetéből, akkor a következő kérdésekre kaphatunk választ:

– Hogyan viszonyult Isten Ninivéhez, „a vérszopó” (Náh 3,1) városhoz, és hogyan viszonyul ma is a Tőle elfordult világhoz?

– Miként nevelte Isten Jónást a másokért végzendő önzetlen szolgálatra, és hogyan teszi ezt ma is az Ő népével?

– Hogyan, milyen eszközökön keresztül küzd Isten minden ember megtéréseért, és miként küzdött Jónás megváltoztatásáért is?

– Párhuzamba állíthatjuk-e Jónás küldetését a ma élő adventnép legsürgetőbb és leghatalmasabb küldetésével?

Az időszerű tanítások mellett még sok fontos üzenetet közvetít számunkra ez a könyv.

Ki volt Jónás próféta?

(Jón 1,1)

1 Hol említi az Ószövetség Jónás könyvén kívül Jónást mint Isten prófétáját? Mikorra tehetjük küldetésének idejét?

2Kir 14,25 „...ő szerezte vissza az Izrael határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izrael Istenének beszéde szerint, amelyet szólott volt az Ő szolgája, Jónás próféta, az Amittai fia által, aki Gáth-Kéferből való volt.”

Jón 1,1 „És lőn az Úr szava Jónáshoz, az Amittai fiához...”

.....

.....

A Jónás név jelentése: galamb. Jónás próféta szülővárosa a Zebulon területén lévő Gát-Kéfer volt Észak-Izraelben. Az asszír fogság előtti utolsó északi király, II. Jeroboám uralkodásának (i. e. 793–753) idején élt. A fenti ige szerint a próféta a Hazáel, Szíria királya által elvett területek (2Kir 10,32–33; 12,18) visszafoglalására vonatkozó jövendölést közvetített a hitehagyó izraeli király számára. Érdekes megjegyeznünk, hogy miközben Jónás Izrael gyarapodásáról, bizonyos fokú felvirágzásáról prófétált, addig kortársai, Ámós és Hóseás próféta ennek épp az ellenkezőjét hirdetik: Izrael asszírok általi megszállását és fogságba vitelét (Hós 11,5–6; Ámós 1,15; 5,27; 6,14). Sokan ebben látják az okát, hogy Jónás próféta megfutamodott küldetése elől. Tudniillik Isten éppen Izrael majdani ellensége, az asszírok fővárosába, Ninivébe küldi Jónást a város megmentése érdekében.

2 Hol szól még a Biblia Jónásról, és milyen összefüggésben?

Mát 12,38–41 „Ekkor felelének néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnánk látni tőled. Ő pedig felelvén, monda nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele. Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál.”

.....

.....

A felvilágosodás kora utáni bibliakritikai szemlélet képviselői, bár teljesen tagadni nem tudták Jónás próféta személyének történeti hitelességét, a próféta könyvében leírtakat amolyan erkölcsi tanmesének, kortörténetileg nem megbízható, az emberi értelem számára befogadhatatlan írásműnek tekintik. Gondolhatunk itt Jónás megmenekülésére a hal gyomrából, vagy Ninivére, amely sokáig csak a Bibliában szerepelt. A XIX. századi régészeti feltárásokig a város létezését is megkérdőjelezték. Sokak számára az is valószínűtlenül hat, hogy egy hatalmas, magas civilizációjú és kultúrájú város egy kis országból jövő próféta számára egységesen megtér.

Azonban a nagyon is életszerű leírásokon túl Jézus Krisztus szavai hitelesítik leginkább Jónás könyvét. Nehéz volna elképzelni Krisztusról, hogy a túlságosan materialisztikusan, földiesen gondolkodó írástudók és farizeusok jelkívánására válaszul valamilyen mesés történetre hivatkozott volna, amikor Jónás jelére, az általuk is ismert és elfogadott könyvére, élettörténetére és tapasztalatára utalt. Jézus minden kétely nélkül említi ezt az eseményt – amely a modern ember számára felfoghatatlannak tűnik –, hogy Jónás három napig volt a hal gyomrában. Ugyanakkor dicsérőleg szól Ninive lakóiról – akik a próféta figyelmezte-

tésére megtértek – saját nemzetének vallási vezetőivel szemben, akik gögös elzárkózásukban szembehelyezkedtek a Megváltóval.

3 Mi bizonyítja azt, hogy Jónás könyvét maga a próféta jegyezte le, és mi lehetett a szándéka ezzel?

2Pét 1,20–21 „Tudván először azt, hogy az írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a próféta szó, hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Isten szent emberei.”

1Kor 10,11 „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok, megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők vége elérkezett.”

.....

Habár az elbeszélésben az író mindvégig háttérben marad – egyes szám harmadik személyben szól –, mind a külső, mind a belső történések leírása annyira személyes jellegű, hogy csak az jegyezhetette így le, aki mindezt átélte. A Biblia más könyvei, de egyéb korabeli írások is tanúsítják, hogy Jónás életének második felében írhatta meg könyvét, amikor visszatekintett szolgálatainak erre a fordulópontjára.

„Ez megmagyarázná a múlt időt, amikor Ninivére hivatkozik (3,3), mivel logikus, hogy a Jónás ottjárta óta eltelt évtizedek alatt megváltoztak a városban a körülmények. Így a keletkezés ideje valamikor az i. e. 760 körüli időkre kerülne. Bár a szerző nem egyes szám első személyben beszél, ezen egyáltalán nem kell csodálkozni, mint ahogy azon sem, hogy a Tórában Mózes mindig harmadik személyben hivatkozott önmagára, vagy János apostol az általa írt evangéliumban »a szeretett tanítvány«-nak nevezi magát.” (Gleason L. Archer: *Az ószövetségi bevezetés vizsgálata*, 371. o.)

A legmeseszerűbbnek tűnő epizódról, a hal gyomrából való szabadulásról, a túlélés lehetőségéről szól az elmúlt századokban történt tapasztalatokat leíró idézet: „Korunkban több esetet is jelentettek, amikor emberek túléltek azt a megpróbáltatást, hogy elnyelte őket egy bálna. A *The Princeton Theological Review* (1927. október) két ilyen esetről számol be, az egyik 1758-ban,

a másik pedig 1771-ben történt: egy bálna elnyelt egy embert, és nem sokkal később, kisebb sérülésekkel, kihányta őt. R. K. Harrison az IOT 907. oldalán több ilyen esetet is leír.

Az egyik legmegdöbbentőbb tényt Francis Fox írja le a *Sixty-three Years of Engineering* (London, J. Murray, 1924) c. könyvének 298–300. oldalán. Elmondja, hogy két tudós alaposan kivizsgálta ezt az esetet. 1891 februárjában a *Star of the East* bálnavadászhajó a Falkland-szigetek közelében hajózott, és a toronyban levő őrszem egy hatalmas ámbrás cetet vett észre tőlük három mérföldre. Azonnal leeresztettek két csónakot, és az egyik szigonyosnak sikerült is megdöfnie az állatot. A második csónak is megtámadta a bálnát, de felborult, és amikor az a farkával felkavarta a vizet, a legénység a tengerbe esett. Egyikük megfulladt, de a másik, James Bartley, nyomtalanul eltűnt. Miután megölték a bálnát, a legénység nekilátott baltákkal és szigonyokkal dolgozni, hogy eltávolítsa a bálnaszírt. »Egész nap és még az éjszaka egy részében is dolgoztak. A következő napon hozzáerősítettek egy emelőszerkezetet a gyomorhoz, amit felhúztak a fedélzetre. A tengerészeket megrémítette valami, ami benne volt és görcsszerű életjeleket adott: megtalálták a hiányzó tengerészt, összekuporodva és eszméletlenül. A fedélzetre fektették, és lelocsolták tengervízzel, ami hamarosan magához térítette. A harmadik hét végén teljesen felépült a sokkból és folytatta munkáját... Az arca, nyaka és kezei teljesen fehérek voltak, és pergamenszerűnek néztek ki. Bartley megerősítette, hogy húsoththonában valószínűleg egészen addig életben maradt volna, amíg éhen nem hal, mivel az eszméletét a rémület miatt vesztette el, nem a levegőhiány miatt.«” (Uo., 379. o.)

Végső soron Jónás könyve, mint a Bibliában mások élettörténete is – pl. Prédikátor könyve, Jób könyve stb. –, tanulságul, okulásul íratott meg számunkra, akárcsak az egész ószövetség. Bemutatja Isten nagy kegyelmét, türelmét, a sokszor lázadó, hitetlenkedő népe és választottai iránti szeretetteljes pedagógiáját.

4 Mit jelent a prófétai küldetés a Bibliában?

Jón 1,2 „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élembe!”

Ámós 3,7 „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgáinak, a prófétáknak.”

Ezék 3,17 „Embernek fia! Őrállóul adtalak én téged Izrael házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben.”

Jer 23,22. 28 „Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én ígéimet hirdették volna az én népemnek, és eltérítették volna őket gonosz útjaikról, és cselekedetük gonoszságától... A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot, akinél pedig az én ígém van, beszélje az én ígémet igazán. Mi köze van a polyanak a búzával? – azt mondja az Úr.”

.....
.....
.....
Sokak számára kérdésként merülhet fel, Isten vajon miért éppen az oly sok emberi gyengeséggel, fogyatékosággal megterhelt prófétát választotta ki erre a nem mindennapi küldetésre. Talán ebben az időben nem talált Jónásnál alkalmasabb személyt Izraelben...?

A próféta arra kap felhatalmazást, hogy az „Isten szájából” (Mát 4,4) származó beszédet hiánytalanul közvetítse az emberek felé. Az avatja prófétává, hogy Isten személyesen szól hozzá, és a hallottak továbbításával bízva meg népe, egyes személyek, vagy városok (például Ninive, Sodoma és Gomora) számára. A prófétai küldetés tehát elsősorban felelősségteljes, szent megbízatás, amely arra hivatott, hogy emberek maradéktalanul megismerhessék Isten megváltási tervét, bölcs cselekvését és szeretetét a történelemben, és akarataival összhangba jutva, a jó mellett dönt-hessenek. A próféták olykor álomban vagy látomásban (Jób 33,15) vették át Isten üzenetét, de legtöbbször „a Szentlélektől indítatva szólottak az Isten szent emberei” (2Pét 1,21).

Ennek betöltéséhez Isten a próféták részéről elsősorban erkölcsi bátorságot, nyíltszívűséget, mélységes alázatot és szeretetet követelt. A következő idézet is erre hívja fel a figyelmünket:

„Ma is szükség van a szigorú dorgálásra, mert súlyos bűnök választják el az embereket Istentől. A hitetlenség gyorsan divattá válik. »Nem akarjuk, hogy Ő uralkodjék rajtunk« (Luk 19,14) – mondják ezek és ezek. Az udvarias prédikációknak nincs tartós hatásuk. A trombita bizonytalan hangot ad. Isten szavának világos, súlyos igazságai nem hatolnak az emberek szívébe. Sok névleges keresztény van, akik ha kimondanák, amit igazán éreznek, így szólnának: »Miért kell olyan nyíltan beszélni?« Éppen így ezt is megkérdézhették: »Miért kellett Keresztelő Jánosnak így szólni a farizeusokhoz: Viperák fajtatai, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag előtt meneküljete? (Luk 3,8) Miért kellett Heródiás haragját felkeltenie? Miért kellett azt mondania Heródesnek, hogy törvényellenesen él együtt testvére feleségével? E nyílt beszéd miatt Krisztus előfutára elveszítette az életét. Miért nem mehetett előre anélkül, hogy magára vonja a bűnben élők haragját?«

Így hát emberek, akiknek őrizniük kellene Isten törvényét, addig érvelnek, amíg az igazlelkűség helyét elfoglalja a »rugalmasság«, és a bűn feddés nélkül marad. Mikor lesz újra hallható az egyházban az elvhű figyelmeztetés hangja?

»Te vagy az az ember« (2Sám 12,7) – mondta Nátán Dávidnak. Ma ritkán hallatszanak ilyen félreérthetetlen szavak a szószékről, és csak elvétve jelennek meg a kiadványokban. Ha ez nem volna olyan ritka, többször látnánk Isten hatalmának megnyilatkozását az emberek között. Az Úr követői addig ne panaszkodjanak munkájuk eredménytelensége miatt, amíg meg nem térnek az elismerés szeretetéből és a tetszeni vágyásból, s elhallgatják az igazságot.

Az emberek tetszését kereső lelkészek – akik így szólnak: »Nyugalom!«, amikor Isten nem békét hirdet – alázzák meg szívüket Isten előtt, kérjenek bocsánatot kétszínűségük és erkölcsi gyengeségük miatt. Nem felebarátjuk iránti szeretetből tompítják a rájuk bízott üzenet élet, hanem mert önmaguk iránt elnézőek, és szeretik a kényelmet.

Az igazi szeretet elsősorban Istent akarja megdicsőíteni, és lelkeket akar menteni. Akikben él ez a szeretet, azok nem kerülik meg az igazságot, hogy megmeneküljenek a nyílt beszéd kellemtelen következményeitől. Amikor lelkek vannak veszélyben, Isten szolgája nem törődik önmagával, hanem azt az ígét szólja,

amelyet Isten mondhat vele. Nem hajlandó a bűnt mentetegetni vagy szépítgetni.

Bárcsak minden lelkész megértené, milyen szent az a szolgálat és az a munka, amelyet végez, és illési bátorságot tanúsítana! A lelkésznek – mint Isten követének – félelmetes a felelőssége. Ezt a feladatot kapta: »Ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel!« (2Tim 4,2) Krisztus követségében kell dolgoznia, a menny titkainak sáfaraként. Bátorítsa az engedelmet, és intse az engedetlent! Eljárásait nem szabhatja a világ normáihoz. Sohasem térhet le arról az ösvényről, amelyen Jézus parancsára jár. Hitben kell előremennie, látva a bizonyságok fellegét maga körül. Amikor szól, ne a saját elgondolásait fogalmazza meg, hanem azt mondja, amit földi hatalmasságoknál nagyobb Valaki bízott rá. Tanítása az »így szól az Úr« legyen. Isten Illéshez, Nátánhoz és Keresztelő Jánoshoz hasonló emberekre vár – olyanokra, akik pontosan tolmácsolják üzenetét, tekintet nélkül a következőkre; akik bátran kimondják az igazságot akkor is, ha mindenüket fel kell áldozniuk érte.

Isten nem tud felhasználni olyan embereket, akik a veszély idején – amikor erőre, bátorságra és minden befolyásra szükség van – félnek határozottan állást foglalni az igazság mellett. Olyan emberekre vár, akik becsületesen harcolnak a hibák ellen, küzdenek a láthatatlan hatalmasságok, a sötétség erői és a gonoszság lelkei ellen. Nekik mondja majd ezeket a szavakat: »Jól vagyon, jó és hű szolgám... menj be a te uradnak örömébe!« (Mát 25,21)» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Szigorú dorgálás c. fejezet)

5 Milyen értelemben nevezhetők a bibliai próféták Isten „szent embereinek”? Milyen erkölcsi mérce, jellembeli tökéletesség kívántatik meg Isten üzenetének közvetítőitől?

2Pét 1,21 „Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”

Mát 7,16 „Gyümölcsceikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtortjánról fügét?”

Jak 5,17/a „Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű...”

Ésa 6,5 „Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom, hisz a királyt, a seregek Urát látták szemeim!”

Fil 3,12–14 „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”

.....

.....

.....

A Szentírás a szent kifejezést nemcsak a tökéletesség váltófogalmaként használja – mint amikor Isten az ószövetségi népe elé tárta e magasrendű erkölcsi mércét: „Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok” (3Móz 19,2) –, hanem e kifejezés szó szerint *elkülönített* jelent. Ilyen értelemben írja Péter, hogy a próféták Isten szolgálatára elkülönített emberek, ami teljes odaszánást, elkötelezettséget jelentett a másokért végzett munkára. Bár Isten magas erkölcsi mércéhez szabta a prófétai szolgálatra való alkalmasságot, ez mégsem jelentett egyben makulátlan erkölcsi tökéletességet, büntelenséget. Erről győződhetünk meg, megismerve a próféták életét Mózesről János apostolig. Azonban a próféták a maguk gyengeségét mélyen ismerő, alázatos, „szabályszerűen küzdő” emberek voltak. Nem voltak tökéletesek, de állandóan törekedtek a magasztos cél elérésére.

„Dániel próféta az igazi megszentelődés példája volt. Hosszú élete során sok önzetlen szolgálatot végzett a Mesterért. »Kedves férfiú« volt a menny előtt (Dán 10,11). Ám ez a megbecsült próféta nem tartotta magát tisztának és szentnek. Azonosította magát Izrael súlyosan vétkezőivel, amikor Isten előtt így könyörgött a népért: »Nem a mi igazságunkban, hanem a Te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük eléd a mi esedezéseinket. Vét-

keztünk, gonoszul cselekedtünk!... Szólék és imádkozám, és választ tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izraelnek bűnéről.» És később, amikor Isten Fia megjelent, hogy tanítsa őt, Dániel így szólt: »Orcám eltorzult, és rám borult minden álnokságom.« (Dán 9,18. 15. 20; 10,8)

Amikor Jób a forgószelelből hallotta az Úr hangját, így szólt: »Hibáztatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!« (Jób 42,6) Ésaiás látta az Úr dicsőségét, és hallotta a kérubok hangját: »Szent, szent, szent a seregek Ura!« Ekkor a próféta így kiáltott: »Jaj nékem, elvesztem!« (Ésa 6,3. 5) Pál, miután a Lélek elragadta a »harmadik évig«, és hallott olyan dolgokat, amelyeket ember nem mondhat el, »minden szentek között a legkisebbnek« nevezte magát (2Kor 12,2–4; Eféz 3,8). A szeretett tanítvány, János, aki Jézus keblén pihent, és látta a Megváltó dicsőségét, halottként esett az angyal lábához (Jel 1,17).

Azok, akik a Golgota keresztyének árnyékában járnak, nem dicsőítik önmagukat, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök. Érzik, hogy bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik a legközelebb vannak Jézushoz, azok látják legtisztábban, hogy milyen esendő és bűnös az ember, és reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Újkori ébredések c. fejezet)

6 Hogyan gondoskodott Isten arról, hogy az utolsó időben mindenki felkészülhessen Jézus Krisztus második eljöveteleére?

Malak 4,5 „Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.”

.....

.....

Malakiás próféciaja Keresztelő János személyében Jézus Krisztus első eljövetelekor csak részben teljesedett. A prófécia szerint ennek a prófétai szolgálatnak Jézus Krisztus másodszeri, dicsőséges eljövetele előtt teljes mértékben be kell teljesednie, de már nemcsak egy személy, hanem egy egész nép (maradék) életében.

Ha a bennünket körülvevő világra tekintünk, talán nem tartjuk túlzásnak ugyanazt a kifejezést használni: „gonoszságuk felhatolt élem”. A fenti igék is nyilvánvalóvá teszik, hogy Istennek a ma élő emberiséghez is van prófétai üzenete. Bibliai szóhasználattal élve ez a hármás angyali üzenet. Egyszerűbb, hétköznapi nyelven: Isten szeretetteljes, de határozott, megtérésre hívó szava. Ha Istennek üzenete van, akkor üzenetközvetítőnek is lennie kell...

További kérdések:

Vajon egészen tudatosult-e bennünk, hogy Isten általunk szeretné közvetíteni utolsó megmentő üzenetét az elveszett világ számára? Tudtunk-e azonosulni azzal a gondolattal, hogy az advent-nép tagjainak, kinek-kinek a táalentumai szerint, ugyanolyan felelősségteljes prófétai küldetésük van, mint volt hajdan az ószövetségi prófétáknak, Keresztelő Jánossal bezárólag? Nem úgy fogadjuk-e mi is az üzenethirdetésre való felszólítást, ahogyan kezdetben Jónás tette? Mit tehet ma is az Úr, hogy elkerülhessük Jónás tragédiáját?

.....

.....

.....

Jónás megbízatása

(Jón 1,2)

1 Hová küldte Isten Jónást prófétálni? Hogyan jellemzi az Írás Ninivét, és mit tudhatunk róla a történeti feljegyzésekből?

a) Jón 1,2; 3,2/a; 3,3/b 4,11/a „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiáltts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élémbé!” „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet...” „És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, háromnapi járó föld.” „Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer embernél?”

.....

.....

A Szentírás szerint Ninive az özönvíz utáni harmadik generáció idején, Nimród Istennel dacoló bábeli birodalmának részeként épült (1Móz 10,8–11). Megközelítőleg a történelemtudomány időmeghatározása is erre a korszakra mutat a város keletkezését illetően (i. e. 3. évezred közepe). Később a város a világbirodalomná növekvő AsszírIA egyik központjává, majd Szanhérib uralkodása alatt, i. e. 705–681-ig fővárosává vált.

„Ninive felvirágzása viszonylag későn kezdődött, fénykora rövid, bukása gyors. AsszírIA, Babilon északi szomszédja és ősi ellensége nagyságát AssúrIA-nak köszönheti. A város az i. e. 3. évezred közepe táján keletkezhetett, és 1200 évig itt vert az or-

szág szíve. A Tigris nyugati partján terült el, s lépcsős piramis, harmincnégy templom és több palota hirdette hatalmát. A legnagyobb szentélyt a város és az asszírok nemzeti istenének, Assurnak építették. Az asszírok az ő dicsőségére igázták le az egész Keletet... Fénykorában a legnagyobb emberi település lehetett. Mértéktelen pompájával pedig minden addigi várost felülmúlt.” (Wolf Schneider: *Városok Urtól Utópiáig*. Ninive, a gyilkos város c. fejezet)

„A szerző azt állítja: három napig kellett menni ahhoz, hogy a város másik széléig jusson az ember, akkora volt a város. A szöveg azonban nem azt mondja, hogy Jónás három napig megállás nélkül gyalogolt, hogy eljusson Ninive túlsó szélére. Csak arról beszél, hogy három napig járta a várost és prédikált. Minden egyes megállásnál elég hosszú időt vett igénybe a prédikáció. Három nap egyáltalán nem volt hosszú idő ahhoz képest, hogy a VIII. században a városnak legalább 600 000 lakosa volt. Ehhez még hozzá kell adnunk az elővárosok lakosságát, amely természetesen eléggé jelentős lehetett. Ninive teljes közigazgatási területének átmérője 50–100 km között mozoghatott... Összehasonlításképpen: egy zarándoknak három napig tartott, hogy Dánból Silóba menjen, ami 100 km volt.” (Gleason L. Archer: *Az őszövetségi bevezetés vizsgálata*, 373. o.)

b) Náh 3,1–4, 16/a „Jaj a vérszopó városnak! Mindenes-től hazug és erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni. Ostorcsattogás, kerékszörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér. Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása, sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek, megbotlanak hulláikban. A szép parázna sok paráznaságáért, a hitetésnek mesternője miatt, aki népeket ejtett meg paráznaságával, és nemzetségeket bűbájaival... Többen voltak kalmáraid, mint az égnek csillagai.”

.....

.....

„A kettészakadt Izrael korában az ókor egyik legnagyobb városa az asszír birodalom fővárosa, Ninive volt. A Babel tornyánál történt szétszóródás után nem sokkal alapították, a Tigris folyó

termékeny partján. Gazdagon virágozott századokon át, s »három nap kellett a bejárásához«, ...»nagy város« lett (Jón 3,3).

Anyagi jóléte idején Ninive elől járt a bűnözésben és gonoszságban. Az ihletett Ige »véröntő város«-ként jellemezte, amely »rablással van tele« (Náh 3,1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét: »Van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!« (Náh 3,19)» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 166. o.)

„A pusztításnak nagy alapossággal és tervszerű kegyetlenséggel láttak neki. A vallási fanatizmus és a hatalomvágy irigységgel párosult: az asszírok, akik nagyrészt pásztorkodásból éltek dombos és kevésbé termékeny földjükön, vágyakozva tekintettek a déli Babilónia és a nyugaton fekvő Szíria és Kánaán gazdag síkságaira.

Nagy hadsereget szerveztek, és új ostromtechnikát dolgoztak ki. Azelőtt a városoknak többéves ostrom után, az éhhalál fenyegetésére kellett behódolniuk. Az asszírok ezzel szemben azonnal támadásra indultak. A lakosokat kivétel nélkül agyonütötték vagy halálra kínozták, kiégették a szemüket, élve nyúzták meg őket, és hegyes karókkal szúrták át a mellüket. Az előkelő polgárok karját, lábát, orrát és fülét levágták, a megcsonkított törzset pedig – a fosztogató és gyűjtogató csapatok nagy örömeire – kalitkába zárva kiállították.

»Mehódítottam a városokat, nagy vérengzést vittem véghez, pusztítottam, raboltam, gyűjtogattam« – dicsekszik II. Asszurnaszirpal, aki i. e. 883-tól 859-ig uralkodott. »A harcosokat élve fogtam el, és városuk előtt húztam karóba őket. Helyükre asszírokat telepítettem. A nagy tengerben mostam le fegyvereimet.«

A legtöbb dombormű harci jeleneteket és azoknak az embereknek a haldoklását ábrázolja, akiket az asszírok megtámadtak. Látjuk Szanherib, Asszarhaddon és Asszurbanipal erődökön, mo-csarakon, folyókon és hegyeken át vonuló seregeit; látjuk a meghódítandó és pusztulását váró város előtt az ostromlók táborát a király sátrával; látjuk a gyalogosok és a lovasok, valamint a teveháton küzdők rohamát – ostromlétrák a falakon, lángok csapnak fel a tornyokból; hatalmas hullahegyek emelkednek, véres fejek hullanak porba, és egy írnok nyugodtan ül táblája előtt, hogy feljegyezze a levágott fejek számát. Az élőket meg-

kötözik, kínozzák és meggyalázzák; a borzalmak aranyba foglalva kiáltanak hozzánk a ninivei paloták faláról. A nagy pusztítók így gondoskodtak arról, hogy rombolásuk művészi ábrázolása túlélje őket – ma is figyelmeztetnek a városok esetleges sorsára...

A gyilkos város a rombolást olyan tökélyre vitte, mint később Dzsingisz kán mongol hordái.” (Wolf Schneider: *Városok Urtól Utópiáig*, 69–71. o.)

2 Hol találhatunk a Bibliában olyan kifejezéseket, amelyek a gonoszság, a bűn mértékét, és ezzel együtt Isten mentő szándékát vagy közelgő ítéletét voltak hivatottak érzékelteni? Miképpen látjuk azt a törvényszerűséget, hogy igazságszolgáltatása előtt Isten először mindig figyelmeztetésekkel keresi meg a bűnöst?

1Móz 6,5–7 „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbánta azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódott az Ő szívében. És monda az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait, mert bánom, hogy azokat teremtettem.”

1Móz 15,16 „Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az emoreusok gonoszsága még nem tölt be.”

1Móz 18,20–21 „Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett: Alámegyek azért és meglátom, vajon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e vagy nem? Tudni akarom.”

1Thess 2,15 „Akik megtiltják nekünk, hogy a pogányoknak ne prédikáljunk, hogy üdvözüljenek; hogy mindenkor betöltésük bűneiket; de végre utólérte őket az Isten haragja.”

Írjuk ki az igékből és a következő idézetből a kifejezéseket, amelyek megmutatják, hogy Isten akkor is a szeretet Istene, amikor végtelen türelméhez, szeretetéhez hozzátartozik a büntetés is. Soroljuk fel ennek okait!

.....
.....
.....
.....
.....
.....

„Istenünk az irgalom istene. Hosszútűréssel és szerető szájalommal bánik törvénye megszegőivel. Ma azonban, amikor az embereknek olyan sok alkalmuk nyílik arra, hogy Isten törvényeit a Szentírás kinyilatkoztatásának megfelelően megismerjék, a világegyetem Ura nem nézheti megnyugvással a gonosz városokat, ahol erőszakosság és bűn uralkodik. Istennek a makacsul engedetlenkedők iránti türelme nemsokára véget ér. Szükséges-e, hogy az embert meglepetésszerűen érje, amikor a legfőbb Uralkodó hirtelen és váratlanul megváltoztatja bánásmódját az elbukott világ lakóival szemben? Csodálkozhat-e az ember, amikor büntetés követi a törvényszegést és a fokozódó bűnt? Meglepődhet-e azon, hogy Isten pusztulással és halállal sújtja azokat, akik nem egyenes úton – hanem csalással és megtévesztéssel – jutottak nyereségükhöz? Sokan nem hajlandók Jahve uralkodását elismerni, pedig Isten egyre fokozódó fénnel világítja meg kíváncsalmait előttük. Inkább választják a menny kormányzása elleni lázadás elindítójának fekete zászlaját.

Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútűrésen, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Isten visszatartja ítéletét. De kétségkívül meg fogja büntetni a gonoszokat, akik vakmerően szembe helyezkednek a Tízparancsolat jogos követelményeivel.

Isten próbaidőt ad az embernek. De Isten türelmének határa van, amelyen túl elkerülhetetlen a büntetés. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberek iránt. Irgalmában figyelmeztetéseket küld, hogy megmentse őket a jogos büntetéstől. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irgalomért könyörgőket. Eltörli a lázadókat, akik az igazság világosságát állandóan visszautasítják, mert könyörületes velük, és azokkal is, akiket példájukkal befolyásolnának.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 172–173. o.)

3 Hogyan látta Isten Ninivét, amit Jónás még nem érzékelt?

Jón 4,11 „Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost..., akik nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között.”

Róm 5,20 „A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék, de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik.”

Mát 9,12–13 „Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.”

Csel 10,34–35 „Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizony látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves Őelőtte, aki Őt féli és igazságot cselekszik.”

.....
.....
.....

II. Jeroboám (i. e. 793–753) ideje alatt úgy tűnt, hogy az ország gazdaságilag fejlődött, politikailag, katonailag stabilizálódott, mindazonáltal Hóseás és Amós próféta könyveiből tudhatjuk, hogy mindez milyen lelki-erkölcsi állapotok mellett történt. E látészolagos ellentmondás ellenére Isten ebben az időben nemcsak saját népe fölemeléséért küzdött az említett próféták által, hanem messzemenő figyelemben részesítette az akkori világ legnagyobb fővárosát, Ninivét, Izrael majdani ellenségét is. Az előző kérdésekben tárgyalt félelmetes állapotok ellenére Ninive bármilyen elvetemültté vált is, mégsem merült el teljesen a bűnbén.

„Aki »látja az emberek minden fiát« (Zsolt 33,13), és akinek szeme »minden drága dolgot meglát« (Jób 28,10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyakoztak, akik ha megismerhetnék az élő Istent, elfordulnának a

gonoszagtól, és a Teremtőt imádnák. A bölcs Isten félreérthetetlen módon kinyilatkoztatta nekik önmagát, hogy bűnbánatra indítsa őket.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 166. o.)

Magunk is csak az őszinte, nyíltszívű, igazságra szomjazó, számkra szimpatikus emberek társaságát kedveljük leginkább, akikről már eleve feltételezzük, hogy örömmel és szívesen fogadják majd a bibliai igazságokat. Azonban eleve reménytelennek tartjuk, hogy a külsőleg és belsőleg is negatív benyomást keltő emberek bármit is megértsenek az evangéliumból. Ebből is láthatjuk, milyen mélyen gyökerezik természetünkben az előítélet, ami az évek során csak még inkább felerősödik bennünk. Pedig mennyire el kellene sajátítanunk Jézus missziós lelkületét, aki „a vámszedők és a bűnösök barátjaként” éppen a betegeket, az árvákat, a társadalomból kizsújtottakat kereste fel legtöbbször, hogy az élet vizét kínálja fel számukra.

Sajnos nagyon elhanyagoltuk a társadalom ún. „alsóbb rétegeinek” megszólítását: gondolhatunk a szenvedélybetegekre, az erkölcsileg lecsúszottakra, éhezőkre, hajléktalanokra és a társadalom peremén élőkre egyaránt.

Hol találkozhatunk a Bibliában az előítélet megnyilatkozásaival? Soroljunk fel néhányat!

.....
.....
.....

„Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem, mindenkiten értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercsoporttal találkozott, az időhöz és a körülményekhez szabott oktatást adott. Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza embertársát, még jobban tudatosult benne, hogy az embernek milyen nagy szüksége van az Ő istenemberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésbé igényesek szívében is. Arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlené és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre tehetnek szert, amely Isten gyermekeiként hirdetné őket.

Sokszor találkozott Sátán foglyaiként vergődő emberekkel, akiknek nem volt erejük kitörni e csapdából. Ezekhez a csüg-

gedt, beteg, megkísértett, elbukott emberekhez Jézus a legnagyobb tapintattal és részvétellel szólt; azt mondta, amire szükségük volt, és amit megértettek. Mások súlyos harcot vívtak a lelkek ellenségével. Ezeket kitartásra bátorította, arról biztosítva őket, hogy győzni fognak, mert Isten angyalai mellettük állnak, és győzelemhez segítik őket.

Jézus nagyra becsült vendégként ült a vámszedők asztalánál, megértő magatartásával és közvetlen kedvességével tanúsítva, hogy elismeri emberi méltóságukat. Az emberek vágytak arra, hogy méltók legyenek bizalmára. Áldást és életet adó erővel hullottak szavai szomjas szívükbe. Új érzések ébredtek bennük, és a társadalom e kitaszított tagjai előtt kitárult egy új élet lehetősége.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 17. o.)

4 Vajon az Istenért végzett munka során mennyire tekinthetünk a látható eredményekre? Mindig megláthatjuk-e szolgálatunk eredményét?

Ésa 6,9–13 „És monda: Menj, és mondd ezt e népnek: Hallván halljatok, és ne értsetek, s látván lássatok, és ne ismerjeteK. Kövérítsd meg e nép szívét, és füleit dugd be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. És én mondéK: Meddig lesz ez, Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állnak, lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is pusztaság lesz. És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lesz a földön. És ha megmarad még rajta egy tizedrésZ, ismét elpusztul ez is; de mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az ő törzsük szent mag lesz!”

Luk 10,20 „De azon ne örüljeteK, hogy a lelkek nékteK engednek; hanem inkább azon örüljeteK, hogy a ti neveiteK fel vannak írva a mennyben.”

Ésa 49,4 „És én mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél.”

Ján 4,37/b; 6,27 „...más a vető, más az arató... Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért,

amely megmarad az örök életre, melyet az embernek Fia ad majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.”

.....

.....

.....

Nyilvánvaló, hogy senki sem tud hosszú távon nagy lelkesedéssel végezni olyan munkát, aminek egy idő után sem látszik semmi haszna és eredménye. Isten művében azonban gyakran tapasztalhatjuk, hogy a befektetett munka mennyisége sokszor nem áll arányban a munka „sikerével”. A magvető példázatában azt látjuk, hogy a magvető 1:4 arányában végzett valójában hasznos munkát, mivel csak a negyedik változat hozott – különböző mértékben – gyümölcsöt. Mindezzel persze Isten nem azt akarja érzékeltetni velünk, hogy az Ő művében végzett munka nagy része csak hiábavaló fáradozás (Ésa 65,23), és ezt fogadjuk el, hanem inkább ezáltal is a szeretetben és a hitben való munkálkodásra szeretne megtanítani. Az igazán másokért végzett, önzetlen szolgálat nem méricskéli, mennyi haszna, kamata van a befektetett szeretetnek, hanem teszi a jót magáért a jóért, „semmit érte nem várván” (Luk 6,35). Hiszen Jézus Krisztus is csak igen minimálisnak tűnő „végeredményt” könyvelhetett el földi szolgálata végén.

Az Ézsaiásnak szóló, kissé csüggesztő előrejelzés is annak ad hangot, hogy a próféta nyílt és határozott beszéde sokakat inkább csak megkeményít, megkövéri szívüket, mintsem megváltozásra indítaná őket. Ezzel az Isten Igéjét közvetítő minden embernek tisztában kell lennie. Azonban a kevesek, a maradék, a „szent mag” miatt sokszor e népszerűtlen feladatot is vállalni kell.

„Az Úrért végzett munka ebben az életben gyakran gyümölcstelennek látszik. Fáradozásaink, hogy jót tegyünk, komolyak és kitartóak lehetnek, s mégsem veszünk észre semmiféle eredményt. Minden erőlködésünk hiábavalónak látszik. Üdvözítőnk azonban biztosított bennünket, hogy munkánkat a mennyben feljegyzik, és jutalma nem marad el. Pál apostol a Szentlélek által így ír: »A jótéteményben pedig meg ne restüljünk; mert a

maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.« (Gal 6,9) A zsol-táros szavaiban ezt olvassuk: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.« (Zsolt 126,6)

A végső jutalmat Krisztus a visszajövetelekor adja át, ám az őszinte szolgálat már ebben az életben is jutalmat nyer. Akadá-lyokkal, ellenkezéssel, és keserű, szívet tépő elcsüggesztéssel ta-lálkozik az evangélium szolgája. Alkotása gyümölcseit talán so-hasem láthatja. És mégis, magában a munkában dicső jutalmat nyer. Mindazok, akik odaszánják magukat Istennek, hogy önzet-lenül munkálkodjanak az emberiségért, a dicsőség Urának mun-katársai. Ez a gondolat megédesíti a munkát, erősíti az akara-tot, és megedzi az idegeket mindennel szemben, bármi jönne is. **Azáltal, hogy önzetlen és a Krisztus szenvedéseiben való része-sülés által megnemesedett szívvel dolgoznak és Ővele éreznek, ahhoz is hozzájárulnak, hogy Jézus örömét teljessé tegyék, és nagy nevét megszenteljék.** Istennel, Krisztussal és a szent an-gyalokkal való közösségükben mennyei légkör veszi körül őket, amely testüknek egészséget, szellemüknek erőt és lelküknek örö-möt ad... A Szentlélek minden indítását, amely az embereket a jóra és Istenhez vezet, feljegyezi a menny könyveibe, és aki a Lélek engedelmes eszköze volt, Istennek ama napján meglát-hatja majd élete munkájának értelmét.” (Ellen G. White: *Az evangé-lium szolgálói*, 315–316., 318. o.)

5 Milyen – Jónáséhoz hasonló – feladat vár ma is Isten né-pére?

Márk 16,15 „És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtsnek.”

Luk 14,21 „Mikor azért az a szolga hazament, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosai-
ra, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.”

Márk 1,38 „És ő monda nékik: Menjünk a közel való vá-rosokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.”

Luk 4,43 „Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is hir-detnem kell nékem az Isten orszagát; mert azért küldettem.”

Csel 18,10 „Mert én veled vagyok, és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nekem sok népem van ebben a városban.”

.....

.....

.....

A nagyvárosok már az őstörténet idején Isten eredeti szándékával ellentétesen alakultak ki (1Móz 10,10). Nem véletlen, hogy a bűneset után megromlott ember gigantomán elképzeléseit Isten már a Babel tornya építésekor megghiúsította (1Móz 11,6–7). Ezután, ha nem is ilyen globális méretekben – eltekintve a mai globalizációs törekvésektől –, de a gyorsabb növekedés, az anyagi gyarapodás érdekében az emberiség mindig is szerette erejét megmutatni az egységesülésben, az összefogásban, egy viszonylag szűk helyen való tömörülésben. A nagyvárosi életforma a túlhajszoltság, túlinformáltság, a kérkedés és az erkölcstelenség melegágya. Természetesen ennek ellenére Istennek ma is „sok népe van” a nagyvárosokban. A nagyvárosi életformával nem azonosulva, de az ott élők lelki üdvösségéért felelősséget vállalva ma is komolyabb és hatékonyabb munkaterveket kellene készítenünk városainkban élő felebarátaink evangelizálásáért.

„Nem végeztük azt a munkát, amelynek régóta folynia kellene: hogy lelkeket nyerjünk Krisztusnak. Kegyetlenül elhanyagoltuk az istentelen városok lakóit, akikre hamarosan rászakadnak a szerencsétlenségek. Közel az idő, amikor a nagyvárosok elsőpörtetnek, és mindegyiküket figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Azonban ennek érdekében ki teljesít olyan teljes szívű szolgálatot, amelyet Isten elvár?

A városok érdekében a szükséges teendők ezredrészét sem végeztük el. Nem tettük meg azt, amit megtehettünk volna, ha férfiak és nők maradéktalanul teljesítenék kötelességüket.

A városok szembeszökően Sátán hatalma alatt állnak. Az itt uralkodó állapotokon gondolkodva felteszem magamnak a kérdést: mi lesz a vége mindennek? Sok nagyvárosban rendkívüli mértékben növekszik a gonoszság. Bűnözés, pusztulás mindenféle. A bálványimádás új fajtáit láthatjuk. Minden nemzet fiai új-

donságok feltalálásán fáradoznak, mindenütt gyorsítják az eljárásokat, a fogalmakat pedig összezavarják. Bizony a Föld városai Sodomához és Gomorához válnak hasonlóvá.

Nagy munkát kell elvégeznünk. Isten lelke indít arra, hogy az Úr munkájában tevékenykedőknek megmondjam: üzenetünk számára a kedvező idő, amikor azt a nagyvárosokban feltárhattuk volna, lejárt, s ezt a munkát nem végeztük el. Súlyos teher nehezedik ránk, hogy most behozzuk a lemaradást.

Azt a munkát, amelyet az egyház a béke és jólét idején nem végzett el, a rettenetes válság idején kell megtennie, a legcsüggesztőbb és legfélelmetesebb körülmények között.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 9–111. o.)

6 Gondolkozzunk el, miért olyan sürgető feladatunk a nagyvárosokban élő embertársaink evangelizálása? Milyen külső és belső akadályokkal kell szembenéznünk, amikor a felgyorsult tempójú élet okozta gondok között hirdetjük az evangéliumot?

Mát 24,12, 37–39 „Mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül... Amiképpen pedig a Noé napjaiban, akképpen lesz az ember Fiának eljövele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak, házasodnak és férjhez mennek – mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment –, és nem vesznek észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz, és mindnyájukat elragadá: akképpen lesz az ember Fiának eljövele is.”

Luk 21,34 „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.”

2Tim 4,3–4 „Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. És az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”

.....

.....

Modern világunk agyonhajszolt emberét egyre nehezebb megszólítani, gondolkodásra készíteni. A felgyorsult élettempó, a fogyasztói társadalom lelketlen életvitele egy szociológus megfogalmazása szerint „konzumidiótákká” teszik a ma emberét. Közben az erkölcsi, lelki kultúra hiánya miatt sokak számára a Biblia egy idejétmúlt, életidegen könyv csupán. Ugyanakkor körülveszi őket a telekommunikációs eszközök értelmes gondolkodást, jóérzést és lelkiismeretet nem tisztelő szennyáradata, s fiataljaink ezen nőnek fel. Az egyre nagyobb méreteket öltő vallási tévelygés és a lelkiismereti szabadságot veszélyeztető erők kibontakozása valóban aktívabb és elkötelezettebb szolgálatra kellene hogy készítessen bennünket a nagyvárosokban élőkért. Azonban ha mi is belemerülünk a mindennapi élet hajszájába, vajon kik fogják elvégezni ezt a feladatot? Megnehezedett szívű embereket megnehezedett szívű keresztények nem képesek felrázni.

„Sok város Isten szemében valóságos Sodomává válik. A növekvő gonoszság olyan, hogy a tömegek gyorsan elérik élettapasztalataiknak azt a pontját, amelyen túl rendkívül nehéz lesz hozzájuk férkőzni a hármass angyalai üzenet megmentő ismeretével. A lelkek ellensége mesterien dolgozik, hogy teljesen uralhassa az emberek gondolatait. Isten szolgáinak gyorsan kell cselekedniük: inteniük kell az embereket, és előkészíteniük őket Isten ítéletnapjára.

A zsúfolt városokban Sátán buzgón tevékenykedik. Romboló munkája látható a munka és a tőke között mutatkozó zűrzavarban, viszályban, s abban a képmutatásban, amely az egyházakat uralja. Azért, hogy az embereknek ne legyen idejük az elmélkedésre, Sátán a mulatozás, az élvhajhászás, evés-ivás örvényébe rántja őket. Nagyravágyást ébreszt bennük, hogy arra törekedjenek, ami az »Én«-t magasztalja. Lépésről lépésre jut el a világ abba az állapotba, amely Noé napjait jellemezte. **Az elképzelt összes bűnököt elkövetik.** A test, a szem kívánsága, az élet kérdése, visszaélés a hatalommal, kegyetlenkedés, majd a kényszer, amely az embereket arra készíti, hogy szervezetekhez és egyesületekhez csatlakozzanak. Tehát kötegekbe kötik magukat, hogy megégesse őket az utolsó nap nagy tüze. Mindez sá-

táni eszközök munkája. **S a bűnnek és az őrületnek ezt a körforgását nevezik az emberek életnek!**

A világ úgy él, mintha nem volna Isten: önző vállalkozásokba merül, pedig igen hamar tapasztalni fogja a hirtelen pusztulást, amelyből ki nem menekülhet. Sokan folytatják önző vágyaik kielégítését mindaddig, amíg annyira megundorodnak az élettől, hogy öngyilkosságra vetemednek. Tánc, tivornya, italozás, dohányzás, állati szenvedélyek kielégítése, s majd mint ökrök vitetnek a vágóhídra. Sátán minden művészetét és csábítását latba veti, hogy az emberek vakon meneteljenek mindaddig, amíg az Úr felkel helyéből, hogy megbüntesse a gonosztetteket, amikor a föld felmutatja a kiontott vért, és nem takarja el többé megöletteit. **Az egész világ mintha a halálba menetelne.**” (Elen G. White: *Evangelizálás*, 7–8. o.)

Kinek szól a prófétai megszólítás a végidőben?

A prédikátorok és a gyülekezeti tagok munkája (Jel 11,1)

1 Gondoskodott-e Isten arról a történelemben, hogy igazságának mindig legyenek emberi közvetítői?

2Móz 19,5-6 „Most azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az igék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak.”

Mát 21,43 „Annakokáért mondom néktek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.”

Mát 28,19-20 „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig. Ámen!”

Jel 1,11-12. 20 „Amely ezt mondja: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az Első és Utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, amely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiceában. Megfordulék azért, hogy lássam a szót, amely velem beszéle; megfordulván pedig,

láték hét arany gyertyatartót... A hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.”

.....

.....

.....

.....

Istennek kezdettől fogva voltak emberi eszközei, akiken keresztül megszólította a világot. Kezdve az egyéni kiválasztástól (Ádámtól Noéig), a zsidó népen keresztül, a hitből való újszövetségig. Hiszen ha Istennek minden korhoz volt üzenete, akkor üzenetközvetítőket is küldött, akik hirdették szavát. Isten a maga bölcsességével, és korszerű üzenetével mindig felkészítette választottait, akik egy-egy adott korban megszólaltatták üzenetét. Ezt láthattuk az ószövetségi időkben elhívott prófétákon keresztül a Jelenések könyve hét levelében megszólított egyháztörténeti korszakokon át egészen napjainkig. Hiszen Isten ígérete szerint nem hagyja magára a világot egészen második eljöveteleig. „Íme én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” (Mát 28,20)

„Amit Isten Izrael, a választott nép által akart tenni a világgért, ma egyházával valósítja meg. Kiadta »a szőlőt... más munkásoknak«, a szövetségét megtartó népének, akik hűségesen »megadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében«. **Az Úrnak mindig voltak hűséges képviselői, akik fontosnak tartották ügyét. Istennek ezek a tanúi a lelki Izrael közé számítanak, és Jahve teljesíti nekik ősi népének tett minden szövetségi ígéretét.** Isten egyháza ma szabadon viheti előre, egészen a befejezésig, az elveszett ember megváltására készített mennyei tervet... **Az ember nem hiúsíthatja meg Isten akaratát. A gonosz ténykedés közepette Isten szándéka biztosan halad a megvalósulás felé.** Így volt ez Izrael házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izraelben...” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 444., 448. o.)

2 A végidőben melyik népet ruházta fel Isten prófétai küldetéssel?

Jel 10,9–11 „Elmentem azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét. És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és az én számban olyan édes volt, mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredett az én gyomrom. És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok előtt...”

Jel 12,17 „És lőn az égben viaskodás: Mihály és az Ő angyalai viaskodnak a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik és az ő angyalai...”

vö. Jel 19,10/c „Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.”

.....
.....
.....

Ha megvizsgáljuk a Jelenések könyve 10. fejezetében többször is idézett nyitott könyvecske jelentését – amelyet Jézus átad János apostolnak –, nem gondolhatunk másra, mint a történelemben sokáig nem értett, nem olvasott, „bepecsételt” (Dán 12,9) Dániel könyvére, amelynek prófétikus tartalma teljességében csak a végidőben nyílt meg a William Miller által fémjelzett nagy amerikai adventváró mozgalom számára. Azonban a Jelenések könyve 10. fejezetében idézett könyvecske kezdetben méz-édes örömhíre, vagyis a Krisztus közvetlen második eljövetelének várása keserű tapasztalattal ér véget. A prófétikus időszámításra várt esemény szükségszerű elmaradása csalódással rostálta meg a Jézus második eljövetelére váró mozgalmat. Azonban ez az elkerülhetetlen, előre megjövendölt esemény sem kérdőjelezhetette meg a XIX. századi Krisztus-váró mozgalomnak – majd önálló egyházzá szerveződő népnek – Istentől elhívott, prófétikus küldetését. Ezért olvashatjuk a 11. versben a bátorítást és az

újboldi megbízatást, sőt az egész világ érdekében ráruházott prófétai felelősséget, a vég idejéig. Ezzel párhuzamosan szól Jelenések könyve 12. fejezete a végidő utolsó egyházának születéséről, jellemzőiről, és a prófétaság lelki ajándékának különleges kiváltságáról, amelyet Ellen Gould White prófétai küldetésében azóta is magáénak tudhat.

„1844-ben, amikor »elmúlt az idő«, azok, akik továbbra is hittek Krisztus eljövételében, egy ideig súlyosan megpróbáltattak. Valódi helyzetükről csak az a fény sugar adott megnyugtató hírt, amely figyelmüket a mennyei templomra irányította. Egyesek tagadták, amit a prófétikus időszámításról korábban hittek, és emberi, illetve sátáni erőknek tulajdonították a Szentlélek hatalmas befolyását, amely az adventmozgalmat kísérte. Egy másik csoport azonban szilárdan vallotta, hogy az Úr vezette őket az elmúlt években. Miközben vártak, figyeltek, és imádkozva keresték Isten akaratát, felismerték, hogy nagy Főpapjuk megkezdte szolgálatának egy másik szakaszát. Amikor e szolgálatra tekintettek, meglátták azt is, hogy miben áll az egyház befejező munkája. Jobban megértve az első és a második angyal üzenetét, felkészültek arra, hogy elfogadják és tolmácsolják a világnak a harmadik angyal ünnepélyes figyelmeztetését is, amely a Jelenések könyve 14. fejezetében található.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 385. o.)

„A világ történelmének záró jelenetei közepette élünk. **Reszketnünk kell felelősségünk tudatában, hiszen ismerjük az igazságot.** A világ végideje érkezett. E dolgok kellő mérlegelése mindenkit arra készítet, hogy minden tulajdonát és egész lényét teljesen odaszentelje Istenének...

Az a súlyos kötelezettség hárul ránk, hogy megintsük és figyelmeztessük a világot közelgő végzetére. Minden irányból, távolról és közelről segélykérések érkeznek hozzánk. A munkáját hűségesen, odaadóan végző gyülekezetnek kell eljuttatnia az üzenetet a világhoz: »Jöjjetek az evangélium lakomájára, a vacsora kész, jöjjetek!... Koronát, múlhatatlan koronát nyerhettek. A mennyek országát kell elnyernetek!« A bűneiben elvesző világot kell megvilágítanunk. Az elveszett drágagyöngyöt kell megtalálnunk, az elveszett juhot biztonságban vissza kell vezetni a nyájhoz. Ki akar csatlakozni, hogy megkeressük? **Ki akar világosságot árasztani ott, ahol emberek a tévelygés sötéttségében tapogatóznak?»** (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 1. o.)

Megértettük-e, hogy az adventmozgalom nem csupán egy felekezet a sok egyház között, hanem az örökkévaló evangélium hirdetésére és a második adventre való felkészítés szolgálatára hívatott el? Tehát rajtunk kívül nincsen más közösség, mely a korunknak szóló örökkévaló evangéliumot megszólaltathatná a sötétségben „tapogatózó” (Ésa 59,10) világban.

.....

.....

.....

3 Konkrétabban kiknek szól a prófétai megbízás a végidőben? Csupán a lelkészeknek, vagy Krisztus minden tanítványának?

Mát 10,1 „És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat adott nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget...”

Mát 28,19–20 „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig. Ámen!”

Csel 1,8 „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában, és a földnek mind végső határáig.”

1Pét 2,9 „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

.....

.....

.....

„Nem Isten terve szerint dolgozik az az egyház, amelyben a lekipásztorok egyedül végzik a szolgálatot, mialatt a laikus hívők csupán pénzelik az egyházat, jelen vannak az istentiszteleteken, és figyelemmel kísérik, el van-e végezve a munka. Az igazság az, hogy éppen ez a gyakorlat juttatott el bennünket a laodiceai állapotig. Lehetséges-e, hogy az adventista egyház, amely Isten maradék egyházának nevezi magát, akaratán kívül átvette a római katolicizmus középkori egyházszervezési módszerét? Megtörténhet-e, hogy téves szemlélet szerint építjük az egyházat, és éppen ez lassítja Isten művének építését ezekben az utolsó időkben? Mindenki, aki megbékélt Istennel, feladatul kapta a békéltetés szolgálatát. Ha minden hívő megbékél Istennel, akkor egyértelmű, hogy a békéltetés műve – az evangéliumi szolgálat – minden hívő feladata. Ha ez így van, akkor ésszerű következtetés, hogy a Biblia szerint minden keresztény egyúttal prédikátor is.

Az első egyházban a hívek feladata nem csupán a gyülekezet padjainak melegen tartása volt. Mindannyian tevékenyen részt vettek az evangéliumi szolgálatban. Egy író így szólt erről: »Az egyház nem foglalkoztatott prédikátorokat, az egyház prédikált.« A világ csak elvétve kerül kapcsolatba az egyházzal a klerikusok vagy a teológusok közvetítésével. A világi személy az egyházzal az egyszerű hívek által ismerkedik meg – a szomszédságában, a munkahelyén, társas összejöveteleken. Ilyen helyeken találkozunk a világ az egyházzal.» (Russel Burrill: *Forradalom az egyházban*, 34–35. o.)

„Minden ember, aki megtérése által a gyülekezettel egyesül, kötelességet vállal magára.

Isten munkára szólítja a gyülekezet minden tagját... Isten minden gyermeke vállaljon részt a másokért végzett munka terheinek hordozásában. A gyülekezet minden tagja eggyel több esz-köz a megváltási terv hirdetésében.

Isten személyes munkát vár el mindazoktól, akiket elvezetett az igazság ismeretére. Mindnyájan nem mehetnek misszionárius-ként idegen országokba, de mindnyájan misszionáriussá válhatnak családjuk és szomszédaik megmentésére.

Mindnyájunknak jutott munka, és senkit sem helyettesíthetünk feladata végzésében. Isten mindenkit fontos munkával bízott meg, amelyet nem hanyagolhatunk el, mert annak végzése

emberek – akikért Krisztus meghalt – boldogságát, elhanyagolása pedig halálukat eredményezheti.

Isten munkája a Földön nem fejeződik be mindaddig, amíg gyülekezeteink tagsága nem egyesül a szolgálatban a prédikátorok és a gyülekezeti elöljárók munkájával.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek VII.*, 30. o.; *Bizonyosságtételek VIII.*, 47. o.; *Bizonyosságtételek IX.*, 30., 117. o.; *Review and Herald*, 1893. dec. 12.)

4 Mi tehát a lelkészek, prédikátorok feladata?

Eféz 4,11–12 „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétácul, némelyeket evangélistácul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítócul: hogy szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket Krisztus testének építésére.”*

Márk 3,14 „És választá tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni.”

Tit 1,5 „Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátra maradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam.”

.....

.....

.....

Ha igaz az, hogy minden megkeresztelkedett testvér egyben Isten papja, bizonyágtevője is (1Pét 2,9), azaz, hogy Krisztus őt is felelősséggel és személyre szabott feladattal ruházta fel, az egyház és a világ javáért a saját helyén végzett munkában – éppúgy, mint a hivatásos prédikátort –, akkor közösségünkben miért nem válhatott még valóban gyakorlattá ez az elv?

Az elmúlt évtizedekben kissé túlhangsúlyoztuk a prédikátor szerepét, s egyben túl nagy terheket és felelősségeket is helyeztünk prédikátoraink, Biblia-munkásaink vállára. Akarva-akaratla-

* Helyesbített fordítás szerint.

nul, de túlságosan prédikátorfüggő életre és gyakorlatra szoktatuk gyülekezeteinket, amint ez a népegyházakban már régóta jellemző gyakorlat. Ennek az egyensúlyvesztésnek az oka természetesen nem a gyülekezetekben keresendő, hanem sajnos visszavevethető az 1900-as évek elejére, amikor az adventközösségekben láthatóvá váltak, a gyakorlatban is beérték az 1870-es évektől elindult laodiceai, önigazult vallásosság gyakorlati következményei: a nagyon emberi, kissé hierarchikus szervezetű egyházvezetés nagyobb hangsúlyt kapott a Szentlélek általi irányítás rovására. Vagyis amikor a Lélek hiányát emberi erővel próbálták pótolni.

Ennek következtében mára általánosan elfogadottá vált az a szemlélet, hogy a prédikátor azért tanult, és azért kapja a tizedből a fizetést, hogy evangelizáljon, s emellett rendszeresen ápolja a nyáját, látogassa a helyi gyülekezet tagjait, hiszen a testvérek az agyonhajszolt, túlterhelt hétköznapi foglalatosságuk következtében igencsak rászorulnak a lelkigondozásra. Ezzel a gyakorlattal gyülekezeteinket akaratlanul is csak fogyasztásra, passzivitásra és legalizált önzésre kárhoztattuk, míg a prédikátorokat a fölösleges és elhordozhatatlan felelőségek miatti túlterhelésre. Mindezzel persze nagymértékben távol kerültünk az őskeresztény és a korai adventmozgalom biblikus elveitől, gyakorlatától. Ennek veszélyeire már idejekorán rámutatott az Úr szolgálója:

„Isten nem azt a munkát adta lelkészeinknek, hogy a gyülekezetet talpra állítsák. Alig fejezi be ezt a feladatot, s kezdheti újra előlről. Azok a gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, akikért így fáradoznak, nem fejlődnek lelkileg. Ha az igazság ismerőieért végzett munka kilenczted részét azokért végeztük volna, akik sohasem hallottak az igazságról, akkor sokkal nagyobb haladást érhattünk volna el. Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.”

„Ha újra ugyanynyi munkát fordítanak a gyülekezetekre, mint az elmúlt húsz év folyamán, az újra kárba fog veszni, mint a múltban történt, mert nem tette a tagokat Krisztus aláztos, keresztet hordozó követőivé.

Sokan túltápláltak a lelki eledellel, ugyanakkor a világban ezek pusztulnak el az élet kenyerének hiánya miatt. A gyülekezet tagjainak dolgozniuk kell.”

„A gyülekezetek feletti gyámkodás csak még tehetlenebbé teszi a tagokat, akik így mindinkább emberekre támaszkodnak. Az idő, amelyet állandóan azok táplálására fordítotok, akik már ismerik az intő üzenetet, tizedrésznyi erőben sem részesíti őket, mint amennyit nyernének, ha nekilátnának a munkának, s életet közvetítenének a veszendő lelkeknek.”

„Jézus minden tette arra szolgált, hogy tanítványait személyes munkára nevelje, amely munka – számuk növekedésével – bővülni fog, míg végül a föld legszélső határáig is eljut.”

„A népünknek adható legnagyobb segítség: ha megtanítjuk őket Isten munkájának végzésére; s hogy Istenre támaszkodjanak, ne a lelkészre. Tanítsuk meg őket úgy dolgozni, amint Krisztus munkálkodott. Hadd lépjenek be Krisztus seregébe, s végezzenek érte hűséges szolgálatot.

Olykor helyes, ha lelkészeink szombaton röviden fejtegetik az ígét, telve Krisztus életével és szeretetével. De a gyülekezet tagjai ne várjanak el igehirdetést minden szombaton.

Lelkészeink ne töltsék idejüket azokért fáradozva, akik már elfogadták az igazságot. Lobogjon szívükben krisztusi szeretet, úgy menjenek lelkeket nyerni Krisztus számára. Vessék az igazság magvát minden víz mellé. Menjenek helységről helysére, alapítsanak gyülekezetet gyülekezet után. Szervezzék gyülekezetbe az igazság elfogadóit, majd menjenek tovább, más, ugyanolyan fontos területre.

Amint a gyülekezet megalakult, a lelkész állítsa munkába a tagokat. Tanítsa meg őket, hogyan dolgozhatnak eredményesen. Több időt szenteljen a nevelésre, mint az igehirdetésre. Tanítsa meg az embereket, hogy adják tovább a nyert ismereteket. Tanítsák meg az újonnan megtérteket, hogy kérjék ki a tapasztaltak tanácsát, de arra is, hogy ne állítsák a lelkészt Isten helyébe. A lelkészek emberek csupán, gyengeségekkel körülvett emberek. Útmutatásért Krisztushoz kell fordulnunk. »Az ige testté lett és közöttünk lakozott... teljes volt kegyelemmel és igazsággal.« »Az Ő teljességéből vettünk mindnyájan, kegyelmet kegyelemre halmozva.« (Ján 1,14–16)” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VII.*, 6. o.; *Bizonyságtételek IX.*, 140. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 222–223. o.; *Az apostolok története*, A nagy parancs c. fejezet; *Bizonyságtételek VII.*, 10–11. o.)

5 Mi ösztönözhetné, serkenthetné még inkább az egész gyülekezet evangelizációját? Milyen tanácsot kaptunk erre nézve, amit sajnos még mindig nem ültettünk át a gyakorlatba?

Mát 18,19–20 „Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Csel 1,14; 2,42–47 „Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatossak voltak az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt... És foglalatossak voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támadt pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek. Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük köz volt. Jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. És mindennap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

.....

.....

.....

.....

„Komoly imában fordultak a tanítványok az Úrhoz: adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak, és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik... Az előkészület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak. Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely al-

kalmassá teszi őket a lélekmentési munkára. Nemcsak a maguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, melyet Jézus megígért nekik. A tanítványok Krisztus szavainak engedelmeskedve könyörögtek a Szentlélek ajándékáért. Kérelmüket az Üdvözítő is támogatta, közbenjárt a Szentlélekért, hogy kitölthesse népére.”

„A hívők miért nem aggódnak mélyebben és komolyabban a Krisztustól távol élőkért? Miért nem jönnek össze ketten vagy hárman, hogy Istenhez könyörögjenek egyik lélek után a másiekért? Szervezzünk gyülekezeteinkben csoportokat a szolgálatra. A hívők fogjanak össze, hogy emberek halászaiként dolgozzanak. Igyekezzenek lelkeket kimenteni a világ romlottságából Krisztus szeretetének megmentő tisztaságába.

Aki tévedni képtelen, az hívta fel figyelmemet a kis csoportok alakítására mint a keresztyén erőfeszítés alapjára. Ha sokan vannak a gyülekezetben, szervezzük őket kis csoportokba, s az egyház tagjain kívül a hitetlenekért is fáradozzanak. Ha valahol csak ketten-hárman ismerik az igazságot, szervezzék magukat munkacsoporttá. Tartsák épen egységük kötelekeit, húzzák az igát egyesült erővel, buzdítsák egymást szeretettel, mérítsenek erőt és bátorságot egymástól az előrehaladáshoz. Nyilvánítsanak krisztusi elnézést és türelmet, ne szóljanak elhamarkodottan, hanem arra készüljenek, hogy fölépítsék egymást a legszentebb hitben. Szeretettel munkálkodjanak a nyájon kívüliekért. Amikor másoknak törekednek segíteni, feledkezzenek meg magukról. Amint Krisztus nevében dolgoznak és imádkoznak, számuk növekszik majd, mert a Megváltó kijelentette: »Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, megkapják mennyei Atyántól.« (Mát 18,19)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pünkösd c. fejezet; *Bizonyságtételek VII.*, 12–13. o.)

Ezeknek a csoportoknak a következő a rendeltetésük:

a) Megtanulnak „egy akarattal, buzgón” imádkozni, amelyhez Jézus a gazdag áldások ígését kapcsolta: „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaratlan lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.” (Mát 18,19) Ez kinek-kinek az egyéni imaéletét is bátorítja. Az imameghallgatás által szerzett tapasztalatok az élő Istenbe vetett élő hitet erősítik. A csoportok együttes kö-

nyörgése a gyülekezeti élet és a gyülekezet által végzett evangé-
lizációs munka „tartóoszlopává” lesz.

b) Az imacsoportok tagjai egymás diakónusává is válnak, mé-
lyebben megismerik egymást, valódi testvéri kapcsolat épül ki
köztük. Lelki-testi támaszaivá lesznek egymásnak életük gond-
jaiban, küzdelmeiben.

c) Minden héten megbeszélik, hogy a következő imaóráig ki
milyen személyes missziómunkát végez, majd a következő héten
beszámolnak tapasztalataikról. Így egymást bátorítják a folya-
matos, személyes bizonyágtevő munkára, a másokért végzett
szolgálatra, és együtt imádkoznak a vállalt szolgálatok eredmé-
nyességéért, illetve az egész gyülekezet és a prédikátorok mun-
kájáért. Együtt veszik át és beszélnek meg a bizonyágtevés szol-
gálatára felkészítő, kiképző anyagot. Így fokról fokra gyarapod-
nak a hitben, a keresztyén jellemvonásokban, és mind alkalma-
sabbá válnak a szolgálatra.

E csoportok megszervezéséhez gyakorlati tanácsokat találunk
az idei májusi küldöttgyűlésre elkészített írásos anyagban, mely-
nek címe: „Készítsétek az Úrnak útját!”

6 Milyen hatást gyakorolna a világra – de a gyülekezetekre és önmagunkra is –, ha feladatainkat ezzel a megújult szemlélettel végeznénk, ha a valódi reformáció útjára tér- nénk?

Eféz 5,14 „Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol,
és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.”

Mát 10,39/b „Aki elveszíti az életét énértem, megtalálja
azt.”

Zsolt 126,5–6 „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással
aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vi-
gadozással jó elő, kévéit emelve.”

Péld 11,25 „A mással jól tevő ember megkövéredik; és aki
mást felüdít, maga is üdül.”

Mát 24,14 „És az Isten országának ez az evangélioma hir-
dettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek;
és akkor jó el a vég.”

.....
.....
.....
„Csakis úgy növekedhetünk Isten kegyelmében, ha érdeklődéssel végezzük a Krisztus által ránk bízott munkát, ha az emberek áldására válunk, ha minden képességünkkel és őszinte érdeklődéssel segítjük azokat, akik a segítségünkre szorulnak. **Ez az egyedüli út, amely által növekedhetünk a kegyelemben és Jézus Krisztus ismeretében. Azok a keresztények, akiknek komolyságuk, buzgóságuk és szeretetük folytonosan növekszik, hitéletükben nem esnek vissza.** Mind jobban és jobban azonosítják magukat Megváltójukkal és az Ő tervével. Az isteni terv részévé lettek, és megmenekültek a romlástól, amely a világban uralkodik. Az elvégzendő munka irányában növekszik bölcsességük, gyarapodnak képességeik. Megértik a nagyobb terveket is, és készek arra, hogy Isten munkája legnehezebb vállalkozásaiban is részt vegyenek. Nincs idejük a lustaságra, és nem adnak helyet a tétlenségnek.”

„Ha Krisztus minden katonája megtette volna kötelességét, ha minden őrálló kürtölt volna Sion falán, akkor a világ már meghallotta volna a hozzá szóló üzenetet. Így azonban évekkel lemaradtunk a munkával. Mialatt az emberek aludtak, Sátán lopva kihasználta a kínáló alkalmakat.”

„Mély hatást gyakorolt rám az a jelenet, amelyet nemrég láttam éjszakai látomásban. Sok helyen nagy mozgalomként indult el a megújulás munkája. Isten felhívásának engedelmességgel népünk munkára sorakozott. Isten azokat bízta meg a reformáció vezetésével, akik a Szentlélek vezetésére bízták magukat. Válságos idők előtt állunk, és az Úr munkára szólítja fel követőit. Az elmúlt évekhez képest mélyebb és őszintébb odaadással dolgozunk Istenért! Vajon nem szólít-e bennünket a Szentírás az eddigieknél tisztább és szentebb munkára?”

„Éjszakai látomásban jelenetek vonultak el előttem, egy nagy reformációs mozgalmat ábrázolva Isten népe körében. Sokan dicsőítették Istent. A betegek meggyógyultak, és más csodák is tapasztalhatók voltak... Testvéreink közül százak és ezrek látogattak családokat, s tanították az embereknek Isten szavait.

A Szentlélek ereje által az emberek meggyőződtek az igazságról, és őszintén megtértek. Minden oldalról ajtók nyíltak az igazság hirdetése előtt. A mennyei befolyás beragyogta a világot. Isten hű és alázatos népe nagy áldásokat nyert.”

„Ha teljesen átadjuk magunkat Krisztus szolgálatára, akkor ennek elismeréseként Isten a Szentlelket nagymértékben kitölti ránk. Ez az ígéret azonban addig nem teljesezhet be, amíg az egyház tagjainak nagyobb része nem munkálkodik Istennel összhangban.”

„Ha a lustaság és a tétlenség már nem uralkodik az egyházban, akkor az Úr Lelke, az isteni erő nyilatkozik meg életében. Isten népe ekkor tapasztalhatja majd a Seregek Urának gondviselő munkáját.”

„Amint gyülekezeteink dolgozni kezdenek, teljesen más légkör veszi majd őket körül... A Szentlélek éltető és megszentelő erejét adja nekik az Úr.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1887. jún. 7., 1896. júl. 21.; *Bizonyságtételek IX.*, 29., 126., 46., 267–268. o.; *GC Bulletin*, 1913. máj. 19., 34. o.)

Jónás megfutamodása a küldetés előtt

(Jón 1,3)

1 Milyen, kétszer is megismétlődő kifejezéssel érzékelteti Jónás próféta könyve, hogy valójában mit teszünk, amikor Isten felszólításával ellentétesen cselekszünk?

Jón 1,3 „És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr előtt. Leméne azért Jáfóba, és talált ott egy hajót, amely ment Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszállt abba, hogy Tarsisba menne velük az Úr színe előtt.”

Zsolt 139,7 „Hová menjek a Te Lelked előtt, és a Te orcád előtt hova fussak?”

Zsid 10,38/b–39/a „És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem... De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk.”

.....

Sokak véleménye szerint a Ninivével ellenkező irányban lévő Tarsis nem azonos azzal a kis-Ázsiában lévő Tarsussal, amely Pál apostol szülővárosa volt, hanem egy Hispániában (ma Spanyolország) levő kikötőváros. Ez a város élénk kereskedelmi kapcsolatban állt a föníciai Tyrusszal, és feljegyzések szerint Jáfóból (ma Jaffa), a palesztinai kikötővárosból nem is indult távolabbra hajó.

Isten Jónást egészen konkrét feladattal bízta meg: egy konkrét városba küldte, amelyet nem lehetett eltéveszteni. Milyen jó tudni, hogy Isten munkáját végezve nem nekünk kell kitalálni,

mit is tegyünk, hanem az Úr egyértelmű, képességeinkhez mért, konkrét feladatok elvégzésére szólít fel bennünket, persze sokszor embereken keresztül.

„A menny örök érvényű tervében mindenkinek megvan a helye, mindenkinek együtt kell működnie Krisztussal a lelkek megmentéséért. Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy itt a Földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 224. o.)

Azonban ha az ilyen egyértelmű és határozott küldetést vizsgáljuk, ez valójában olyan, mint amikor tudatosan menekülünk Isten jelenlétéből, szolgálatából. Az engedetlenségnek ezzel a határozott magatartásával mintha felülbírálnánk Isten akaratát, vagy tudatosan fordulnánk szembe vele. Ha meggondoljuk, egy kicsit mindannyian Jónások lehetünk. A szolgálatra való felszólításkor sokszor bennünk is működik a felelősség alóli kibújás reflexe, egyfajta menekülési ösztön kényszere.

2 Mi lehetett az oka Jónás megfutamodásának?

Zsid 3,12. 19 „Vigyázzatok, atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon... Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.”

Mát 17,20 „Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.”

.....

.....

Nem oszthatjuk teljesen Babits Mihály véleményét, miszerint Jónás azért indult Társis felé Ninive helyett, mert „rühellé a prófétaságot”. Inkább küldetése nagysága és kilátástalansága bizonytalanította el.

Jónás számára lehetetlennek tűnt, hogy egy kegyetlenségéről és erkölcstelenségéről elhíresült városban bármilyen pozitív eredményt érne el prédikálásával. Mindemellett saját gyengeségét, méltatlanságát is átgondolva úgy látta, fölösleges erőlkifejtést tartarít meg, ha inkább Tarsis felé hajózik. (Bár konkrétan nem tudhatjuk, mi célból indulhatott éppen ebbe az irányba.) Milyen sokszor cselekszünk mi is hasonlóképpen! Addig-addig fontolgatjuk, latolgatjuk missziósfeladataink ésszerűségét, hasznosságát, hogy látva annak nagyságát és az emberileg reménytelennek tűnő eseteket, előbb-utóbb szépen lebeszéljük magunkat a ránk váró feladatok elvégzéséről. Az egész Bibliát átszövő legszomorúbb tanítás, hogy az ember hány és hány isteni áldástól szakítja el magát hitetlensége miatt, mellyel súlyos károkat okoz önmagának és környezetének is.

„Az igazi hit nem a láthatókra tekint, hanem a láthatatlanokra. Azaz nem az eléje tornyosuló hegynyi problémákat nézi, hanem Isten szavában, hatalmában bízva megy előre, amerre Isten küldi őt. A hittel végzett munka gyakorlására nézve olvasuk el Prédikátor könyvének a hétköznapi életből vett egyszerű, gyakorlati tanácsait (Préd 1,4–6).”

„Amikor a próféta megbízatásának nehézségeire és látszólagos kivihetetlenségére gondolt, kísértést érzett arra, hogy megkérdőjelezze a küldetés ésszerűségét. Emberileg nézve úgy tűnt, hogy semmilyen eredményt nem érhet el az üzenet abban a büszke városban. Egy pillanatra elfelejtette, hogy Isten, akit szolgál, mindentudó és mindenható. **Miközben kételkedve tétovázott, Sátán egészen elbátortalanította.** Nagy félelem lett úrrá rajta, és »felkele... hogy Tarsisba szaladna«. Miután elment Jáfóba, és talált ott egy indulásra kész hajót, »megadván a hajóbért, beszálta abba«, és elutazott (Jónás 1,3).”

„Ha az Úr Ninivébe akar velünk üzenetet küldeni, megvan az oka rá, és nem fog örülni, ha Joppéba vagy Kapernaumba megyünk. Éppen ott, ahova küld, lehet valakinek szüksége a segítségünkre. Aki Filepet az etiópiai komornyikhoz, Pétert a római századoshoz, és az izraelita leánykát a szíriai hadvezér megsegítésére küldte, ma is elküldi képviselőit – férfiakat, nőket, gyermekeket – a mennyei segítségre és vezetésre szorulókhöz.

A mi elgondolásaink nem mindig azonosak Isten terveivel. Lehet, hogy jónak látja értünk és az Ő ügyéért, hogy megakadá-

lyozza legjobbnak tűnő szándékaink megvalósítását, ahogyan Dávid esetében is tette (2Sám 7. fej.). De egy dologban biztosak lehetünk: megáldja és ügye előbbre vitelére felhasználja azokat, akik őszintén az Ő megdicsőítésére szentelik magukat és mindenüket. Ha jobbnak látja megtagadni kívánságait, azzal kárpótolja híveit, hogy tanújelét adja szeretetének, és másféle szolgálattal bízza meg őket.” (Ellen G. White: *Válaszd az életet!*, 243. o.; *Próféták és királyok*, 166. o.; *Válaszd az életet!*, Hitélet a hétköznapokban c. fejezet)

3 Általában milyen vélt indokokkal szoktuk felmenteni magunkat a ránk bízott küldetés alól?

a) **Luk 14,18–20** „És mindnyájan egyenlőképpen kezdték magukat mentetgetni. Az első mondta néki: Szántó földet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérek téged, ments ki engem! És a másik mondta: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérek téged, ments ki engem! A másik pedig mondta: Feleséget vettem, és azért nem mehetek.”

.....

.....

Mint ahogy az Isten országába való meghívást sokan evilági, elkerülhetetlen leterheltségeikre hivatkozva utasítják vissza, hasonló okokat szoktunk felsorolni a missziómunkából való távolmaradásunkra is: pénzkeresés, munka, család. Persze mindezeket az elfoglaltságokat maga a jó Isten adta számunkra evilági boldogságunk érdekében, de nem azért, hogy teljesen ezeknek rendeljük alá életerőnket, időnket, hanem mint jó eszközök, ha helyesen élünk velük, Isten dicsőségére szolgálhatnak.

b) **2Kor 2,15–16** „Mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között. Ezeknek halál illata halálra; amazoknak pedig élet illata életre. És ezekre kicsoda alkalmas?”

.....

Az evangelizációra való alkalmatlanságunk tudata bizonyos értelemben ösztönös és optimális érzés is lehet számunkra. Azonban ez éppen nem akadálya, hanem ösztönzője lehet a hittel végzett szolgálatnak, hiszen Jézus talentumokról szóló példázata azzal biztat bennünket, hogy legalább egy talentummal mindenki bátran gazdálkodhat.

„Sokszor hajlunk arra, hogy a rest szolgát alázatosnak mondjuk. Az igazi alázatosság azonban egészen más. Nem jelent szellemi restséget, a törekvések hiányát, gyáva meghunyászkodást, sem pedig a terhek lerázását a kudarctól félve. Az igazán alázatos ember Isten erejében bízva végrehajtja a menny szándékát...

Sokan azzal a kifogással vonják ki magukat a keresztyén szolgálatból, hogy alkalmatlanok rá. De vajon Isten az oka ennek? Nem! A saját restségük következménye, és rajtuk múlik, ha ez az állapotuk állandósul. Már most tapasztalhatják saját jellemükben a »vegyétek el azért tőle a talentumot!« ítélet kihatásait. Visszaéltek a kapott talentumokkal, s ezért kialszik életükben a Szentlélek fénye, az egyetlen világosság. A »haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre« ítélet megpecsételi azt a döntést, amelyet saját maguk hoztak örök sorsukról.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 253–254. o.)

Olvassuk el Bírák könyve 5. fejezetéből Debóra és Bárák énekét. Próbáljuk megválaszolni a 15–23. vers alapján, hogy egyes törzsek mivel utasították vissza a Sisera-seregek elleni segélykérést?

.....

.....

4 Milyen valós okai lehetnek a szolgálat iránti közömbösségünknek, passzivitásunknak?

Jel 2,4, 3,1/b, 15–16 „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad... Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy... Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágyemeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.”

Mát 24,12 „És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

.....

.....

.....

A keresztény élet egyik legnagyobb és legrejtettebb tragédiája az első szeretet elhagyása. Nemcsak az őskeresztény kor számára jelenthetett ez nagy veszélyt, hanem még inkább a végidőben élő hívőknek okoz komoly kihívást. Ám a problémát még inkább fokozza, hogy ez az állapot legtöbbször észrevétlenül, megfoghatatlanul következik be életünkben, és sajnos hamar megszokjuk, megtanulunk együtt élni e szomorú hiánnyal. Ebből következik azután a laodiceai gyülekezet minden álsága, hanyagsága és képmutatása. Nincs annál szánalmasabb és hazugabb igyekezet a keresztények életében, mint amikor a hamisítatlan, élő, krisztusi szeretetet valami emberi utánnal, külső vallásossággal próbálják helyettesíteni.

„A hívők kezdtek felfedezni egymás hibáit. Miközben mások hibáira néztek, és bírálgatásba bocsátkoztak, szem elől tévesztették a Megváltót és szeretetét. Kezdték nagyobb jelentőséget tulajdonítani a külsőségeknek, és nagyobb súlyt helyezni a hitpontokra, mint azok gyakorlására. **Buzgók voltak mások hibáinak ítéletében, eközben nem vették észre saját hibáikat.** Így hanyagolták el a Krisztus parancsolta testvéri szeretetet, de **a legszomorúbb az volt, hogy mindezt észre sem vették. Nem tudatosodott bennük, hogy életükből eltűnt a boldogság és az öröm, s hogy menthetetlenül a sötétségbe zuhannak, miután elzárták szívüket Isten szeretete elől.**” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 376. o.)

„Isten az Ő kegyelmének és igazságának bizományosaivá tette népét. Helyteleníti hanyagságukat, hogy nem juttatják el az áldásokat embertársaikhoz. Képzelnék el, hogy Anglia valamelyik távoli gyarmata nehéz helyzetbe került, éhínség és fenyegető háború miatt. Ezek haldokolnak az éhségtől. Erős ellenség gyülekezik határaikon, egyre nő a fenyegetés. Az anyaország megnyitja magtárait, sok-sok adomány érkezik, s a szenvedők megsegí-

tésére hajórajt indítanak útnak, megrakodva a létfontosságú cikkekkel. A hajók útját azok imái kísérik, akiknek szíve segítségre indíttatott. A hajók eleinte nyílegyenesen tartanak céljuk felé. De miután szem elől veszítik a szárazföldet, az éhezőknek szánt élelmet szállítók buzgalma lelohad. Bár olyan munkát végezhetnek, ami az angyalok munkatársaivá teszi őket, mégis elveszítik kezdeti jó érzéseiket. Gonosz tanácsadók kísértésbe viszik őket. Szigetcsoport esik útjukba, s bár még távol vannak céljuktól, elhatározzák, hogy kikötnek. A kísértés, amely már előzőleg befészkelte magát elméjükbe, erősebbé válik. A nyereszkeskedés lelkülete hatalmasodik el rajtuk. Előnyös kereskedelmi lehetőségek nyílnak előttük. S akikre a hajórajt bízták, hagyják magukat rábeszélni, hogy maradjanak a szigetcsoporton. A könyörület eredeti szándéka elhalványul, eltűnik szemük elől. Feledik az éhezőket, akikhez küldték őket. A készleteket a saját céljaikra fordítják. Az önzés csatornáiba terelik a jótettek eredményét. Önző nyereségre cserélik a létfenntartás eszközeit, s hagyják elpusztulni embertársaikat. A haldoklók kiáltása fölszáll az égre, s az Úr bejegyzí a rablás történetét.

Gondoljunk e szörnyűségre: emberek hálnak meg, mert akikre a segítı szolgálatot bízták, hıttlennek bizonyultak. Nehéz elhinni, hogy bárki ilyen szörnyı bınben legyen vétkes. **Fivéreim és nõvéreim, mégis utasítottak, hogy megmondjam nektek: a keresztények naponta megismétlik ezt a bınt.**” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 13. o.)

Az utolsó bizonyságtétel alapján próbáljuk meg pontokba szedni, tulajdonképpen mi is akadályozta meg, hogy a segélyszállítmány végül nem jutott el a rászorulókhhoz.

.....

.....

.....

5 Mi adhat valódi ösztönzést a másokért végzendı önzetlen szolgálathoz?

2Kor 5,14–15. 18 „Mert a Krisztus szerelme szorongat minket. Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért,

tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott... Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.”

Gal 2,20. 6,14 „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem... Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”

Csel 4,20 „Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.”

.....
.....
.....

„Aki Isten szolgálatára adja magát, azt Krisztus kegyelmének alakító ereje formálja. A Szentlélek itatja át, ezért kész megtagadni magát, fölvenni keresztségét, bármely áldozatra kész a Mesterért. Nem képes többé közönyösen elmenni a körülötte pusztuló lelkek mellett. Felülemelkedik az »én« szolgálatán. Krisztusban Isten újjáteremtette őt, s az önszolgálatnak nincs helye életében. Tudja, hogy lényének minden része Krisztusé, aki megváltotta őt a bűn szolgaságából, Isten egyszülött Fiának drága vére vásárolta meg jövőjének minden percét.

Elégé értékeled-e a Golgotán hozott áldozatot, hogy készen állj minden más érdeket alávetni a lélekmentés munkájának? Az Üdvözítő igaz követőjének életét a bűnösök megmentésének ugyanaz az ellenállhatatlan kívánsága jellemzi, amely az Úr életében megnyilvánult. A keresztyén nem kíván önmagáért élni. Öröme telik a Mester szolgálatára szentelni mindenét, és saját magát is. Kimondhatatlan vágy indítja lelkeket nyerni Krisztus számára. Akiből ez a vágy hiányzik, jobban teszi, ha aggódni kezd üdvössége miatt. Imádkozzunk a szolgálat lelkületéért!

Hogyan dicsőíthetném a legjobban azt, akié a teremtés és megváltás jogán vagyok? – ezt kérdezzük meg magunktól. Aki valóban megtért, az aggódó segíteni akarással igyekszik megmenteni a Sátán hatalmában raboskodókat. Semmi olyat nem tesz, ami akadályozná kötelessége végzésében.”

„Ha Krisztus lakozik egy ember szívében, akkor a lélek anynyira megtelik szeretetével, a vele való közösség örömeivel, hogy mélységesen ragaszkodik hozzá, és – Őt szemlélve – egészen elfeledkezik saját énjéről. Krisztus iránti szeretete lesz a rugója minden cselekedetének. Akik szívében érzik az isteni szeretet késztető – sőt szinte »kényszerítő« – erejét, azok nem azt tudakolják, mi a legkevesebb, amit tenniük kell azért, hogy megfeleljenek Isten kívánalmainak. Nem a legkisebb kíváncsi után érdeklődnek, hanem az a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával. Komoly vágyakozásukban mindent alárendelnek ennek a célnak. Olyan odaadást tanúsítanak, amely megfelel az elérendő cél értékének. Ilyen mélységű szeretet nélkül a Krisztus-követés csupán szóbeszéd, üres formáság, és nehéz szolgaság.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VII.*, 3–4. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 40–41. o.)

6 Jónás próféta megfutamodásával szemben milyen pozitív példát láthatunk a Bibliában? Pál apostol milyen kifejezéseket használ, amikor a szolgálathoz való viszonyáról szól? Írjuk ki a kifejezéseket!

Csel 20,19–20. 22–24 „Szolgálván az Úrnak teljes alázattal, sok könnyhullatás és kísértetek közt, melyek én rajtam a zsidóknak utánam való leleskedése miatt estek. Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként... És most ímé, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembé, nem tudván, mik következnek ott éntőreám. Kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyágot tesz, mondván, hogy rám fogság és nyomorúság következik. De semmivel sem gondolok, még az életem sem drága nekem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól: hogy bizonyágot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

1Kor 9,16 „Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem...”

2Kor 6,3-10 „Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban. Vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben. Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben. Igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel, dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által. Mint hitetők, és igazak; mint ismeretlenek, és mégis ismeretesekek; mint megholtak, és ím élők; mint ostromozottak, és meg nem ölettek. Mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül való, és mindennel bírók.”

Gal 1,10-12 „Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálója nem volnék. Tudtotokra adom pedig atyámfiak, hogy az az evangélium, melyet én hirdettem, nem ember szerint való. Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.”

Fil 3,17 „Legyetek én követőim, atyámfiak, és figyeljete azokra, akik úgy járnak, amiképpen mi néktek példátok vagyunk.”

Kol 4,17 „És mondjátok meg Arkhippusnak: Vigyázz a szolgálatra, amelyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!”

.....

.....

.....

.....

.....

„Az apostol szíve szeretetben lángett a bűnösök iránt, és minden igyekezete arra irányult, hogy lelkeket mentsen. Önmegtartásban és kitartásban egyetlen hittérítő sem múlta felül. Az elnyert áldásokat olyan jutalomnak tekintette, amelyeket mások áldására kell felhasználnia. Egyetlen alkalmat sem mulasztott el, hogy a Megmentőről bizonyosságot tegyen, vagy segítsen a bajban lévőkön. Ha meghallgatásra talált, igyekezett szembeszállni a gonosszal, és a hallgatókat elvezetni az igazság útjára. Pál sohasem feledkezett meg felelősségéről, amely rajta mint Krisztus szolgáján nyugodott. Ha kötelességmulasztása következtében lelkek vesznek el, Isten számadásra szólítja. »Bizonyosságot teszek előttetek a mai napon – jelentette ki –, hogy én mindenek vértől tiszta vagyok.« (Csel 20,26)»

„Pál nagyon sokat tett. Kezdve attól a naptól, amikor Krisztusnak adta át magát, élete fáradhatatlan szolgálatból állott. Városról városra, országról országra utazott, hirdette a keresztről szóló Igét; lelkeket térített meg az evangéliumhoz, és gyülekezeteket alapított. Ezek sorsát állandóan szívében viselte, leveleket írt nekik, hogy oktassa őket. Időnként mesterségét is folytatnia kellett, hogy mindennapi kenyerét megkeresse. Azonban életének minden elfoglaltsága közepette sem tévesztette szem elől az egyetlen nagy célt, hogy »magasztos elhívására törtessen«. **Előtte egyetlen cél létezett csak: hogy hű maradjon Őhozá, aki Damaszkusz kapujánál nyilatkozott meg számára és lépett be életébe.** Ettől a céltől semmi sem tudta eltántorítani. A golgotai keresztet magasztalni – ez volt az elsődleges, mindent átható indíték, ami szavait és tetteit ihlette.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 35. o.; *Az apostolok története*, 331–332. o.)

*Az e heti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja*

Az Úr figyelmeztetése Jónásnak

(Jón 1,4–16)

1 Hogyan válaszolt Isten Jónás próféta engedetlenségére?

Jón 1,4 „Az Úr pedig nagy szelet bocsátott a tengerre, és nagy vihar lett a tengeren, és a hajó már-már töredezett.”

.....

.....

Isten nem hagyta megnyugodni Jónást engedetlenségében. Az Ige szerint maga az Úr küldött szelet a tengerre, amelyen Jónás hajózott, hogy lelkiismeretét ébresztgesse és gondolkodásra készítse. Jónásnak eszébe juthatott, hogy nyilvánvalóan elkerülhet-e volna e próbát, ha a megadott irányba indul, hiszen Ninive felé csak szárazföldön kellett volna utaznia. Milyen gyakran jutunk mi is – akár személyes, akár közösségi életünkben – olyan nehézségek közé, melyeket elkerülhettünk volna, ha azon az úton járunk, amelyet Isten jelölt ki számunkra. Hálásak is lehetünk azért, hogy Teremtőnk nem hagy bennünket nyugodtan és zavartalanul járni a magunk választotta úton, hanem – mivel igazán szeret bennünket – próbákkal, fenyítékekkel keres meg, hogy visszatérítsen a „halál útjáról”.

„A téged érő próbákban annak bizonyítékát látom, hogy az Úr figyelemmel kísér és magához kíván vonzani... Amikor jól megy a sorod, amikor mindenki jót mond rólad, akkor fenyeget a legnagyobb veszély. Próbák várnak rád. Attól féltelek legjobban, hogy nagyon jól menjen a dolgod, mert akkor nem tanu-

lod meg kizárólag Istenre bízni magadat, egyedül Őtőle függni... Mennyei Atyád szeret téged, és az előtted most oly súlyosnak tűnő megpróbáltatásokkal magához kíván vonzani.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 85–86. o.)

2 Mi volt a második „ösztóke”, figyelmeztetés Jónás számára?

Jón 1,5–6 „Megfélemlének azért a hajósok, és kiáltanak, ki-ki az ő istenéhez... De hozzá méne a kormányos mester, és mondta néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiáltás a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el!”

.....

.....

Jónást el kellett volna gondolkodtatnia, hogy míg a hajósok és a kormányos hiányos Isten-ismerettel, de világosságuk arányában a hit magas fokát gyakorolták a viharban, addig Jónásnak, az egy igaz Istent ismerő prófétának eszébe sem jut Teremtőjéhez kiáltani. Vajon mi mit tettünk volna ebben a helyzetben? Nem megszégyenítő tapasztalat ez olykor ránk nézve is? Sokszor találkozhatunk a Bibliában is hasonló esetekkel, amikor az ún. pogányok példamutatóbb hitbeli magatartást tanúsítottak, mint az Isten népéhez tartozó „fiak”.

Idézzünk fel néhány ilyen esetet az Ó- és az Újszövetségből!

.....

.....

.....

3 Mit tett Jónás e szorongató körülmények között is? Magatartása hogyan állítható párhuzamba a laodiceai népével?

Jón 1,5/b „Jónás pedig lement a hajó aljába, lefeküdt és elaludt.”

Jel 3,17 „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás, a szegény, vak és mezítelen.”

.....

.....

.....

Képtelenségnek és értelmetlennek tűnik Jónás magatartása a halálos veszedelemben. Azonban ha jól megvizsgáljuk önmagunkat a laodiceai üzenet fényében, ebben is magunkra ismerhetünk. Jónás először a szolgálat elől futamodott meg. Másodszor pedig az engedetlenségével és annak következményével való őszinte szembesülés elől. Az alvásba menekülése nem más, mint kitérés a komoly önvizsgálat és a bűnnel való szembefordulás elől. Mennyire jellemzi ez is Laodicea népét! Ahelyett, hogy kérlelhetetlenül szembenézne az Isten által megmutatott valósággal, inkább egy maga alkotta hazug önértékelésbe, öncsalásba, hiábavaló pótcselekvésekbe menekül. Ez lehet akár lázas tevékenység, vagy sok lélektelen vallásoskodás, vagy csupán csendes visszahúzódás minden gyülekezeti problémától egy békés magánéletbe.

„Elhanyagolják a megbízható tükröt, amely feltárná a jellem hibáit. Ezért tovább él a tehetetlenség, a bűn. Mások észreveszik a hibákat, még ha azok nem is, akik elkövetik ezeket. Bizonyos mértékben az önzés gyűlöletes bűne él azokban is, akik azt állítják, hogy odaadással végzik Isten munkáját. Ha összevetnék jellemüket Isten kívánalmaival, különösen a nagyszerű mértékkel: szent és igazságos törvényével, akkor – ha lelkiismeretesen és szemellenző nélkül kutatnának – meggyőződnének róla, hogy félelmetes hiányosságaik vannak. Sokan azonban nem akarnak elég messze, elég mélyre pillantani, hogy felismerjék szívük romlottságát. Pedig sok szempontból hibás a gondolkodásuk, és sok mindent helytelenül tesznek. Mégis szándékos tudatlanságban élnek, nem akarnak tudni bűnösségükről, s annyira leköti őket az érdekeikről való gondoskodás, hogy Isten nem tud gondoskodni róluk.”

„Sokan csupán egy intellektuális vallást fogadnak el, csak a

kegyesség külső formáját veszik fel, szívük pedig nem tisztul meg. Legyen ez a mi imádságunk is: »Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!« (Zsolt 51,12) Legyetek őszinték önmagatokhoz, amikor a saját lelke-
tekkal szembesültök. Legyetek olyan komolyak és állhatatosak, mintha földi életetek függne ettől. Olyan ügryől van szó, amelynek el kell rendeződnie Isten és a ti lelketek között, az örök-
kévalóság elnyerése érdekében. Ha csupán feltételezésekre építetek a reménységeteket, akkor ez romlásotok előidézője lesz.” (Elen G. White: *Bizonyságtételek II.*, 513. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 32. o.)

Elgondolkodtató egy ma élő, amerikai protestáns lelkész-pszichológus erről szóló elmélkedése:

„Az Isten szerinti változás nem csupán annyi, hogy rendbe hozzuk életünk felszínét. Isten nemcsak azt kéri, hogy söpörjük fel az utcát, hanem hogy menjünk le a csatornába, és takarítsuk el az aszfalt alatt levő szennyet. Azt kéri, hogy lépjünk be lelkünk sötét zugába, hogy mélységes magányunkban is meglássuk a fényt, és megtapasztaljuk az Ő jelenlétét. A Biblia szellemében történő változás sohasem buzdít színlelésre, hogy jobb színben tüntessük fel dolgainkat. Krisztus azt kívánja, hogy szembesüljünk a valósággal – beleértve félelmeinket, fájdalmainkat, nehezteléseinket, önvédelmi stratégiáinkat is, melyeket keményen próbálunk leplezni –, hogy ne képmutatók, hanem újjászületettek legyünk... Sokan viszonylagos biztonságérzettel éljük le az életünket, mert nem gondolkodunk el a bennünk zajló nyugtalanító folyamatokról. Tovább lépünk, elhallgatva a nyomasztó érzést, hogy valami nincs rendjén, hogy többre is juthatnánk. **Azt képzeljük, megtaláltuk a kulcsot az élethez, mostantól magunktól is elboldogulunk, üres szívünk be van töltve, bűn ellen folytatott küzdelmünk valóságos diadalmenet. Ám hogy fenntartsuk derűs meggyőződésünket, el kell zárkóznunk mások véleménye elől, akik esetleg még mindig szeretetlennek tartanak, és makacsul le kell tagadnunk a lelkünk háborgását, hogy több dolog nincs rendjén, mint amennyit megoldottunk. Az elutasítás életformává válhat. Évek gyakorlata során elérjük, hogy tudatunkból száműzzük mindazt, ami megingathatná tévhiteinket. Hihetetlenül könnyen be tudjuk csapni magunkat lelki érettségünkkel kapcsolatban.**” (Lawrence Crabb: *Mélybenező*, 34–35. o.)

4 Milyen megszügyenítő helyzetben kényszerült Jónás felfedni kilétét, küldetését a hajósok előtt? Mi a meglepő a valóságában?

Jón 1,7-9 „Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetettek, és a sors Jónásra esett. Mondák azért néki: Kérünk, beszéld el nekünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod, és honnan jössz? Melyik a te hazád, és miféle népből való vagy te? És mondta nekik: Héber vagyok én, és az Urat, az eget Istenét félem én, aki a tengert és a szárazat teremtette.”

.....

.....

Jónás a sorsvetés eredményeként már nem titkolhatta tovább utazásának célját. (A sorsvetés talán a pogány vallások körében az isteni akaratnak és gondolatoknak megfejtésére használt mágikus gyakorlat lehetett. Érdekes, hogy ez a valójában rossz eszköz is az isteni gondviselés beavatkozása folytán jó megfejtést kínált a vihar okának megtudakolására.) Ezután a hajósok számos kérdésére Jónás kerek, bizonyos értelemben hitvalló válasszal szolgált. Azonban mintha ebben is egy külsődleges, „szájával közelget hozzám” (Mát 15,8) vallásosság érhető tetten Jónásnál. Látszólag hiteles, őszinte bizonyosságot tett a pogány hajósok előtt az „egyedül igaz Istenről”. Milyen gyakran ismerhetünk ebben is magunkra! Az elméleti ismeretek szintjén megfelelő lehet a bizonyágtévesünk, és – sajnos Jónáshoz hasonlóan – a gyakorlati életünk ettől sokszor nagyon távol van.

Mit tudhattak meg Istenről a hajósok Jónás „vallástétele” alapján?

1.
2.
3.

5 Milyen felismerésre jutott Jónás a megoldást illetően?

Jón 1,12 „Ő pedig monda nékik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek, mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok.”

Jónás azzal, hogy nem az Isten által megadott úton haladt, életveszélybe sodorta a hajósokat. Miközben a niniveiek életét kellett volna megmentenie, csaknem a tengerészek és önmaga halálát okozta engedetlenségével. A viharban felismerte személyes felelősségét a hajósok iránt, és a neki szóló jogos isteni feddést, nevelést. Az életveszélyt elhárító javaslatában, bár nem teljes értékű módon, de felfedezhetjük az áldozat, a megváltási terv eszméjét. Mások életben maradásáért valakinek meg kell halnia. Azonban alapvető különbséget láthatunk Jónás és Krisztus áldozata között. Míg Jónás a saját bűnei, és a körülmények kényszere miatt áldozza fel életét az ártatlanok megmentéséért, addig Krisztus önként és ártatlanul adta oda magát a bűnösökért. Ami nagy előrelépés Jónás történetében, hogy egyszerre szólal meg a prófétában az igazságérzet és a felelősségtudat hangja, olyannyira, hogy még az élet is képes lenne feláldozni. Vajon kerülhetünk-e mi is hasonlóan szorult helyzetekbe, ha letérünk az Isten által szabott ösvényről, kötelességeink útjáról?

„Ó, bárcsak akadnának megszentelt keresztények, bárcsak létezne krisztusi következetesség, bárcsak tanúi volnánk a hitnek, amely szeretetből munkálkodik, s megtisztítja a lelket! Segítsen minket Isten bűnbánatot tartani, s lomha mozgásunkat megszentelt, serény tevékenykedésre váltani. Segítsen szavainkkal és tetteinkkel bizonyítani, hogy felelősnek tartjuk magunkat a pusztulók üdvösségéért.

Életünk minden percében legyünk hálásak Isten tűréséért, amellyel elhordozza restségünket, hitetlen benutságunkat. Ahelyett, hogy azzal dicsekednénk, amit tettünk – amikor pedig alig tettünk valamit –, fogjunk buzgóbban a feladathoz. Ne szűnjünk meg erőfeszítéseket tenni az önáltatás helyett, és őrködünk ébe-

ren. Odaadásunk soha ne legyen számunkra fáradságos. Lelki életünket naponta élessze újjá a folyó, amely Istenünk városát felüdíti. Szüntelenül figyeljünk az alkalmakra, hogy Istenért használjuk fel tőle kapott tehetségeinket.” (Ellen G. White: *Bizony-ságtételek VIII.*, 15. o.)

6 Hogyan követhetjük nyomon a hajósok megtérésének folyamatát? Milyen változásokon mentek keresztül az Istenismeret tekintetében? Olvassuk el az egész fejezetet!

Jón 1,5–6. 10. 14. 16 „Mégfélemlettek azért a hajósok, és kiáltottak, ki-ki az ő istenéhez... Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el!... És mégfélemlettek az emberek nagy félelemmel, és mondták néki: Mit cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy az Úr színe elől fut, mivelhogy elbeszélte nekik... Kiáltottak azért az Úrhoz, és mondták: Kérünk, Uram, kérünk, ne vesszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, amint akartad!... Azok az emberek pedig nagy félelemmel félek az Urat, és áldozattal áldoztak az Úrnak, és fogadásokat fogadtak.”

.....

.....

Valószínű, hogy a hajón többféle népcsoportból való és sokféle vallási meggyőződésű hajós dolgozhatott együtt. Vallásosságukra jellemző lehetett – és az életveszély is erre készítette őket –, hogy más vallási meggyőződés iránt is – jelen esetben Jónás Istene iránt – nyitottak legyenek. Jónás őszinte bizonyosságtevése mélyen megrendítette őket. Bizonyára nem az ok nélkül haragvó, hanem az engedetlenséggel, a bűnnel semmiképpen meg nem alkuvó Istent ismerték fel az események mögött. Jónás esete és szerencsétlen vergődése olyan mély benyomást tett rájuk, hogy ezután a különböző isteneik helyett egységesen ahhoz az Istenhez fordultak segítségért, aki „a tengert és a szárazföldet is teremtetted”. Végül az is bizonyítja az egy igaz Istenbe vetett személyes hitük megszületését, ahogyan a vihar megszűnése után kifejezték csodálatukat és hálájukat iránta (16. vers).

Jónás a hal gyomrában – Bűnbánó imája és szabadulása

(Jón 2. fejezet)

1 Milyen körülmények között került Jónás a hal gyomrába? Hogyan hivatkozott Jézus Krisztus erre az eseményre?

Jón 2,1 „Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És volt Jónás a hálnak gyomrában három nap és három éjjel.”

Mát 12,40 „Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.”

.....

Jónás a felelősség előli kitérése után úgy érezte, hogy akár az életét is képes lenne feláldozni. Isten azonban mégsem ebben látta a megoldást. Ha meg is engedte, hogy engedtlenségén milyen elgondolkodjon és megrendüljön, ismervé Jónás belső lényét, egy hal által megmentette az életét. Amilyen valóságos volt, hogy Jézus kereszthalála után három napig volt a sír foglya, vagyis a „föld gyomrában” volt, ugyanolyan tárgyilagos hangnemben utal vissza Jézus a Jónással történetekre is, hogy a próféta a hal gyomrában volt. S ahogyan Jónásnak a tenger mélységében, „a Seol torkában” kellett szembesülnie a halállal, úgy kellett Jézusnak is átélnie az elveszés, a végleges megsemmisülés érzését. Az sem véletlen, hogy Jónás imájában oly gyak-

ran idéződnék fel a 69., messiási zsoltár kifejezései, amelyről ebben a tanulmányunkban még részletesebben szólnak.

2 Mi indította Jónást Isten őszinte keresésére? Milyen általános törvényszerűséget ismerhetünk fel a próféta fohászából az imádkozással kapcsolatban? Mely zsoltárversek elevenednek meg Jónás imájában?

Jón 2,3, 8 „Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, és meghallgatott engem, a Seol torkából sikolték, és meghalottad az én szómat.”

Zsolt 18,6-7 „A Seol kötelei vettek körül, a halál tőrei fogtak meg engem. Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam, szavamat meghallotta templomából, és kiáltásom eljutott füléhez.”

Zsolt 61,2-3 „Hallgasd meg, oh Isten, az én kiáltásomat, figyelmezzél az én könyörgéseimre! E föld széléről kiáltok Tehozzád, mert szívem elepedt. Vigy el engem innen a sziklára, ahova én nem jutok!”

Zsolt 88,2-4 „Uram, szabadításom Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok. Jusson eléd imádságom, hajtsad füled az én kiáltásomra! Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott.”

Zsolt 42,7-8 „Istenem! Elcsügged bennem az én lelkem; azért emlékezem Reád a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről. Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem!”

.....

.....

.....

Nagyon sok emberről elmondhatjuk, hogy csak nyomorúságukban, mintegy utolsó kapaszkodóként fordultak Istenhez segítségért. Ez a viszonyulás egyrészt azt a szomorú emberi magatartást tükrözi, hogy általában úgy érezzük, csak a megoldhatatlan

nak tűnő helyzetekben van szükségünk Istenre. Másrészt az a fajta meggyőződés is tükröződik ezekben a sorokban, hogy a legreménytelenebb, legcsüggesztőbb esetekben egyedül Istennél kereshetjük a megoldást. A valódi, mély hit (Zsid 11,1) hangján indul Jónás imája. Jónás bizonyos abban, hogy Isten a Seol tor-kából való „sikoltást” is meghallgatja. Sőt minél elesettebb az ember, minél kilátástalanabb a helyzete, annál nagyobb erővel, buzgósággal keresi Isten szabadítását.

„A hit cselekedete: nyugodt lélekkel megbízni Istenben a leg-sötétebb órában – bármilyen súlyosan próbálva s viharverten is azt érezni, tudni, hogy mennyei Atyánk áll a kormánynál. Egyedül a hit szeme tud túltekinteni az időn és az érzékek vi-lágán. Csak a hit szemével látva vagyunk képesek nagyra ér-tékelni az örök életet.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek IV.*, 525. o.)

Írjuk ki az igékből azokat a kifejezéseket, amelyek a fizikai és lelki megsemmisülés közeli állapotát jelzik, és a sóvárgó isten-keresésre utalnak!

.....

3 Hogyan mutatják be a zsoltárok költői képei és kifejezé-sei Jónás valóságos helyzetét? Miképpen állítható párhuzamba Jónás imádsága és Krisztus könyörgése a keresz-ten?

Jón 2,4–7 „Mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körülfogott engem a víz, örvényeid és habjaid mind átmen-tek rajtam! És én mondtam: Elvettettem szemeid elől, vajha láthatnám még szentséged templomát! Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hínár szövő-dött fejemre. A hegyek alapjáiig süllyedtem alá, bezáródtak a föld závárajai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted élte-met a múltásból, oh Uram, Istenem!”

Zsolt 69,2–3. „Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjá-
ra, minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem!”

Zsolt 69,15–16 „Ments ki engem az iszaptól, hogy el ne süllyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölöimtől és a feneket-
len vizekből, hogy el ne borítson a vizek árja, és el ne nyel-
jen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem!”

Zsolt 88,17–18 „Általmentek rajtam a Te búsulásaid; a Te szorongatásaid elemésztettek engem. Körülvettek engem, mint a vizek, egész napon, együttesen körülöveztek engem.”

.....

.....

.....

Jónás elvileg ismerhette az idézett zsoltárverseket is, amelyeket most a valóságban élhetett át. Imádságában a zsoltárok által használt jelkép találkozott a valósággal. Sem Dávid, sem Koráh fiainak életéből nem ismerhetünk Jónáséhoz hasonló élethelyzetet, ezért a költői képek, hasonlatok mögött ún. „kettős próféciákat” fedezhetünk fel, amelyek fizikailag Jónás életében, lelki értelemben pedig Jézus életében teljesedtek. Milyen lelkiállapotról tanúskodnak a következő kifejezések?

- Mélységbe vetettél,
- örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam,
- elvettettem szemeid előtt,
- körülvettek engem a vizek lelkemig,
- bezáródtak a föld závárai felettem.

Jónás ezekben a sorokban Isten bűnnel szembeni magatartását, haragját érzékelteti. Közvetetten azt is jelzik e mondatok, hogy Jónás felfogta engedetlensége súlyát, és nem panaszkodik vagy lázad jelenlegi sorsa ellen, hanem elismeri bűnösségét, és az Istennel való közösség megújítására vágyik.

Melyik vers fejezi ki ezt leginkább? Milyen párhuzamokat fedezhetünk fel a 69. zsoltár sorai és Jónás imája között? Hogyan fejezik ki ezek Jézus haláltusáját, „bűnné tételét” (2Kor 5,21) a kereszten?

4 Milyen hitbéli tapasztalatot fogalmaz meg Jónás a hal gyomrában mondott könyörgésében? Milyen imára érkezhet válasz Istentől?

Jón 2,7/b–8 „Mindazáltal kiemelted éltemet a múltásból, oh Uram, Istenem! Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem Te-hozzád, a Te szentséged templomába.”

Jak 5,15/a „A hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt...”

Jónás a hal gyomrában visszatekint a tenger mélységében átélt, kilátástalannak látszó élethelyzetére, s most mintegy Istentől jövő imatapasztalatként könyveli el, hogy nem pusztult el a tenger mélyében, hanem a hal gyomrában adhat hálát életben maradásáért. Szép példája annak a hitnek, amely felismeri Isten kezét a még nem teljesen megnyugtató megoldásokban is, s már „a tenyérszéli felhőben” is „nagy esőnek zúgását” látja. Annak példáját láthatjuk itt is, ami a küzdő ima áldásait jelenti. A külső körülmények tekintetében alig látható változás ellenére belül mégis mély átalakulás, változás történik Jónás lelkében.

Mi adott még erőt Jónásnak a belső átformálódáshoz, a hit „sasrepüléséhez”?

„Az ima a szív kitérása Isten előtt – mint barátunk előtt. A hit szeme nagyon közelinek fogja látni Istent, s a könyörgő becses bizonyítékot nyerhet az isteni vezetőről és gondoskodásáról. Miért van mégis, hogy annyi ima megválaszolatlan marad? Dávid ezt mondja: »Még hozzá kiáltottam számmal, amikor nyelvem már zenghetette dicséretét. Ha szívemben gonoszság lett volna, nem hallgatott volna meg az Úr.« Az Úr ezt ígéri nekünk: »Ha kerestek, megtaláltok; feltéve, hogy szívetek mélyéből kerestek.« S újra szól olyanokról, akik »nem kiáltanak hozzám szívükből«. Az ilyen könyörgések formális imák, szájjal való szolgálat csupán, az Úr nem fogadhatja el ezeket.

Az az ima, amelyet Nátánael ajánlott föl, amikor a fügefafa alatt volt, őszinte szívből fakadt, ezért a Mester meghallotta és meg is felelt rá. Krisztus így szólt róla: »Nézzétek, egy igaz izraelita. Nincs benne kétszínűség.« Az Úr mindenki szívében olvas, érti indítékainkat és céljainkat. »Az igaznak imája az Úr gyönyörűsége.« Isten nem késlekedik, hogy meghallgassa azokat, akik kitérjék előtte a szívüket, nem önmagukat magasztalva, hanem őszintén átérezve gyengeségüket és méltatlanságukat.

Nagy szükség van az imára – olyan imára, amelyet Dávid mondott, amikor így kiáltott: »Ahogy a szarvas a forrás vizére

kívánczik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram! Törvényed után vágyakozom. Vágyakozom szabadításodra! Lelkem eleped a vágytól, mert folyvást törvényed után vágyakozik.«” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek IV.*, 534. o.)

A költő így fejezte ki Jónás hitbéli tapasztalatát:

*„Bezáróltattál Uram, engem!
Sarak aljába, sötétségbe tettél;
ragyogó szemed elől elvetettél.
Mindazonáltal szemeim vak odva
nem szűnik nézni te szent templomodra.
Sóvár tekintetem nyilát kilőttem
s a feketeség meghasadt előttem.
Éber figyelmem erős lett a hitben:
akárhogy elrejtőzöl, látlak, Isten!
Rejteztem én is elüled, hiába!
Utánam jöttél tenger viharába.
Engedetlen szolgálodat meggyötörted,
magányos gőgöm szarvait letörted.
De mennél csúfabb mélybe hull le szolgálád,
annál világosabb előtte orcád.
Most már tudom, hogy nincs mód futni tőled,
s ki nem akar szenvedni, kétszer szenved.”*

(Babits Mihály: Jónás könyve)

5 Milyen igaz felismerésre jutott Jónás a hal gyomrában, imádsága közben?

Jón 2,9 „Akik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat.”

.....

Jónás a hal gyomrában felismerhette, hová vezet, amikor Istentől függetlenül, az Ő akaratával ellentétes, „magunk választotta” úton keressük a boldogságunkat.

– Hol találhatunk a Bibliában határozott tiltást mindenfajta bálványimádásra vonatkozóan?

– Mit értsünk átvitt értelemben a bálványok kifejezésen?

– Mit nevezhetünk hiú, azaz hazug és értéktelen bálványimádnak?

– Kikre gondolt Jónás, amikor ezt a felismerését megfogalmazta? Az egy igaz Istent nem ismerő bálványimádó népekre, Ninivére, vagy esetleg saját magára?

Találó, mindenki számára érthető szavakkal fogalmazza meg Babits Mihály is a próféta figyelmeztetését:

*„Mert aki életét hazugságba veszti,
a boldogságtól magát elrekeszti.”*

6 Milyen belső, lelki változást fedezhetünk fel Jónás imádságának a végén?

Jón 2,10 „De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, amit fogadtam. Az Úr é a szabadítás.”

Vö. **Zsolt 50,14** „Hálával áldozzál Istennek, és teljesítsd a felségesnek való fogadásodat!”

Zsolt 116,13–14 „A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úr nevét hívom segítségül. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az Ő egész népe előtt.”

Fil 4,6 „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt!”

.....

.....

.....

Jónás igazi lényét imájából ismerhetjük meg, még akkor is, ha egy nehéz helyzet hozta ezt felszínre: szíve legmélyén hívő, istenfélő ember volt. Bizonyára több igevers és gondolat élhetett lelkében, amint a néhány évszázaddal előbb lejegyzett zsoltár-részleteket idézi fel imádságában. Jónás imaküzdelme végén arról tesz bizonyosságot, ami eddig hiányzott belőle. „Hálaadó szóval áldozni” csak az képes, aki felismeri, hogy bűnei, vétkei ellenére Isten végtelenül kegyelmes és irgalmas módon bánik vele. Jónás már akkor hálás az Úrnak, amikor fizikailag még nem élte át teljesen Isten szabadítását. Minden hitbeli imádság jel-

lemzője ez. Aki hitben megerősítette magát Istenben, az már látja a láthatatlant (Zsid 11,27), és a reménylett dolgokat is valóságnak tekinti (Zsid 11,1). Jónás kifejezi imájában a hálás szív természetes, gyakorlati magatartását. Szembefordul engedetlenségével, szégyenletes megfutamodásával, és ezután nem tudja elviselni a tétlenséget, a passzivitást. Törvényszerűen kel életre benne a viszonszeretet „tartozástudata” és gyakorlata. Felismeri, hogy ezt a tapasztalatot mindenkivel meg kell osztania. Úgy tűnik, Jónásnak szükségszerűen kellett végigjárnia ezt a belső utat, hogy lélekben is alkalmassá váljon hatalmas küldetése betöltésére.

Vajon hogyan értsük Jónás következő kijelentését: „Megadom, amit fogadtam...” Valami kényszerű fogadást tehetett az Úrnak a hal gyomrában? Pusztán fogadásból végzi el ezután ninivei szolgálatát, vagy valami mást értsünk ezen? Mely zsoltárokból találkozhatunk hasonló kijelentésekkel?

.....

.....

Hogyan juthatunk mi is hálára, meglegedettségre Isten iránt? Soroljuk fel az ezzel kapcsolatos igeverseket, vagy idézzük fel saját tapasztalatainkat!

.....

.....

„A kalitkába zárt madár nem éneklő a gazdája által tanított éneket, ha teljes napvilág van, és más hangok is hallhatók. Megtanul ebből is egy dallamfoszlányt, abból is egy trillát, de nem önálló, teljes dallamot. Ha azonban a gazda letakarja a kalitkát, és olyan helyre teszi, ahol a madár csak az ő énekét hallja, a sötétben újra meg újra megpróbálkozik vele, mígnem megtanulja, és tökéletesen fújja. S attól kezdve napvilágnál is mindig el tudja énekelni azt a dallamot. Isten is hasonlóan cselekszik. Van egy ének, amelyet meg akar tanítani nekünk, és ha a szenvedések sötétjében megtanuljuk, azután már mindig el tudjuk énekelni.” (Ellen G. White: *Hitélet a hétköznapokban*, 242. o.)

Jónás újbóli megbízatása

1 Hogyan kapott Jónás alkalmat arra – Isten megbocsátásának jeleként –, hogy jóvátége engedetlenségét?

Jón 3,1-2 „És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, amit én parancsolok néked.”

.....

.....

Az utolsó üzenettel megbízott nép sem végezte el azt a feladatot, amelyet Isten bízott rá. Sok mulasztás terhel mindannyiunkat személyesen is, ezért számunkra is bátorító Isten kegyelmének ez a megnyilvánulása. Ahogyan Jónásnak alkalmat adott arra, hogy jóvátége engedetlenségét, újra meg újra megszólít bennünket is, és bátorít szolgálatunk hűségesebb betöltésére. Mennyire értékelnünk kellene Istennek ezt az irántunk való türelmes szeretetét, ahogyan a sokszor rest és evilági érdekekkel fertőzött lelkünket ébresztgeti! Az Úr nem mondott le Ninivéről, és most is „hosszan tűr értünk, mert nem akarja, hogy némelek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pét 3,9).

Az irántunk való és a megmentendő világ iránti hosszútűrés nem azt jelenti, hogy minden mulasztásunk jóvátéhető. Gondoljuk át, hányszor lett volna alkalmunk az evangélium képviselésére, amikor nem tettük meg! Ezek az alkalmak talán soha vissza nem térnek, ezért sokkal komolyabban kell vennünk küldetésünket, amint a következő idézet is késztet bennünket erre:

„Csak úgy tehetjük jóvá azt, amit elmulasztottunk, ha ezen túl minden erőnkkel együttműködünk Istennel dicső tervében, a

megváltási tervben. Ha ezt tesszük, jellemünk átformálódik. Isten fiai, a királyi család tagjai, a menny Királyának gyermekei leszünk, alkalmassá válunk az angyalok társaságára.

Most kell embertársaink üdvösségéért munkálkodnunk. Egyesek azt gondolják, hogy ha Krisztus ügyét pénzzel támogatják, mást nem is kell tenniük, és a drága idő, amelyben személyesen dolgozhatnak Krisztusért, kihasználatlanul múlik el. Pedig minden egészséges és munkaképes embernek kiváltsága és kötelessége, hogy munkájával szolgálja Istent. Mindenkinek fáradoznia kell a lelkek megmentéséért. Ehelyett nem lehet pénzt adni.

Minden pillanatban örök érvényű dolgok forognak kockán. Minden pillanatban szolgálatra készen kell állnunk, akárcsak az öröknek. Az alkalom, amely most kínálkozik arra, hogy az élet ígését szóljuk a reá szomjazónak, talán nem tér vissza többé. Lehet, hogy Isten »ez éjjel elkéri lelkét« (Luk 12,20), és talán a mi hanyagságunk miatt maradt készületlen. Hogyan számolunk el Istennek az ítélet napján?» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 236–237. o.)

2 Hogyan szólította fel az Úr Jónást küldetése teljesítésére? Mire kellett ügyelnie Isten üzenetének átadása közben?

Jón 3,2 „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, amit én parancsolok néked.”

vö. Jer 1,17 „Te azért övezd fel derekadat, és kelj fel, és mondd meg nékik mindazt, amit én parancsolok néked; meg ne riadj tőlök, különben én riasztalak el téged előlük!”

Ezék 3,4 „És mondá nékem: Embernek fia! Eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik.”

.....
.....
.....

Mint minden prófétának, Jónásnak is hűségesen kellett tolmácsolnia Isten üzenetét, hozzátétel és elvétel nélkül. Sem a hallgatók kedvéért, sem a saját érdekei miatt nem másíthatta meg,

nem csökkentette az üzenet súlyát. Isten prófétáit sokszor érték olyan kísértések, hogy kedvezzenek a népnek, és kedvükre való jövődölést mondjanak. Jeremiást egész szolgálata során ilyen támadások érték, fenyegetéssel vagy ígéretekkel, de mindenképpen rá akarták venni üzenetének megváltoztatására. Hamis próféták támadtak ellene, Istenre hivatkozva akarták megcáfolni az általa küldött figyelmeztetések, felhívások hitelét. Ő azonban mindvégig hűséges maradt elhívásához, amelynek Istentől adott kivánalma: „Akinél az én ígém van, beszélje az én ígémet igazán.” (Jer 23,28)

3 Mi a tartalma annak az üzenetnek, amelyet Isten az adventnépre bízott?

Jel 14,6-12 „És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.

És más angyal követte azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragbórából adott inni minden pogány népnek.

És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az Ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; és az ő kínlásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalmuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Mát 24,14 „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek; és akkor jön el a vég.”

.....
.....
.....
Ahhoz, hogy küldetésünket hűségesen elvégezhessük, ismernünk kell a ránk bízott üzenet tartalmát.

A hármaskorosi üzenetben csodálatos összhangot láthatunk Isten kegyelme, az evangélium megmentő üzenete és az ítéletre való figyelmeztetés között. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az üzenet célja: emberek megmentése. Az „örökkévaló evangélium” kifejezés utal arra, hogy sajnos ebben az időben a kereszténységben belül is elhomályosult, eltorzult a megváltásról, Krisztus személyéről és tanításáról való ismeret. Ezért szükséges, hogy a maga tisztaságában képviseljük az evangéliumot, hogy hatása legyen az üzenet többi felhívásának is. Szükséges az is, hogy hirdessük és saját életünkben bemutassuk a Teremtő és mindenható Istenben való hitet, a neki való engedelmesség fontosságát. A Tízparancsolat, az erkölcsi törvény érvényességének hangsúlyozása napjainkban különösen időszerű. A vasárnap megünneplését egyre több egyházi megnyilatkozás szorgalmazza, ezért nagyobb hangsúllyal kell képviselnünk a negyedik parancsolat Istentől származó voltát és örökérvényűségét.

A második angyali üzenet leleplezi azokat az egyházi közösségeket, amelyek nem valódi tisztaságban képviselik Isten Igéjét, ahol csupán a „kegyesség látszata” van meg, de politikai befolyásuk által uralják az emberek lelkiismeretét. Ez is megmentő üzenet azok számára, akik szenvednek a képmutatás és a hamis tanítások láttán, és keresik Isten igazságát. A harmadik angyali üzenete mindenkit személyes döntésre készítet: választania kell minden embernek, hogy vallási, politikai hatalmak kényszerítő rendeleteinek, vagy Isten parancsolatainak kíván-e engedelmeskedni. Itt találjuk Isten ítéletének a fenyegető valóságát is, amely most már nem általánosságban, hanem a személyes döntés következményeként jelenik meg. Ahogyan Ninive esetében láthattuk, az emberek nagy részének szüksége van erre a felrázó üzenetre is: el fog veszni, ha nem enged Isten hívásának. Nyilvánvaló, hogy az ítéletet csak Isten megmentő üzenetét megismertetve hirdethetjük, hiszen Krisztus azért jött, hogy „el ne vesszen”, aki Őbenne hisz.

Nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a harmadik angyal üzenete csodálatos módon mutatja be az ember által elérhető végcélt: rámutat arra, milyenné válhatnak mindazok, akik engedelmeskednek. Ellen G. White szerint ez az üzenet a hit általi megigazulás tömör összefoglalása: Krisztusban való hit által Óhózzá hasonló hitet és engedelmességet érhet el Isten népe. Nagy felelősséget is jelent ez az üzenet hirdetőinek: rámutathat-e vajon Isten erre a népre úgy, mint akik valóban a „szentek békétűrésével, állhatatosságával” és krisztusi jellemmel bírnak?

„Három fokozatot láttam – az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. Jaj annak, aki ezeken az üzeneteken a legcsekélyebb változtatást meri eszközölni. Ezeknek az üzeneteknek a helyes megértése életbevágó fontosságú. Emberi lelkek sorsa függ attól, mi módon fogadják el őket.” (Ellen G. White: *Korai íráskok*, 258. o.)

„Bizonyos értelemben Isten a h. n. adventistákat őrállóként és világosság hordozóiként küldte a világba. Rájuk bízta az elveszendő világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten Igéjéből csodálatos világosság fénylik rájuk. A legünnepélyesebb, legfontosabb munkát kapták, az első, a második és harmadik angyali üzenet hirdetését. Ehhez hasonló fontosságú üzenet nincsen. Nem szabad megengedniük, hogy figyelmüket bármi más leköttesse. A halandókra bízott igazságok közül a legünnepélyesebbet bízta ránk Isten, hogy a világnak hirdessük. Ezeknek az igazságoknak a megismertetése legyen a mi munkánk. Egy világot kell megintenniük; Isten népének pedig híven kell teljesítenie a rábízott feladatot.”

„Az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését az ihletett Ige szabályozta. Egyetlen szövegszék sem mozdulhat el a helyéről. Semmilyen emberi tekintélynek nincs több joga ezeknek az üzeneteknek az áthelyezésére, módosítására, mint arra, hogy az Ószövetséget felcserélje az Újszövetséggel... Ezeket az üzeneteket kell hirdetniük a világnak kiadványokban és előadásokban, a prófétikus történelem menetében, rámutatva azokra a dolgokra, amelyek már megtörténtek, és amelyek még előttünk állnak.”

„Olyan munkát kell elvégeznünk a Földön, amely hasonló a tanítványok napjaiban a Szent Lélek kiárasztásakor végzett műhöz, amikor Jézust prédikálták, a megfeszítettet... Jézus a Gol-

gota keresztjén végtelen szeretetében nyilatkozik meg a világ előtt. Így mutasd Őt be az éhező tömegnek; szeretetének fénye embereket emel majd ki a sötétségből a világosságra, a törvénszegésből az engedelmességre és valóságos szentségre...”

„Senki ne kezdje lerombolni az igazság alapját, amely azzá tett bennünket, amik vagyunk. Isten vezette előre népét, lépésről lépésre, bár minden oldalról csapda vette körül őket. Az egyszerű »Így szól az Úr« csodálatos vezetésével időt álló igazság jött létre. Ha valaki megkísérli a tanítványokat eltéríteni, szembesíték a tűzben megpróbált igazságokkal... Akik el akarják mozdítani a régi határköveket, nem állnak szilárdan, és elfelejtették, miként hallották és kapták az Igét.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Időszerű üzenetünk c. fejezet; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból II.*, 100. o.; *Review and Herald*, 1892. szept. 22.; *Manuscript Releases*, 760. o.)

4 Mit jelent számunkra a Jónásnak adott figyelmeztetés a próféta felelőségéről: „Hirdesd azt a beszédet, amelyet én parancsolok néked!”

2Tim 4,1-2 „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelekor és az Ő országában, hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.”

Jer 23,28 „Akinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? – azt mondja az Úr.”

Jel 22,18-19 „Bizonyoságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja, hogy ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; és ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, amik e könyvben megírtak.”

Isten figyelmeztetése vonatkozik az átadott üzenet tartalmára, és képviselésének módjára is. Ma ugyanolyan kísértések vesznek körül bennünket, mint a régi időkben Isten szolgáit: hogy elhallgassunk, megváltoztassunk valamit Isten igazságából, alkalmazkodva a hallgatók igényeihez. Ne felejtjük el, hogy olyan korban élünk, amikor Isten Igéjének tekintélyét már mélyen aláásták, amikor keresztény tanításokban is tagadják Isten teremtő hatalmát, vagy törvényének érvényességét. Ezért elhomályosult a bűn, a megváltás és a megtérés fogalma is. Az alapokat kell ismét felraknunk, „romlás építőjeként” élő hitre vezetni embereket, Isten Igéjének hatalma által.

„Az igazságban – amint azt Krisztus tanítja – birtokunkban van az, ami a lelkeket meggyőzi és megtéríti. Krisztusi egyszerűséggel hirdessétek az igazságot, amelynek hirdetéséért Ő erre a világra jött, és akkor üzenetek ereje érezhető lesz. Ne védjétek olyan elméleteket vagy bizonyítékokat, amelyeket Krisztus soha nem említett, és amelyeknek nincs bibliai alapjuk. Csodálatos, ünnepélyes igazságaink vannak az emberek számára. »Meg van írva« – ez próbakő, amit minden léleknek értésére kell adni.»

„Az üzenet, amelyet hirdetünk, nem olyan, amelyet félnünk kell előadni. Hirdetői ne rejtsek el azt, eredetét és szándékukat ne titkolják. Mint olyanok, akik szent fogadalmat tettünk Istennek, akik Krisztus követői és a kegyelem sáfárai lettünk, kötelességként vállaltuk, hogy híven hirdetjük Isten teljes tanácsát és végzését. Állítsuk előtérbe azokat az igazságokat, amelyek elválasztottak minket a világtól, és azzá tettek, amik vagyunk – mert ezek az örök boldogsággal vannak összekötöttesben. Isten megvilágította a most lejátszódó eseményeket, s nekünk szóban és írásban közölnünk kell a világgal az igazságot. Azonban csak Krisztus élete, a Szentlélek által a lelkünkben élő tevékeny szeretet, egyedül ez képes termékenyvé tenni szavainkat. Krisztus szeretete az ereje és hatalma Isten üzeneteinek, amelyek az emberi ajkáról hangzanak.»

„Az igazi szeretet elsősorban Istent akarja megdicsőíteni, és lelkeket akar menteni. Akikben él ez a szeretet, azok nem kerülnek meg az igazságot, hogy megmeneküljenek a nyílt beszéd kellemetlen következményeitől. Amikor emberek vannak veszélyben, Isten szolgája nem törődik önmagával, hanem azt az ígét

szólja, amelyet Isten mondat vele. Nem hajlandó a bűnt men-
tegetni vagy szépítgetni...

Amikor szól, ne saját elgondolásait fogalmazza meg, hanem azt mondja, amit földi hatalmasságoknál nagyobb Valaki bízott reá. Tanítása legyen az, amit »az Úr szól«. Isten Illéshez, Nátánhoz és Jánoshoz hasonló emberekre vár – olyan emberekre, akik pontosan tolmácsolják üzenetét, tekintet nélkül a következményekre; akik bátran szólják az igazságot, még ha mindenüket fel kell áldozniuk is érte. Isten nem tud felhasználni olyan embereket, akik a veszély idején – amikor erőre, bátorságra és minden befolyásra szükség van – félnek az igazság melletti határozott állásfoglalástól. Olyan emberekre vár, akik becsületesen harcolnak a hibák ellen, küzdenek a láthatatlan hatalmasságokkal szemben, a sötétség erői és a gonoszság lelkei ellen. Nekik mondja majd ezeket a szavakat: »Jól van, jó és hű szolgám... menj be urad ünnepi lakomájára!« (Mát 25,21)” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Isten szavában bízunk!, Segítség az evangélium szolgálataiban c. fejezetek; *Próféták és királyok*, 92. o.)

5 Mire kötelez bennünket az általunk megismert nagyobb világosság?

Luk 12,48/b „És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle.”

.....

.....

Nagy kiváltság az, hogy Isten megnyitotta előttünk az Ige ajtaját, megérthetjük a megváltás tervének nagy eseményeit, s kezünkbe adta a prófécia „menetrendjét”. De át kellene éreznünk annak a felelősségét, hogy a még sötétben tapogatózó, reménytelenségben élő embereknek át kell adnunk mindezt az ismeretet. Ez nem csupán „szorgalmi feladat” számunkra, hanem Istentől kapott parancs, mint Jónás esetében is volt. Az Úr pedig számon is kéri majd tőlünk, elvégeztük-e feladatunkat, a kapott lehetőségek és képességek arányában.

„Krisztus kinek-kinek megszabja »a maga dolgát« (Márk 13,34), és mindenkitől elvárja, hogy hűséggel végezze feladatát.

Előkelőnek és alacsony sorból származónak, gazdagnak és szegénynek egyaránt van tennivalója a Mesterért. Krisztus mindenkit munkára hív. Ha nem engedelmeskedsz az Úr hangjának, ha Krisztus erejére hagyatkozva nem végzed el a számodra kijelölt munkát, ha nem követed az Ő példáját, akkor a »hűtlen és rest szolga« szavak kerülnek majd neved mellé a feljegyzésekben. Ha a neked adott világosságot nem osztod meg másokkal, ha nem hagyod fényleni, akkor ki fog aludni a sötétségben, lelked pedig hatalmas veszélybe kerül.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból I., 250. o.)

6 Hogyan válhatunk alkalmassá arra, hogy Isten követeiként közvetítsük üzenetét a világnak?

2Móz 4,11-12 „Az Úr pedig mondta néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát eredj, és én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell.”

Ésa 6,6-8 „És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén volt, amelyet fogóval vett az oltárról; illette számat azzal, és mondta: »Ímé ez illette ajkaidat, és hamisságod eltávozott, bűnöd elfedeztetett.« És hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: »Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?« Én pedig mondtam: »Ímhol vagyok én, küldj el engemet!«”

Csel 1,8 „Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában, és a földnek mind végső határáig.”

.....
.....
.....

Ha arra a hatalmas feladatra gondolunk, hogy az egész világot figyelmeztetnünk kell, sokszor elfog bennünket is a félelem al-

kalmatlanságunk, gyengeségünk miatt. Talán képességet nem érzünk magunkban arra, hogy képviseljük Isten üzenetét, vagy úgy gondoljuk, jellemünk gyengeségei miatt méltatlanok vagyunk ilyen nagy küldetés betöltésére. Bátorítsanak bennünket azoknak a példái, akiket Isten a múltban hívott el szolgálatába, és akik ugyanilyen nehézségekkel küzdöttek. Az Úr ezekben az esetekben is megmutatta, hogy az embertől csupán engedelmességet, készséget vár el, a képességet, alkalmasságot Ő adja a szolgálathoz.

„Isten maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű emberekre a legnagyobb feladatokkal bízva, mert hatalma az emberi gyengeség által mutatkozik meg. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagynak, a másikat pedig kicsinek. Isten azonban nem a mi normánk szerint ítél. Ne gondoljuk, hogy Isten szemében is nagy, ami nekünk annak látszik; vagy ami szerintünk kicsi, Őneki is az. Nem a mi feladatunk megítélni képességeinket, sem pedig megválasztani munkánkat. Vegyük fel az Isten által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az Ő nevében, és mindig Őnála keressünk nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsőíti Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtiszteltetést, hogy a munkatársai lehettünk.”

„Az isteni parancs Mózeset olyan lelkiállapotban találta, melyben már mentes volt minden önhittségtől. Meggondolt, sőt félténi volt. Áthatotta a félelem, hogy képtelen lesz Isten szavait méltóképpen átadni Izrael számára. De miután elfogadta a megbízást, teljes szívvel látott munkához, teljesen rábízva magát Istenre. Küldetésének magasztos volta megelevenítette legkíválóbb szellemi képességeit. Isten megáldotta Mózes készséges engedelmességét; ékesszólóvá, bizakodóvá és higgadtá tette, alkalmassá a legnagyobb megbízásra, amelyet ember valaha kapott. Legyen a példája számunkra is bizonyosság arra, hogy mit tesz Isten azok jellemének megerősítésére, akik tökéletesen bíznak Benne, és maradéktalanul engedelmeskednek parancsainak.

Az ember erőt és rátermettséget nyer, amikor elfogadja az Istentől kapott, felelősségekkel járó feladatokat, és teljes erejével igyekszik azokat teljesíteni. Lehet bármily szerény valakinek a tisztsége, vagy lehetnek korlátozottak a képességei, igazi nagy-

ságot az az ember ér el, aki Isten erejében bízva, hűségesen törekszik munkája elvégzésére. Ha Mózes saját erejére és bölcsességére támaszkodott volna és mohón fogadja a nagy feladatot, ezzel az ilyen munkára való alkalmatlanságát bizonyította volna. Ha az ember érzi saját gyengeségét, ez azt bizonyítja, hogy tudatában van a rábízott munka horderejének, s Istentől kér majd tanácsot és erőt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 253. o.; *Pátriárkák és próféták*, 216–217. o.)

Jónás prédikálása, és Ninive megtérése

1 Milyen üzenetet hirdethetett Jónás a városnak?

Jón 1,2 „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élembe!”

Jón 3,4 „És kezdett Jónás bemenni a városba egynapi járóra, és kiáltott és mondta: Még negyven nap, és elpusztul Ninive!”

Vö. **Ezék 3,18** „Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg! – és te őt meg nem inted, és nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitelent gonosz útvjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg.”

.....

.....

.....

.....

Isten bűn felett kimondott ítéletét közvetítette a próféta a gonoszságban élő városnak. A II. tanulmányban olvashattunk arról, mennyire elbizakodott, erőszakos, kegyetlen nép lakta ezt az ókori várost. Ezeket a lelkileg már majdnem érzéketlen embereket nem lehetett szelíd szavakkal megszólítani, fel kellett őket riasztani tompultságukból. Kétszer is olvashatjuk azt, hogy Jónásnak „kiáltania” kellett. Bizonyára nem elsősorban a hangerőt

jelenti ez, hanem azt a határozott fellépést, amely az üzenetnek hitelt adott. Több esetben is találkozunk hasonló felhívással a Bibliában, amikor ítéletről, bűnök megfeddéséről, megtérésre hívásról van szó: „Kiáltst teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita, emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket...” Az utolsó üzenet anyaga is „teljes erejéből, nagy szóval” hirdeti meg az ítéletet Babilon felett, és hívja ki onnan Isten népét. Nyilvánvaló, hogy itt is elsősorban Isten hatalmának megnyilvánulásai, a Szentlélek ereje növeli kiáltássá ezt az üzenetet, nem emberi erőfeszítések, és semmiképpen sem emberi indulat.

Van olyan eset tehát, amikor csak a nyílt és határozott fedés vezethet bűnbánatra embereket. Ezért olvashatjuk az igei tanácsot, hogy egyeseket „rettentéssel mentsünk meg, kiragadva őket a tűzből”, ha csak ilyen módon lehet valakit visszafordítani a bűn útjáról (Júd 23). De Isten célja ebben az esetben is az emberek megmentése, és nem az elpusztításuk. Erről soha nem szabad elfeledkeznünk szolgálatunk során.

„Isten szánja a romlott, elvakultságban vergődő embert. A dorgálásokkal és fenyegetésekkel fényt akar gyújtani elhomályosult értelmükben. Azt akarja, hogy a legnagyobbak is érezzék tudatlanságukat és sírjanak botlásaik miatt. Az elbizakodottakban elégedetlenséget akar kelteni üres sikereikkel szemben, és vágyat akar ébreszteni a mennyei való szoros kapcsolat útján elnyerhető lelki áldások után.

Isten nem a bűnösök kedvét kereső és nekik hízogó követeket akar küldeni. Nem akarja a békesség üzenetével hiú biztonságba ringatni a megszenvedetlen embert. Inkább felébreszti a bűnös lelkiismeretét, és a meggyőzés éles nyiláival hatol lelkébe.”

„Teremtőnk és Urunk, akinek hatalma végtelen és büntetése rettenetes, az embert minden eszközzel bűnei felismerésére és megbánására akarja készíteni. Szolgái által előre megmondja, milyen veszéllyel jár az engedetlenség. Hallatja figyelmeztető hangját, és kitartóan dorgálja a bűnt. Csak irgalma őrzi népe jólétét; kiválasztott eszközei által éber gonddal vigyáz rájuk. Nem támogathat és nem védelmezhet olyan népet, amely elveti tanácsát és semmibe veszi feddéseit. Talán egy ideig visszafogja megtorló büntetéseit, de ez nem tarthat örökké.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 271. o.; *Proféták és királyok*, 266. o.)

2 Milyen tapasztalat erősíthette meg Jónás bizonyágtételének hitelességét?

Jón 2,10–11 „De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, amit fogadtam. Az Úré a szabadítás. És szólt az Úr a hálnak, és kivetette Jónást a szárazra.”

Vö. Luk 11,29–30 „Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezett, kezdte mondani: E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele; mert miképpen Jónás jelül volt a ninivebelieknek, azonképpen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek.”

Mát 12,40 „Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.”

.....

.....

.....

Már az első fejezetből kiderül, hogy Jónás őszinte volt a pogány tengerészekhez, és nem titkolta el, hogy az ő engedetlensége miatt került bajba a hajó. Miután átélhette Isten csodálatos szabadítását, és elment Ninivébe, a vele történt csoda híre is bizonyára elterjedt. Ha valaki három napot tölt egy cethal gyomrában, annak valószínűleg valamilyen külső nyoma is marad. (Egy ilyen esetről olvashatunk az I. tanulmány 3. kérdése utáni megjegyzésben. A cethal gyomrából kiszabadított tengerész bőrén megmaradtak azok a fehér foltok, amelyeket a bálna emésztőnedvei okoztak.) Isten hatalmának milyen nagy bizonyossága lehetett az, ahogyan Jónást a halál torkából is visszahozta! Talán azt is megértették, hogy éppen az ő megmentésük érdekében tette Isten ezt a nagy csodát. Jel lehetett számukra Jónás esete azért is, mert azt bizonyította, hogy Isten előtt nincsenek lehetetlen esetek, Ő a lelki halálból is ki tud emelni embereket. Jónás bizonyára nem tudott mindenkihez eljutni Ninivében, de a város lakói továbbadták a hírt a megdöbbentő üzenetről, amelyet ez a különös hírnök hozott.

3 Hogyan hatott Ninive lakóira az ítélet híre?

Jón 3,5–8 „A niniveiek pedig hittek Istenben, és bűntöt hirdettek, és nagyaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. És eljutott a beszéd Ninive királyához, és felkelt királyi székéből, levetette magáról az ő királyi ruháját, zsákba borított, és ült a porba. És kiáltottak és szóltak Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstonjanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg ki-ki az ő gonosz útjáról, és az erőszakosságból, amely az ő kezükben van!”

.....

.....

Emeljük ki a fenti igeszakaszból, melyek az őszinte megtérés ismertetőjelei!

Milyen hatással lehetett a város lakóira uralkodójuk őszinte megalázkodása?

Milyen kiáltványt tettek közzé a király és a főemberek utasítására?

Kik vettek részt a bűntöletben? Mire utal az a megjegyzés, hogy még a barmokat is bűntöltették?

.....

.....

Nem sok hasonló csodáról tudunk az emberi történelem során: egy egész város, uralkodójával, főembereivel az élen, bűnbánattal Istenhez fordul és megtér! Ráadásul olyan város, amely a kegyetlenségéről, romlottságáról volt híres, ahol addig csak a földi kincseket, élvezeteket tartották értéknek. Valóban reménytelennek látszott, hogy a Jónás által közvetített üzenet bármilyen hatással lehet az elsötétült, mélyre süllyedt emberekre. Az ítélet üzenete azonban felrázta őket, és tudatára ébredtek bűneiknek. Alázattal könyörögtek életükért, gyermekeik és állataik éle-

téért is. Mindenkit felhívtak arra, hogy vizsgálja meg saját életét, és bűneiből, erőszakosságából térjen meg. Milyen jól megértették, hogy igazán megtérni csak egyénileg lehet, de mégis felelősek vagyunk egymásért. Ebben a pogány városban Isten Lelke munkálkodott az emberek szívében, és elvégezte azt, ami emberileg elképzelhetetlen volt.

„Ami azt illeti, a pogány lakosság ilyen elszánt, mindenre kész magatartása kész csoda, de az elbeszélés világosan leírja, hogy az egész vállalkozást a Mindenható Isten akarata és ereje mozgatta. Semmi értelme nem lett volna, hogy Isten újra és újra elküldi Jónást Ninivébe, ha Ő nem lett volna kész hatásossá tenni a próféta igehirdetését. Kicsoda szabhat határt a Szentlélek embereket meggyőző erejének, amikor az Ő igazságát hirdetik? Ha a niniveiek megértették, hogy egy mindenre kiterjedő pusztítás fenyegeti őket, amely nem kíméli sem a várost, sem az állatállományt, sem az embereket, tehettek volna-e jobbat annál, mint hogy ugyanezeket az állatokat a bűnbánat jeleibe öltöztessék?” (G. L. Archer: *Az ószövetségi bevezetés vizsgálata*, 373. o.)

Nem kételkedhetünk a bibliai történet valóságában, hiszen Jézus maga is megerősítette, hogy Ninive lakói valóban megtértek. Hatalmas bátorítás lehet számunkra ennek a könyvnek az üzenete: elveszettek hitt, bűnben élő embertömegek fordulhatnak el gonoszságuktól, és térhetnek az Úrhoz ma is, ha engednek a Szentlélek befolyásának. Ezért soha ne gondoljuk azt, hogy nincs értelme az emberekért fáradozni.

4 Miben bíztak Ninive lakói? Mi válthatta ki bennük ezt a reménységet?

Jón 3,9 „Ki tudja? Talán visszatér és megengesztelődik az Isten, elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el!”

Vö. **Jóel 2,12-14** „De még most is így szól az Úr: Térjetekek meg hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat, úgy térjetekek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas Ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után...”

.....
.....
Ninive lakói megértették, hogy ők is fontosak Isten számára: hiszen másként nem küldte volna el hozzájuk szolgáját a figyelmeztető üzenettel. Bár Jónás Ninive pusztulásáról beszélt, öbennük felébredt a remény: ha Isten méltatja őket arra, hogy ezt hírül adja, akkor talán még elhárítható az ítélet. A negyvennapos határidő is haladékot és egyben kegyelmet is rejtegetett számukra, hiszen ha Isten akarta volna, azonnal elpusztíthatja Ninivét. Tudták, hogy gonoszságuk miatt hozta meg Isten ezt a súlyos ítéletet. Ezért reménykedtek abban, hogy ha megtérnek bűneikből, Isten is megkegyelmez a városnak.

Gondoljunk arra, hogy Laodicea népe is „megítélt nép”. Jézus azt üzeni, hogy ha meg nem térünk, langyosságunk miatt „kivet a szájából”. Bennünket is az ítélet üzenetével, „rettetéssel is” szeretne felrázni. Bár megszívlelnénk megtérésre hívását, és mi is, Ninive lakóihoz hasonlóan, „szívünk megszaggatásával, könyörgéssel, böjtöléssel, teljes szívünkben” megtérnénk Őhozzá! Mi már ismerjük Isten végtelen szeretetét és kegyelmét, és bizonyosak lehetünk abban, hogy az őszinte megtérésre áldásainak sokaságával válaszol. Ninive lakói csak reménykedtek, hogy „ki tudja, talán” kegyelmet kapnak. Mennyivel inkább kellene nekünk értékelnünk Isten irántunk való irgalmasságának sok-sok bizonyítékát!

5 Milyen feddést tartalmaztak Jézus szavai, amikor a hírhedten gonosz város megtéréséről beszélt? Ő maga hogyan viszonyult a bűneik miatt megvetett emberekhez? Mit kell megtanulnunk nekünk is az Ő példájából?

Mát 12,41 „Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivel hogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál.”

Mát 21,31 „Mondta nékik Jézus: Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.”

Jak 2,1 „Atyámfia, ne legyen személyválogatás a ti hitekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban.”

.....

.....

.....

A zsidók számára megszegyenítő volt Jézus kijelentése, hogy az általuk megvetett pogányok jobban értékelték Isten üzenetét, mint ők. Szolgálatá során Jézus több alkalommal is példaként állította tanítványai elé azokat, akiknek nem volt olyan nagy ismeretük, de hitben erősek voltak. „Még Izraelben sem találtam ilyen hitet” – jelentette ki a római százados alázatos kérését hallva. Amikor a legmélyebbre süllyedt emberekhez lehajolt, s „a vámszedők és bűnösök barátjává” lett, ez megbotráncoltatta a buzgó vallásos életet élő, de keményszívű zsidó vezetőket. Jézus azonban megrótta őket előítéleteik miatt, és sokszor kifejezte, mekkora érték számára a bűntől megszabadított minden ember.

Mi is hajlamosak vagyunk arra, hogy megítéljünk embereket akár származásuk, akár vallási felfogásuk, vagy erkölcsi állapotuk miatt. Talán olyanok is vannak, akiknek a megtérését teljesen reménytelennek tartjuk. Ezért nem is gondolunk arra, hogy Isten igazságáról beszéljünk velük. Pedig lehetséges, hogy sokan közülük örömmel fogadnák a megmentő üzenetet, sőt talán jobban is értékelnék azt, mint mi. Isten azzal bízott meg bennünket, hogy „minden teremtésnek” hirdessük az evangéliumot, személyválogatás nélkül.

„Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán bűvköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtévesztett csalásaival. Isten trónjához emeli őket; ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa övez.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egygyé kovácsol.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 269. o.)

„Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorúlnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Őket is áron vette meg, és éppoly értékesek szemében, mint bárki más. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztények Isten sáfáraiként felelősek értük. »Vérüket a te kezedből kívánom meg« – mondja Isten.

A legnagyobb veszedelem a bűn. A mi feladatunk, hogy megszánjuk a bűnöst, és segítsünk rajta. De nem lehet mindenkihez egyformán közeledni. Sokan elrejtik lelki éhségüket. Szíves szavakkal és tettekkel nagy segítséget nyújthatunk nekik. Mások nem is tudnak saját nyomorukról, nem ébrednek rá lelkük szörnyű ínségére. Tömegek süllyedtek olyan mélyre a bűnben, hogy elveszítették az örök valóságok iránti érzéküket. Isten képmása teljesen megfakult bennük, és aligha tudnak az üdvösségről. Istenben nem hisznek, emberben nem bíznak. Sokan csak önzetlen jóindulattal közelíthetők meg. **Először a fizikai szükségleteiket kell betöltenünk.** Gondoskodjunk táplálékukról, tisztaságukról és tisztességes öltözetükről! Ha látják az önzetlen szeretet tanújelét, könnyebben tudnak hinni Krisztus szeretetében.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 269. o.)

6 Az evangélium első képviselői, az apostolok megértették-e, hogy küldetésük minden embernek szól, személyválogatás nélkül?

Csel 10,28/b „De nékem az Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak közönséges vagy tisztátalan embernek.”

Csel 18,9-10 „Mondta pedig az Úr látás által éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass! Mert én veled vagyok, és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban.”

Róm 1,14–15 „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. Azért ami rajtam áll, kész vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.”

.....

.....

.....

Péter apostol kezdetben ugyanolyan megvetéssel tekintett a pogányokra, mint a többi zsidó. Ezért nem is gondolt arra, hogy egy ilyen „tisztátalan” embernek átadja az evangélium üzenetét. Isten először álomban, majd egy személyes tapasztalat által megmutatta neki, mennyire értékes minden ember az Ő szemében. Amikor Péter látta, hogy egy pogány római katonatiszt milyen alázattal és tisztelettel fogadja őt mint Isten szolgáját, és szívét hogyan nyitja meg az evangélium előtt, teljesen meggyőződött arról, hogy „nincsen Isten előtt személyválogatás”.

Pál apostol is zsidó volt, de megtérésekor Krisztus elhívta őt, hogy a pogányok között képviselje az evangéliumot. Ő ezt azonnal és készségesen elfogadta, és élete végéig hűségesen teljesítette is, Isten pedig megáldotta erőfeszítéseit: „Pál ezelőtt nyilvánosan, meggyőző erővel hirdette Krisztus hitét; jelek és csodák által tagadhatatlan bizonyítékát adta isteni jellemének. Férfiasan és határozottan állt ki Görögország bölcsei elé; tudásával és szóno ki tehetségével elhallgattatta gógös bölcseletük érveléseit. Rettenthetetlen bátorsággal állt fejedelmek és kormányzók előtt; olyan meggyőzően beszélt az igazságról, életszentségről, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről, hogy a büszke uralkodók megremegtek, mintha már látnák az Úr napjának rettenetes voltát...

Sehol a világon hátrányosabb környezetet a kereszténység részére elképzelni sem lehetett volna, mint a római udvart. Úgy látszott, mintha Néró kiirtotta volna lelkéből az isteni szikra utolsó nyomát, sőt még az emberit is, és helyette Sátán képmását vette fel. Kísérete és udvaroncai általában hasonló jelleműek voltak. Féktelenek, kegyetlenek, aljasak és romlottak. A jelek szerint lehetetlennek tűnhetett, hogy a kereszténység gyökeret verjen az udvarnál, Néró palotájában.

De – miként eddig is sokszor – most is igaznak bizonyult Pál állítása, hogy vitézkedésének fegyverei »erősek az Istennek, erősségek lerontására« (2Kor 10,4). A kereszt győzelmét dicsőítették a Néró udvartartásából megnyert lelkek. A bűnös császár bűnös kíséretéből is megtértek néhányan, és Isten gyermekeivé váltak. Ezek az emberek nemcsak titokban voltak keresztények, hanem nyíltan is. Nem szégyellték hitüket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 316–317. o.)

***Az e heti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja***

Isten ígéretei az utolsó időben végzendő munka eredményességéről

1 Milyen kiterjedésű az evangéliumhirdetés, amelyet Krisztus eljövetele előtt el kell végeznünk?

Mát 24,14 „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jó el a vég.”

Jel 14,6 „És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek...”

Mát 22,9-10 „Menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. És kimenvén azok a szolgák az utakra, begyűjtötték mind, akiket csak találtak, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelt a menyegző vendégekkel.”

.....
.....
.....

Sokszor csak a pogány népekre gondolunk, amikor arról hallunk, hogy az egész világon minden népnek meg kell hallania az evangéliumot. Ebben azonban benne foglaltatik a mi közvetlen környezetünk is, az a sok-sok ember, akik még nem hallották Isten megmentő üzenetét. Városok, falvak vannak körülöttünk, ahová

még nem jutott el a nagy vacsorára szóló meghívás. Ahol még semmilyen munkát nem végeztünk, ott eredményekről sem beszélhetünk. Ezért elsősorban azt kell átgondolnunk, milyen kiterjedésű a feladatunk, személy szerint kikhez küldettünk el, hogy számukra Isten üzenetét közvetítsük. Hálásak lehetünk azért, hogy Isten még ad lehetőségeket, s most könnyebben elérhetők a távolabbi területek is, mint az apostolok idején. Több irodalom és más segédeszköz áll rendelkezésünkre, hogy az evangéliumot terjesszük. Isten minden lehetséges módon támogatja azt a munkát, amellyel Ő bízott meg bennünket.

„Krisztus parancsa, amellyel szolgálait a főutakra és a sövényekhez küldi, mindazok feladatát meghatározza, akik az Ő nevében szolgálnak. Krisztus szolgálainak munkaterülete az egész világ, amely felöleli az egész emberiséget. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megértse kegyelmet hirdető üzenetét.”

„Hirdetni kell a komoly, ünnepélyes intő üzenetet a legnehezebb területeken, a legistentelenebb városokban, minden helységben, ahol a hármasszöveg üzenet még nem hangzott. Minden egyes léleknek meg kell hallani a hívást a Bárány menyegzőjére. Hirdetni kell faluról falura, városról városra, országról országra a korszerű igazság üzenetét, nem pompával, hanem a Lélek erejével... Most új, az örök élet forrásából eredő erőnek kell áthatnia minden munkást. Milyen kevéssé fogjuk fel küldetésünk nagyságát! Komoly, határozott hitre van szükségünk, és megingathatatlan bátorságra. Kevés a munkára fordítható időnk, ezért fáradhatatlan buzgalommal kell dolgoznunk. »A szántó föld pedig a világ.« (Mát 13,38) Jobban megértjük ma, hogy ez a kijelentés mit jelent, mint az apostolok, amikor megbízást kaptak az evangélium prédikálására. Az egész világ misszióterület, és bennünket, akik az evangéliumi üzenetet már oly régóta ismerjük, bátorítsa az a gondolat, hogy az egykor nehezen megközelíthető területek elérése már nem ütközik semmiféle nehézségbe. Országok, amelyek eddig elzárkóztak, nyitva állnak most, és könyörögnek Isten Igéjének magyarázatáért... A Gondviselés készíti az utat számunkra, és a végtelen Erő együtt munkálkodik az emberi erőfeszítéssel. Vaknak kell lenni a szemnek, amely nem látja meg az Úr működését, és süketnek a fülnek, amely nem hallja meg az igazi Pásztor kiáltását juhaihoz.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 153. o.; *Az evangélium szolgálói*, Evangéliumot minden országnak! c. fejezet)

2 Korunk erkölcsi, vallási, társadalmi élete miben hasonló a Jónás korabeli Ninive állapotához?

Mát 24,6. 10–12 „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

2Tim 3,1–5 „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.”

2Tim 4,3–4 „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”

vö. **Náh 2,8–9; 3,1–3**

.....

.....

.....

„A nagyvárosoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, amint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követéinek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem elől tévesztett, nemesebb világot... Annyira eluralkodott a romlottság, hogy azt ember tolla nem képes leírni. Napról napra látjuk a viszály, a megvesz-

tegetés és a csalás újabb megnyilatkozásait. Minden nap meghozza a maga csüggesztő beszámolóját az erőszakos és törvénytellenes cselekményekről, az emberi szenvedéssel szembeni közömbösségről, az emberi élet brutális, sátáni pusztításáról. Minden nap tanúskodik az elmebetegek, gyilkosságok és öngyilkosságok szaporodásáról.

Sátán korszakról korszakra igyekszik az emberek előtt elrejtetni Jahve üdvöt hozó tervét. Megkísérli eltakarni Isten törvényének nagyszerű elveit, a bennük feltárt méltányosságot, irgalmaságot és szeretetet. Az ember büszkélkedik korunk csodás fejlődésével és felvilágosultságával. Isten azonban látja, hogy a föld tele van gonoszszaggal és erőszakossággal. Az ember azt mondja, Isten törvénye érvénytelen, a Biblia nem hiteles. Ennek következménye, hogy a bűn áradata oly mértékben söpör végig a világon, amire Noé és a hitehagyó Izrael kora óta nem volt példa. A nemeslelkűséget, szelídséget, kegyességet áruba bocsátják, hogy kielégítsék a tiltott dolgok utáni vágyukat. A nyereségvágyból elkövetett bűncselekmények sötét listája döbbenetes, mindezeket látva az ember lelke rémülettel telik meg.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 172. o.)

Ha arra az erkölcsi, lelki sötétségre gondolunk, amely világunkat jellemzi, talán mi is értelmetlennek tartjuk az evangélium hirdetését. Különösen akkor tudunk nehezen hinni a nagy aratásban, amikor érdektelenséget tapasztalunk, vagy Sátán megtevésztéseinek tömeges követését. De Ninive megtérésének története a mi tanulságunkra íratott meg, „akikhez az időknek vége érkezett”. Adjon reménységet számunkra ez az ókori történet, amikor Isten megmutatta, hogy a legnagyobb mélységekből is ki tud emelni embereket.

3 Ha nem tapasztalunk is tömeges érdeklődést és azonnali eredményeket, minek a tudata erősítsen meg bennünket? Mi az, amit nekünk kell elvégeznünk, és mit bízhatunk Istenre?

Préd 11,4–6 „Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki sűrű fellegre néz, nem arat. Miképpen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképpen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképpen nem tudod az Istennek dolgát,

aki mindeneket cselekszik. Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-e vagy amaz, vagy mind a kettő jó lesz egyszermind.”

1Kor 3,6-9 „Én plántáltam, Apollós öntözött; de Isten adja a növekedést. Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.”

1Kor 15,58 „Szerelmes atyámfiái, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úr dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.”

.....

.....

.....

Ha csak kevés érdeklődést tapasztalunk, ne csüggyessen el bennünket, és különösen ne várjunk gyors eredményeket. Sokszor alkalmatlannak tartjuk az időpontot vagy a környezetet, és jobb alkalmakra várunk. Ilyenkor gondoljunk arra, hogy milyen körülmények között mondta el Jézus a legfontosabb tanításait: éjszaka az Olajfák hegyén, vagy Jákób kútjánál megpihelve, a hegyoldalban letelepedett sokaságnak, vagy hajóból tanította a népet. Minden alkalmat meg kell ragadnunk, amikor igazság után vágyó emberekhez szólhatunk, az eredményt pedig bízunk Istenre, „aki mindeneket cselekszik”.

„Akik a magot vetik, amikor a kis és nagy összejöveteleken a kor számára szóló igazságot sok fáradozással előadják, nem mindig arathatnak. Az Úr szolgálói igen gyakran elkeseredett ellenállásra találnak, és sok minden hátráltathatja a munkájukat. A legjobb munkát végzik, komoly erőfeszítéssel vetik a jó magot. Azonban az ellenállás mindig hevesebb és durvább lesz. A hallgatók közül néhányan meggyőződnek az igazságról, azonban a megnyilvánuló ellenállás elcsüggeszti őket, és nincs bátorságuk, hogy megvallják meggyőződésüket. A nehézségek és a csüggesztő körülmények között vetett mag bizonyítja majd életerejét.

Viszontagság, bánat, vagyonvesztés, Isten gondviselésének megváltozása föleleveníti az elmékben azokat az ígéket, amelyeket Isten hűséges szolgálói már évekkel előbb hirdettek. Az elvetett mag kikel, és gyümölcsöt terem.

Istennek bölcs férfiakra és nőkre van szüksége, akik komolyan igyekeznek elvégezni a rájuk bízott munkát. Isten őket eszközként használja a lélekmentés munkájában. Némelyek vetni fognak, mások az elvetett mag termését aratják le. Bárcsak mindenki a legjobbat tenné, hogy adottságait fejlesztve Isten magvetőként vagy aratóként alkalmazhassa!” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Vetni és aratni c. fejezet)

„Isten szolgálóit a nagyvárosokban ne csüggesse el a gonzság, jogtalanság, istentelenség, amellyel szembe kell nézniük, miközben a megváltás örömhírét igyekeznek hirdetni. Az Úr ezeket a munkásokat ugyanazzal az üzenettel bátorítja, mint amelyet Pál apostolnak adott az elvetemült Korinthusban: »Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert sok népem van ebben a városban.« (Csel 18,9–10) A lelkek megmentéséért fáradozók ne felejtsek el, hogy jóllehet sokan nem fogadják meg az Ige tanácsait, de nem az egész világ fordul el a menny világosságától és igazságától; nem mindenki fordít hátat, amikor a türelmes, elnéző Megváltó hívja. Minden városban, ha bűnnel és erőszakossággal van is tele, sok olyan ember van, akik megfelelő tanítással Krisztus követőivé válhatnak. Ezeket lehet így a megmentő igazsággal elérni, és Krisztusnak mint személyes Megváltójuknak elfogadására készíteni.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 173. o.)

4 Mikor érlelődött be Jézus földi szolgálatának magvetése?

Ján 4,35–38 „Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. Én annak az aratására küldtelek tite-

ket, amit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.”

Csel 2,41. 47 „Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek... Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

.....

.....

.....

Vigasztaljon bennünket az a tudat, hogy Jézus földi szolgálatát sem kísérték azonnali, látványos eredmények. Sokan félreértették, vagy csupán a csodái vonzották őket, de nem voltak képesek követni is Őt. Jézus azonban nem csüggedt el, Ő tudott örülni egy-egy őszinte megtérő hálójának, és nagyon értékes volt számára a legmegvetettebb bűnös is, aki vágyott a szabadulásra. Később, amikor már nem volt közöttük, a Szentlélek munkája nyomán tanításai hatni kezdtek, és tanítványai begyűjtették ezeket az őszintén megtért embereket.

„Jézus így szólt a tanítványokhoz: »Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.« (Ján 4,38) Az Üdvözítő itt a pünkösdi nagy betakarításra tekintett előre. A tanítványoknak nem volt szabad ezt saját erőfeszítéseik eredményeként elkönyvelni. Ők mások munkájába álltak be. Krisztus Ádám bukása óta választott szolgálira bízta az ige magvát, hogy elvessék az emberi szívekbe. Egy láthatatlan hatóerő, egy mindenható hatalom csendben, de eredménnyel munkálkodott az aratás előkészítésén. Isten kegyelmének harmatját, esőjét, napsugarait küldte az igazság magvának zsendítésére. Krisztus kész volt tulajdon vérével öntözni a magot. A tanítványoknak abban a kiváltságban volt részük, hogy Istennel munkálkodhattak. Krisztus és a hajdani idők szent embereinek munkatársai voltak. Amikor pünkösdkor kitöltetett a Szentlélek, egyetlen napon ezrek tértek meg. Ez volt Krisztus vetésének eredménye, munkájának gyümölcse.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 150. o.)

„»Más a vető és más az arató.« Az Üdvözítő ezeket a szavakat mondta, amikor tanítványait kiválasztotta és munkába akarta küldeni őket. Jézus egész Júdeában elvetette az igazság magvait. Világosan és érthetően hirdette a megváltási tervet, sohasem fáradt el az igazság hirdetésében. A nagy Tanító földi munkája nemsokára befejeződik. Tanítványai kövessék nyomon Őt, és arassák le azt, amit vetett, hogy a Magvető és az arató együtt örvendezhessen.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Vetni és aratni c. fejezet)

5 Milyen ígéret szól azoknak, akik az utolsó üzenet hirdetésében részt vesznek? Hogyan készülhetünk fel ennek az ajándéknak az elnyerésére?

Jóel 2,23, 28 „Ti is, Sionnak fiai! Örvendezzetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és kései esőt hullat néktek, mint egykor.”*

Jak 5,7 „És lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úr eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg korai és késői esőt kap.”*

Ésa 60,1-2 „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.”

Ésa 30,23 „És ad esőt a magra, amellyel a földet beveted...”

* Helyesbített fordítás szerint.

A munka, amit most végeznünk kell: a magvetés munkája. Isten adja az életet, a növekedést, Ő érleli be a termést. Ő az, aki embereket döntésre készítet, nem erővel és hatalommal, hanem az Ő Lelke által. Ahogyan pünkösdkor a tanítványok felruháztattak mennyei erővel, és szolgálatukat a Szentlélek kísérte, Isten teljesíti a végidőre vonatkozó ígérését is. Isten Lelke ad hatalmat az evangélium hirdetőinek, és segíti az embereket abban, hogy dönteni tudjanak az igazság mellett. E mennyei segítség nélkül valóban lehetetlen és reménytelen vállalkozás volna az evangélium hirdetése.

De nem készülhetünk tétlen várakozással ennek az áldásnak az elnyerésére. Isten csak azokra árasztja ki Lelkét, akik munkatársaivá váltak az emberek megmentésében, és törekedtek megtisztulni minden jellembeli hibájuktól.

„A végidőben, amikor Isten műve a Földön befejezéshez közeledik, a szent életű hívők komoly fáradásait a Szentlélek hatalma az isteni kegyelem rendkívüli jeleivel kíséri majd. A korai és késői eső jelképében – ahogyan az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre – a héber próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezete számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, amely dicső eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végezetéig érezhető lesz.

A lelki kegyelem rendkívüli kiárasztását viszont arra az időpontra ígérte Isten, amely megelőzi a világ aratásának befejezését, s előkészíti a gyülekezetet Jézus eljövetelére. Az Írás a Lélek majdani kiárasztását a késői eső hullásához hasonlítja; és ezért az erőtöbbletért könyörögjenek a keresztények az aratás Urához »a késői eső idején«.

„A harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad, s eközben ti nem érezhetitek úgy, hogy elhanyagolhatjátok a jelen kötelességeit. Nem gondolkozhattok úgy, hogy az általatok tett erőfeszítések nélkül is eljöhét a megújulás, amikor majd nagy áldásban részesülhettek. Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy dicsőséges edényekké tehessen benneteket, és szolgálatába állíthasson! Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy az »én« minden megnyilvánulása eltűnjék az életetekből: irigység, féltékenység, gonosz rágalmazás, versengés, és minden, ami Isten

szemében becstelenség! Ma kell megtisztítanotok edényeteket, hogy készek legyetek a mennyei harmat felfogására, a késői eső záporaira. A késői eső jönni fog, és Isten áldása kitölteték mindazokra, akik megtisztultak minden szennytől. Jelenlegi feladatunk az, hogy lelkünket odaszánjuk Krisztusnak, hogy elkészülhessünk az Úrtól jövő felüdülés idejére – a Szentlélek keresztségére.”

„Nem tudok nektek időt mondani, mikor történik meg a Szentlélek kitöltetése, amikor a hatalmas angyal leszáll a mennyből, és a harmadik angyallal együtt befejezi a munkát a Földön. Üzenetem az, hogy csak akkor vagyunk biztonságban, ha felkészülünk a mennyből jövő felüdülés idejére azáltal, hogy lámpásainkat égve tartjuk. Krisztus azt mondta, hogy vigyázzunk, mert amely órában nem gondolnánk, akkor jön el az Embernek Fia. »Vigyázzatok és imádkozzatok!« – ezt az utasítást adta Megváltónk. Napról napra kell folyamodnunk Isten Lelkének megvilágosításáért, hogy lelkünkön és jellemünkön elvégezhesse feladatát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 37. o.; *Review and Herald*, 1892. március 22.; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból I.*, 183. o.)

Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiáradásával a „korai eső” hullott, hogy szárba szökkenesse a kálászt, az evangélium lezárulásakor a „késői eső” érleli majd be a termést. „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint eső, mint késői eső, amely megáztatja a földet.” (Hós 6,3) „Ti is, Sionnak fiai! Örvendezzetek és vigadjatok az Úrban, a ti Is-tenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és kései esőt hullat néktek!” (Jóel 2,23) „Az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre.” „És léssen, hogy mindaz, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.” (Csel 2,17. 21)

„Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyenel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljesedtek, lezárulásakor a késői esőben ismét teljesedni fognak. Ez a »felüdülés ideje«, amelyet Péter apostol előre látott, amikor ezt mondta: »Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek; hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust.« (Csel 3,19–20)

Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész Földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok fognak történni. Betegek gyógyulnak meg, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is ténykedik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme látára (Jel 13,13). A föld lakóinak el kell döntenüök, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélyseges meggyőzése nyomán terjed majd. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, s most a mag kikel, és termést hoz.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 545. o.)

6 Milyen mértékű lesz az evangélium hirdetésének végső eredménye, gyümölcstermése?

Ésa 2,2 „Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, magasabb lesz a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok.”

Ésa 9,3 „Te megsokasítod e népet, nagy örömet szerzel neki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel...”

Ésa 60,3. 22 „És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez... A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én, az Úr, idején, hamar megteszem ezt.”

Jel 7,9 „Azután láttam, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a Bárány előtt álltak, fehér ruhákba öltözve, és kezeikben pálmaágak.”

.....
.....
.....
Amikor pünkösöd előtt a százhusz főnyi hívő gyülekezet együtt könyörgött a Szentlélek eljöveteleért, még nehezen tudták volna

elhinni, hogy néhány nap múlva több ezren csatlakoznak hozzánk. Talán számunkra is elképzelhetetlen, hogyan teljesíti Isten ezeket az ígéreteket. De ahogyan megtörtént a múltban, hatalma van arra, hogy napjainkban is „élővé és hatóvá” tegye az Ő igéjét. Akkor újból ezrek és tízezrek fogadják el az evangéliumot, és „özönlenni fognak” az Isten népe által képviselt világossághoz.

„A fényugarak mindenhova bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelékeket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erővel szemben sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 545. o.)

Az ítélő és kegyelmes Isten

1 Mi volt Isten válasza a niniveiek megtérésére? Hogyan egyeztethető össze mindez azzal a kijelentéssel, hogy Isten „semmit meg nem bán”?

Jón 3,10 „És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjukról: s megbánta Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.”

vö. 1Sám 15,29 „Izráelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon.”

Ezék 18,21-23 „És ha a gonosztevő megtér minden vétkeiből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolataimat, törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lesz; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? – ezt mondja az Úr Isten. Nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen?”

.....
.....
.....

Isten bűngyűlölő, igazságszerető lényé valóban változhatatlan. Ítélete mindig a gonoszság ellen irányul, de az embert minden lehetséges eszközzel menteni akarja. Ninive lakói megtértek, megbánták bűneiket, ezért „bánta meg” Isten is az ellenük szóló ítéletet. Tehát nem Isten változott meg, hanem az addig gonosz-

ságban élő város fordult el bűneitől, ezért hárult el róluk az ítélet. Isten soha nem egyezik ki a bűnnel, nem tesz engedményeket, nem befolyásolható arra, hogy „elnézze” a gonoszságot. Krisztus helyettes áldozata a legfőbb bizonyossága annak, hogy a bűnnek milyen súlya és következménye van, és hogy Isten nem elnézni, hanem megbocsátani akarja a bűnt. A megbocsátás pedig csak akkor lehetséges, ha valaki őszintén szembefordul felismert bűneivel, megvallja azokat, és igaz életet kíván élni. Mindannyian halálos ítélet alatt vagyunk addig, amíg ez a fordulat meg nem történik az életünkben, amíg át nem megyünk „a halálból az életre”. Minden őszinte bűnbánó esetében „megbánja”, azaz visszavonja Isten a halálos ítéletet.

2 Hogyan mutatkozott meg Isten kegyelme az özönvíz előtti időben? Miért kellett mégis végrehajtania az ítéletet az akkori világon?

1Móz 6,3. 5-8 „És mondta az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje százhusz esztendő. És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbánta azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódott szívében. És mondta az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszómászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem. De Noé kegyelmet talált az Úr előtt.”

1Pét 3,20 „És ha a régi világnak sem kedvezett, de Noét, az igazság hirdetőjét, nyolcadmagával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát...”

2Pét 2,5 „Amelyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, amelyben kevés, azaz nyolc lélek tartatott meg víz által...”

.....

.....

Az özönvíz előtti állapotokról csak röviden ír a Biblia. Ebben a rövid beszámolóban talán nem is a jelzők szemléltetik leginkább az emberiség súlyos erkölcsi elfajulását, hanem ez a kijelentés: „Mebánta az Úr, hogy teremtette az embert... és bánkódott szívében.” Nyilvánvaló, hogy itt sem arról van szó: ha Isten ezt előre tudja, akkor nem teremtette volna meg az embert. Hiszen valóban látta, tudta előre, mivé lesz a saját képére alkotott ember. Ezért gondolta el a megváltás tervét is már „a világ megalapítása előtt” (1Pét 1,20). A „megbánás” kifejezés itt azt érzékelteti, hogy Isten érző, sőt együtt érző lényének mit jelenthetett, amikor látta a tökéletes teremtés ilyen gyors és látványos eltorzulását. Milyen szenvedést jelenthetett a Teremtő számára meghozni az ítéletet szeretett teremtményei felett, akiket nem tudott visszafordítani a gonoszság útjáról! Ezért „bánkódott a szívében”, és nem tudott belenyugodni a világ teljes megromlásába.

Isten az özönvíz előtti nemzedék számára is adott kegyelmi időt. Százhusz év elegendő volt arra, hogy minden emberhez eljuthasson a Noé által küldött figyelmeztetés: ha megmaradnak gonoszságukban, Isten özönvizet bocsát a földre. A hosszú időszak arra is utal, hogy valóban „várt az Isten béketűrése”, újra meg újra megszólítva őket. A bárka építése pedig – mint élő prédikáció – megerősíthette az üzenetet, és megmutatta a menekülés egyedüli útját. Noé kortársai azonban egyre mélyebbre süllyedtek a bűnben, és ha Isten nem lép közbe, teljesen elpusztították volna a Földet. Isten a vízözön által nem csupán ítéletet tartott, hanem átmentette az emberiséget, alkalmat adva a következő nemzedékeknek is az életre és az üdvösségre.

„Százhusz esztendővel az özönvíz előtt Isten egy angyala által közölte Noéval szándékát, és utasította, hogy építsen bárkát. Miközben a bárkát építette, hirdetniie kellett a népnek, hogy Isten özönvizet bocsát a földre az istentelenek megsemmisítésére. Akik hisznek az üzenetnek, bűneiket megbánva megváltoznak, s így felkészülnek erre az eseményre, azok bocsánatot nyernek és megmenekülnek.

...Eleinte úgy látszott, hogy sokan megszívlelik a figyelmeztést; de nem tértek meg őszinte bűnbánattal Istenhez. Nem akartak felhagyni bűneikkel. Az özönvízig eltelt idő alatt hitük megpróbáltatott, és sajnos nem állták ki a próbát. A mindenütt

uralkodó hitetlenségtől legyőzve végül is csatlakoztak korábbi társaikhoz az ünnepélyes üzenet elvetésében. Egyesek mélyen megrendültek, és majdnem megszívlelték az intő szavakat, azonban mégis a sok gúnyolódó és csúfolódó hatása alá kerültek, végül pedig ellenálltak a kegyelem hívásának, és nemsokára a legvakmerőbb, legszemérmetlenebb gúnyolódókká váltak. Mert azok a legféktelenebbek, azok merülnek el legmélyebben a bűnben, akiknek egykor Isten világosságot adott, de ellenálltak Lelke meggyőző erejének.

...Ha az özönvíz előtti emberek hisznek a figyelmeztetésnek és megbánják istentelen tetteiket, akkor az Úr elfordította volna haragját róluk, ahogyan később Ninivével is tette. De mivel megrögzötten ellenálltak lelkiismeretük hangjának és Isten prófétája intésének, betöltötték gonoszságuk mértékét, és megérték a pusztulásra.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és proféták*, 66–69. o.)

3 Miért kímélte volna meg Isten Sodoma városát, ha csak tíz igaz találtatik benne? Hogyan mentette meg Lótót és családját a pusztulástól?

1Móz 18,20–21. 23–26. 32 „Mondta azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnük felettébb megnehezedett: alámelegyek azért és meglátom, vajon teljességgel a hozzám felhatalozott kiáltás szerint cselekedtek-e, vagy nem? Tudni akarom. És elfordultak onnan a férfiak, és mentek Sodomába, Ábrahám pedig még az Úr előtt állt. És hozzá járult Ábrahám és mondta: Avagy elveszted-e az igazat is a gonosszal egybe? Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-e, és nem kedvezel-e a helynek az ötven igazért, akik abban vannak? Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal, és úgy járjon az igaz, mint a gonosz. Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-e igazságot? És mondta az Úr: Ha találok Sodomában a városon belül ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért... És mondta: Ne haragudjék, kérlek, az én Uram, ha szólok még ez egyszer! Hátha találatnak ott tízen? És Ő mondta: Nem vesztetem el a tízért.”

Mát 5,13-14 „Ti vagytok a föld sói; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.”

1Móz 19,16-17 „Mikor pedig késedelmeskedett, megragadták a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivitték őt, és otthagyták a városon kívül. És mikor kivitték őket, mondta az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne vessz.”

.....

.....

.....

Jézus maga is utalt arra, hogy ismerte Ábrahámot, és ebben a történetben nyilvánvalóan Isten Fia látogatta meg a pátriárkát, Ő, aki „az egész Föld bírója”. Ábrahám könyörgése tulajdonképpen párbeszéd az ember megmentéséért önmagát feláldozó Megváltó és egy krisztusi lelkületű ember között. Krisztus azért jött, hogy „megkeresse, és megtartsa, ami elveszett”. Ábrahám azért könyörgött, hogy ha csak lehetséges, mentse meg Sodomát a pusztulástól. (Gondoljuk meg, mennyire ellentétben áll ezzel a lelkülettel Jónás magatartása!) Nem csupán a városban esetleg élő igazak, rokonai voltak fontosak számára, hanem az egész város megmenekülése. Isten ki tudta volna menteni a tíz, húsz vagy ötven igaz embert is Sodomából, ahogyan megtette Lóttal és családjával. De Ábrahám arra gondolt, hogy Lót befolyása nyomán talán már mások is az igazság útjára léptek, és azután ők is tudnak hatni jó példájukkal, világosságot árasztva környezetükre. Így a város lakói még lehetőséget kaphatnak a bűneikből való megtérésre, és megmenekülhetnek. Krisztus válasza mindannyiszor megnyugtatta Ábrahámot: kész megadni a lehetőséget az egész városnak, ha csak tíz ember képviseli is az igaz életet. De sajnos jól tudta, hogy nem a jó befolyás érvényesült Sodomában. Lót még saját családját sem volt képes megvédeni

a városban uralkodó romlottságtól. Isten kegyelme által menekülhettek meg csupán ők is, az angyalok kézen fogva vezették ki őket az ítélet végrehajtása előtt.

A történet tanulsága napjainkban egyre időszerűbb, ahogyan Jézus is hivatkozott rá a végidők állapotával kapcsolatban. El kell gondolkodnunk azon, hogy a mi befolyásunk vajon készíti-e a környezetünkben élőket, hogy ők is keressék Isten igazságát, és így megmeneküljenek? Érzünk-e felelősséget azokért az emberekért is, akik még gonoszságban élnek, és nem is ismerik a helyes utat?

„A sőt tartósító és romlástól megóvó ereje miatt becsülik. Isten sónak nevezi gyermekeit, amivel arra tanítja őket, hogy kegyelmi szándéka szerint másokat is meg akar menteni általuk... Hasonlóképpen azok a keresztények is, akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal bírnak, melyek megóvják a világot a teljes erkölcsi romlástól.”

„A bennünket körülvevő légkör – akár tudunk róla, akár nem – kihat minden emberre, akivel érintkezünk... Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, tetteink, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és azok is másokra. Eközben tudtunkon kívül ezek meríthetnek áldást befolyásunkból...”

Tudtunkon és akaratunkon kívül befolyásunk áldásban vagy átokban jelentkezik mások életében. A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyágtevésének szinte ellenállhatatlan befolyása van.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 39. o.; *Krisztus példázatai*, 234. o.)

Gondolkodjunk el azon is, szoktunk-e imádkozni bűnben élő emberekért, fontos-e számunkra az ő életük is? Mennyire vagyunk tudatában annak, hogy az ítélet hamarosan utoléri őket, és esetleg nem is ismerik a megmentő üzenetet? Legyen példa számunkra Ábrahám kitartó könyörgése, aki Krisztus megmentő

szeretetével tudott a bűnösökre tekinteni, s ezért „Isten barátjának neveztetett”.

„Ábrahám nemcsak egyszer könyörgött, hanem többször is. Felbátorodva azon, hogy Isten engedett kérésének, mindaddig kitartott, amíg biztosítékot nyert, hogy ha csak tíz igaz ember él is benne, a város nem pusztul el.

A veszendő lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját. Noha lelke utálta a romlott város bűneit, de a bűnösöket szerette volna megmenteni. Sodoma iránti mély részvéte mutatja, hogyan kellene szívünkön viselni megtéretlen embertársaink sorsát. Iszonyodnunk kellene a bűntől, de részvétet és szeretetet kellene éreznünk a bűnös iránt. Körülöttünk mindenütt lelkek rohannak vesztükbe éppoly reménytelenül és irtóztatóan, amint Sodomában történt. Mindennap lezárul néhány ember kegyelmi ideje. Minden egyes órában túllépik néhányan a kegyelem határát. De hol vannak a figyelmeztető és könyörgő szavak, amelyek menekülésre készítetik a bűnöst rettenetes sorsa elől? Hol vannak a segítő kezek, amelyek megmentenék őt a haláltól? Hol vannak azok, akik alázatosan és állhatatos hittel könyörögnek érte Istenhez?” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 112. o.)

4 Miért kegyelmezett meg az Úr Izrael népének a sínai-hegyi bálványimádásuk után?

2Móz 32,9-14. 31-32 „Mondta ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménynyakú nép. Azért hagyd békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenük, és töröljem el őket. Téged azonban nagy néppé teszek. De Mózes esedezett az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne, Uram, a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptom földjéről? Miért mondanák az egyiptomiak: »Vesztükre vitte ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörölje őket a föld színéről!« Múlják el a Te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről, a te szolgálóidról, kiknek megesküdtél Te magadra, mondván nekik: »Magsokasítom a ti magotokat, mint az ég csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bír-

ják azt örökké.« És abba hagyta az Úr azt a veszedelmet, melyet akart bocsátani az Ó népére.”

„Megtért azért Mózes az Úrhoz, és mondta: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el, mert aranyból csinált magának isteneket. De most bocsásd meg bűnüket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál.”

.....

.....

.....

„Miközben Mózes Izraelért könyörgött, bátortalansága feloldódott népe iránti mély szeretetében... Az Úr meg is hallgatta könyörgését, és engedett önzetlen kérésének. Isten próbára tette szolgáját; kipróbálta a tévelygő, hálátlan nép iránti hűségét és szeretetét. Mózes kiállta a próbát. Odaadása nem önző indíték-ból fakadt. Isten választott népének jóléte többet jelentett számára, mint saját személyének méltósága, többet annál, hogy nagy nemzet atyjává lehet. Istennek tetszett hűsége, szívének egyszerűsége, becsületessége, és mint hű pásztorra, rábízta a nagy feladatot, hogy Izraelt az ígéret földjére vezesse.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 274. o.)

Ha Mózes nem ilyen önzetlen, ha nem ragaszkodik ennyire népéhez, Izrael sorsa valóban megpecsételődhetett volna. Nem lett volna emberi eszköz, aki határozott kézzel, de szeretettel újra meg újra visszafordítsa őket az igaz útra. Nem csupán Mózes könyörgése, hanem Istenhez és Izraelhez való töretlen ragaszkodása volt az, ami által népét is megtarthatta. Példája arra is utal, hogy Isten műve vezetőinek még nagyobb a felelősségük, hiszen befolyásuk sokkal több emberre kiterjed.

5 Mít jelenthet a kegyelmes és szerető Isten számára, amikor meg kell büntetnie a bűnt?

Ezék 18,30-32 „Ennekokáért mindeniteket az ő útjai szerint ítélem, Izrael háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszságotok. Vessétek el magatoktól minden

vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket. Miért halnátok meg, oh Izráel háza!? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!”

Luk 19,41–44 „És mikor közeledett, látván a várost, sírt azon. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók! De most elrejtettek szemeid elől. Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid körülötted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. Földre tipornak téged, és fiaidat tebenned; és nem hagynak tebenned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.”

.....

.....

.....

„Isten szigorúan veszi a bűnt, és megbünteti a törvénszegést, de nem leli örömét a bosszúállásban. A pusztítás munkája idegen a végtelen szeretettől.”

„Irgalmas Istenünknek a büntetés szokatlan cselekedet. Ő maga üzeni prófétája által: »Mondjad nekik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útvjáról és éljen.« (Ezék 33,11) »Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú... megbocsát hamisságot, vétket és bűnt.« (2Móz 34,6–7)

Nem bosszúálló az Úr, de parancsolatainak megszegői felett ítéletet tart. Ezt meg kell tennie azért is, hogy a teljes megromlás miatt ne pusztuljon el a Föld minden lakója. És hogy embereket megmentsen, el kell törölnie azokat, akik bűneikben konokul kitartanak. »Hosszútűrő az Úr és nagy hatalmú, és nem hagy büntetlenül.« (Náh 1,3) Lábbal tiport törvényének tekintélyét félelmetes ítéletek által állítja majd helyre. Az a tény pedig, hogy az ítélet végrehajtásától vonakodik, világosan mutatja, milyen kibeszélhetetlenül nagy az Ő ítéletét kikényszerítő

bűn hatalma, és milyen nagy lesz a bűnös büntetése.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 110., 584. o.)

„Az örvendezés közepette, amikor mindenki hódolattal adózott neki, Izrael királya könnyekre fakadt. Nem az öröm könnyei ezek, hanem a kimondhatatlan kínok könnyei és sóhajai... Nem messze emelkedett a Golgota, közelgő haláltusájának színhelye. Mégsem a kegyetlen halálára emlékeztető képek miatt sírt lelkéből és gyöttrődött fájdalmasan az Üdvözítő. Ez nem önző bánat volt. Saját haláltusájának gondolata nem félemlítette meg nemes, önfeláldozó lelkét. Jeruzsálem látványa hasított Jézus szívébe – Jeruzsálemé, amely visszautasította Isten Fiát, megvetette szeretetét, hatalmas csodái által sem engedte meggyőzni magát, most pedig az életére tör. Látta, milyen bünt követett el Üdvözítőjének elvetésével, s mivé lehetett volna, ha elfogadja Őt, aki egyedül gyógyíthatná meg sebet. Ő eljött, hogy megmentse, hogyan mondhatna le róla?... Egyetlen lélek is olyan értékes, hogy hozzá képest világok süllyednek jelentéktelenségbe, itt azonban egy egész nemzet veszett el.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 484., 486. o.)

Jézus Jeruzsálem feletti sírása szemlélteti azt a „gonosz miatt is bánkódó” isteni szeretetet, amelyet mi emberek olyan nehezen tudunk felfogni: a teremtő Isten számára a legnagyobb szenvedést az okozza, amikor szeretett teremtményei visszautasítják felkínált kegyelmét, és bűneikkel együtt el kell pusztítania őket.

6 Miért szükségszerű a végső ítélet végrehajtása, és hogyan egyeztethető ez össze Isten kegyelmével?

Ésa 13,11 „És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és az erőszakoskodóknak gőgjét megalázom.”

Ésa 26,9–10 „Szívem utánad vágyott éjszaka, az én lelkem is bensőmben Téged keresett, mivel ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a föld lakosai. Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.”

2Pét 3,13 „De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, melyekben igazság lakozik.”

Jel 21,27 „És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem

aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beírtak az élet könyvébe, amely a Bárányé.”

.....

.....

.....

Isten hosszan tűr, és csak akkor tart ítéletet, amikor már minden embernek felkínálta kegyelmét, és alkalmat adott a döntésre. De végül szükségszerű a szeretet törvénye szerint is, hogy a világot megtisztítsa a gonosztól, és azoktól az emberektől, akik nem akartak bűneiktől szabadulni. A bűn volt minden szenvedés okozója, amellyel az ellenség tönkretette Isten tökéletes teremtesét. A megtisztított, új Földön már nem lehet helye „semmi tisztátalannak”. Isten kegyelmes azokhoz is, akik lázadnak ellene, és megmaradnak bűneikben: számukra is az a legjobb, ha nem pusztítják tovább önmagukat és környezetüket. Ha örök életet nyernének, nem tudnának örülni az önzetlen mennyei lények társaságának, idegen lenne számukra a szeretet és hála légköre.

„Isten próbaidőt ad az embernek; de Isten türelmének határa van, és büntetése elkerülhetetlen. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel és a városokkal. Irgalmában figyelmeztetéseket küld nekik, hogy a menny haragjától megmentse őket. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irgalomért könyörgőket, és elpusztítja az igazság világosságát állandóan visszautasító lázadókat, mert könyörületes velük, és azokkal is, akiket befolyásolnának példájukkal.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 173. o.)

„A gonoszok elpusztítják önmagukat, miként az ősi Izrael, amely gonoszsága miatt veszett el. Bűnös életük miatt olyan idegen számukra a menny harmóniája, természetüket annyira megromtotta a bűn, hogy Isten dicsőségének megnyilatkozása tűzként emésztené meg őket.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Jeruzsálem pusztulása c. fejezet)

Jónás csalódottsága és panasza

A kegyelmes Isten és az ítélkező ember

1 Hogyan fogadta Jónás Ninive megmenekülésének hírért?

Jón 4,1 „És igen rossznak látszott ez Jónás előtt, és megharagudott.”

.....

.....

„Jónásnak elsőként kellett volna örvendeznie a menny csodálatos kegyelmén, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonoszsága ellenére bűnbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve szem elől tévesztette, hogy a saját hírénel felmérhetetlenül többet érnek e szerencsétlen város lakói. Isten szánalma a bűnbánó niniveiek iránt »nagyon rosszulesett Jónásnak, és megharagudott«...» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 170. o.)

Milyen különös az emberi természet: nem csupán saját maga önző és rosszakarató, hanem még Istenre is megharagszik, amiért Ő nem ilyen. Pedig szégyenkeznünk kellene, amikor Isten jelenlétében lelepleződik a szeretetlenségünk. Jónás története is bizonyossága annak, hogy milyen nehezen tudjuk megérteni Isten szándékait és szeretetteljes terveit. Pedig igazán eredményes és alkalmas eszközeiv csak akkor válhatunk, ha magunk is hasonló mentő szeretettel viszonyulunk embertársainkhoz.

Jónás könyvének ez a fejezete arról szól, hogyan vezeti Isten

megtérésre szolgáját, aki nem tudta szeretni a tudatlanságban élő bűnösöket.

2 Jól ismerte-e a próféta Isten jellemét? Melyek azok a jellemvonások, amelyek leginkább ellentétben állnak az önző emberi természettel?

Jón 4,2 „Könyörgött azért az Úrhoz, és mondta: Kérlek, Úram! Avagy nem ez volt-e az én mondásom, mikor még az én hazámban voltam? Azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy Te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú, és a gonosz miatt is bánkódó.”

2Móz 34,6 „Az Úr elvonult őelőtte, és kiáltott: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.”

Zsolt 103,8 „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra, és nagy kegyelmű.”

.....

.....

.....

Jónás emberi „igazságérzetét” sértette az, hogy Isten ilyen kegyetlen, gonosz népnek is megkegyelmez. Saját bevallása szerint ettől félt, és ezért is menekült el először a megbízatása elől. Isten szeretetteljes jellemének a megnyilatkozásait jól ismerte, de nem tudott velük azonosulni. Isten „irgalmas és kegyelmes” – ez ellenkezik az emberi önzéssel, keményszívűséggel. A gonoszok mind pusztuljanak el, csak a jók érdemlik meg az életet – így gondolkodik ma is nagyon sok ember. Isten „nagy türelmű” – ezzel szemben mi emberek nagyon keveset vagyunk hajlandók eltérni, még a szereteteinktől is. „Mindennek van határa” – szoktuk mondani, és az a határ elég hamar elérkezik. Nem gondolunk arra, hogy a kegyelmes Isten most is „hosszan tűr” értünk, és késlelteti az ítéletet, hogy minél több ember megmenekülhessen. Nekünk is türelmesebbnek kellene lennünk tehát egymás

íránt. Az Úr „a gonosz miatt is bánkódik”, nehezen mond le azokról is, akik visszautasítják kegyelmét, és megmaradnak bűneikben. Mi általában nem a gonosz embereket sajnáljuk, hanem saját magunkat, amikor el kell szenvednünk az általuk okozott rosszat. Hányszor ki is mondjuk, ha valami baj éri a bűnben élőket: „Én nem sajnálom, ő maga az oka.” Pedig számunkra sem lenne megváltás, ha Isten is így tekintett volna ránk! Milyen nagy szükségünk van arra, hogy ezek az isteni jellemvonások bennünk is kifermálódjanak, és megmentő szeretet ébredjen a mi szívünkben is az elveszendők iránt. Isten egyik legnagyobb csodája az, hogy ezt meg tudja tenni, ha engedünk a Szentlélek munkájának.

„Az emberi szív természeténél fogva rideg, sötét és szeretetlen. Amikor irgalmas és megbocsátó, ezt nem önmagától teszi, hanem Isten Lelkének befolyása, munkája nyomán.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 26. o.)

3 Milyen lelki válságba került Jónás, és miért érezte hiabavalónak az életét? Hogyan bánik Isten a kétségbeesett, érzelmileg felzaklatott emberrel?

Jón 4,3–4 „Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet éntőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem!» Az Úr pedig mondta: »Avagy méltán haragszol-e?»

Vö. **1Kir 19,4. 9** „Ő pedig elment a pusztába egynapi járóföldre, s elmenvén leült egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és mondta: »Elég! Most, óh Uram, vedd el az én lelkemet, mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!» És bement ott egy barlangba, és ott aludt. És az Úr megszólította őt, és mondta: »Mit csinálsz itt, Illés?»

.....
.....
.....

Jónás úgy érezte, hogy kudarcot vallott szolgálatában, hiszen nem következett be az általa hirdetett veszedelem, amelyet a szí-

ve mélyén igazságosnak tartott volna a gonosz város számára. Nem tudott egyetérteni Isten irgalmasságával, és nem látta semmi értelmét az életének. Sokszor megfogalmazódik hívő emberek gondolataiban az a kérdés, ami Jónás számára is ilyen lelki válságot idézett elő: „Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodnak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istent!” (Mal 3,14–15) Ha ez a gondolat foglalkoztat egy hívő embert, hogy „mi haszna” az engedelmességnek, akkor még távol van Istentől, hiszen nem szeretetből szolgálja Őt. Az Úr nem vitatkozott Jónással, hanem szelíden feltette a kérdést: „Méltán haragszol?” Valóban úgy gondolod, hogy helytelen az irgalmasság, a könyörület, és minden bűnösnek el kellene pusztulnia? Ez az igazságos lelkület? Nem veszed észre, hogy a harag, a keményszívűség milyen önpusztító indulat: hiszen már élni sem akarsz?

Illés megfáradása más okokból történt, és talán könnyebben érthető. Élete veszélyben forgott, és az előző napi kármeli csoda után nem tapasztalt olyan mértékű megtérést Izrael népe között, amelyet várt volna. Amiben hasonló a két történet: Isten szolgálatában ilyen megfáradás is bekövetkezhet, de az Úr nem hagyja magára szolgálait, ki tudja emelni őket a csüggedésből. Isten Illésnek is kérdéssel válaszolt: „Mit csinálsz itt?” Arra akarta rádöbenteni elcsüggedt szolgáját, hogy milyen értelmetlen dolog az Ő gondviselésének megtapasztalása után így megfutamodni. Az Úr „halk és szelíd szava” lecsillapította lelkét, és megerősítette meglankadt hitét.

4 Miért ütközik össze sokszor az ember „igazságérzete” Isten igazságosságával? Hogyan leplezte le Jézus ezt a tipikusan önző emberi magatartást?

Ezék 18,27–29 „És ha a gonosztevő megtér az ő gonoszságától, melyet cselekedett, törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. Mert belátta és megtért minden gonoszságától, melyeket cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. És azt mondja az Izrael háza: Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útjaim nem igazságo-

sak-e, Izráel háza? Nem inkább a ti útjaitok nem igazságosak-e?”

Mát 20,10–14 „Jöttek azután az elsők, azt gondolták, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt kaptak fejenként. Amint pedig fölveték, zúgolódtak a házigazda ellen, mondván: »Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak, és egyenlőkké tetted azokat velünk, akik a napnak terhét és hőségét szenvedték.« Ő pedig felevén, mondta azok közül egynek: »Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződöttél-e meg velem? Vedd, ami a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint néked.»

Luk 15,28–32 „Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérte őt. Ő pedig felevén, mondta atyjának: »Ímé ennyi esztendőttől fogva szolgállok néked, és soha parancsolodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráználkással emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.« Az pedig mondta néki: »Fiam, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd! Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.«”

.....

.....

.....

Sokszor azt gondoljuk, hogy igazságosak vagyunk, amikor megítélünk másokat, pedig ez csupán szeretetlenség. Isten éppen ezt a rideg, kemény magatartást ítéli igazságtalannak. Hiszen ilyenkor arról feledkezünk meg, hogy mi ugyanúgy kegyelem által lehetünk Isten gyermekei, és nem értékeljük azt, hogy „minden a miénk”. Amikor nem akarunk megosztani Isten ajándékain más bűnösökkel, többre értékeljük magunkat másoknál. Mennyire leleplező mindegyik történetben az, hogy az ember megharagszik Istenre, amiért másokat is részesít kegyelmében! Jónás is

haragudott, a szőlőmunkások is lázadtak, a tékozló fiú bátyja is. Milyen kegyelmes az Úr, hogy erre a vele szembeni haragra mindannyiszor szelíden válaszol! Mégpedig úgy, hogy az ember saját maga döbbenjen rá magatartásának visszás, igazságtalan, könyörtelen voltára, ami annyira ellentétben áll Isten jellemével.

„A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló, engesztelhetetlen lelkület...” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszéd-ről*, 129. o.)

„E példázat munkásai azokat ábrázolják, akik szolgálatukért kiváltságokra tartanak igényt másokkal szemben... Véleményük szerint munkálkodásuk és áldozataik miatt nagyobb elismerést érdemelnének, mint mások. S mivel ezt az igényüket nem veszik figyelembe, megsértődnek. Ha szerető, bízó szívvel dolgoznának, mindig elsőek lehetnének; de siránkozó, panaszkodó természetük nélkülözi Krisztus lelkületét. Magatartásuk arról árulkodik, hogy megbízhatatlanok, becsvágyók, nem bíznak Istenben, és irigyek testvéreikre. Az Úr jósága és nagylelkűsége csak alkalom nekik a zúgolódásra. Ezzel azt bizonyítják, hogy nincsenek közösségben Istennel; nem ismerik a Mesterrel való együtt munkálkodás örömet.

Istent semmi sem sérti jobban, mint ez a kicsinyes, énközpontú lelkület. Nem tud együtt dolgozni ilyen önző emberekkel, mert érzéketlenek Lelkének munkája iránt...

Az első és az utolsó is osztozik a dicső, örök érvényű jutalomban, és az elsőeknek örömmel kell fogadniuk az utolsókat. Aki irigyli a másoknak adott jutalmat, az elfeledkezik arról, hogy ő is kegyelemből kapja az üdvösséget. A munkásokról szóló példázat elítél minden féltékenységet és gyanakvást. A szeretet örül az igazságnak, és nem tesz irigy összehasonlításokat. Akinek szeretet él a szívében, csak Krisztus szeretetreméltóságát hasonlítja össze saját fogyatékos jellemével.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 278–279. o.)

5 Még ha valaki nem is tér a helyes útra, kívánhatunk-e rosszat neki, örülhetünk-e a másik ember vesztének? Honnan származik ez a magatartás?

Luk 9,52–56 „És követeket küldött az Ő orcája előtt; és azok elmenvén, bementek egy samaritánus faluba, hogy né-

ki szállást készítsenek. De nem fogadták be Őt, mivelhogy Jeruzsálembe ment. Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondták: »Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?« De Jézus megfordulván, megdorgálta őket, mondván: »Nem tudjátok, minémű lélek van tibenetek. Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.« Elmentek azért más faluba.”

Péld 24,17-19 „Mikor elesik a te ellenséged: ne örülj; és mikor megütközik: ne vigadjon a te szíved, hogy az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben, és el ne fordítsa arról az Ő haragját tereád. Ne gerjedj haragra a gonosztevők ellen, ne irigykedjél az istentelenekre.”

.....

.....

.....

Ahogy az előző tanulmányban is láthattuk, Isten csak a legvégső esetben hajtja végre ítéletét, akkor is szenvedést okoz számára, és nem örömet. Tőle idegen az a lelkület, amelyik türelmetlenül várja a megtorlást. A „bosszúállás” kifejezés többször szerepel Bibliánkban az ítélettel kapcsolatban, és ez is félreérthető; sokkal helyesebb lenne „igazságszolgáltatásnak” fordítani. Isten haragja a bűn ellen irányul, és az igazság érvényesítését jelenti. Az ember haragja mögött többnyire indulat van és nem igazságszeretet, s a másik ember ellen irányul.

„Nincs következetesebb bizonyítéka, hogy Sátán lelkülete tölt el minket, mint ha készek vagyunk megsebezni és elpusztítani mindazokat, akik nem értékelik munkánkat vagy elgondolásainkkal ellentétesen cselekszenek.

Minden emberi lény testileg, lelkileg, szellemileg Isten tulajdona. Krisztus mindenkinek a megmentéséért meghalt. Semmi sem bánthatja jobban Istent, mint ha emberek vallási vakbuzgóságból olyanoknak okoznak szenvedést, akiket az Üdvözítő a vérén váltott meg.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 412-413. o.)

6 Milyen lelkülettel lehetséges Krisztust képviselnünk, és hirdetnünk az evangélium üzenetét?

Luk 6,36–37 „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. Ne ítéljetez, és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik.”

.....

.....

„Ha felismered, hogy bűnös vagy, és tudod, hogy téged is csak mennyei Atyád szeretete mentett meg, akkor mélységesen szánod a bűnben szenvedőket. Többé nem leszel irigy és gáncsoskodó a bűnbánat láttán. Amikor az önzés jege leolvad szívedről, éppúgy fogsz érezni, mint Isten: osztozol az elveszettek megmentéséért érzett örömeiben.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 141. o.)

„Egyedül Isten Lelke ad a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hátlatlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk: ismertetőjele a menny királyi családjának. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 78. o.)

Isten szemléltető oktatást ad Jónásnak

1 Hogyan fejezte ki Jónás, hogy nem tud belenyugodni Ninive megmenekülésébe?

Jón 4,5 „Kiment Jónás a városból, és ült a város keleti része felől, és csinált ott magának hajlékot, és ült az alatt az árnyékban, amíg megláthatná, mi lesz a városból?”

.....

Jónás háborgó lelke még mindig dacolt Isten irgalmas lényével. Nem tudott Ninive lakóival közösséget vállalni: kiment a városon kívül, szinte tüntető módon kifejezve ezzel, hogy ő hű marad az általa közvetített üzenethez. Mintha tudtára akarta volna adni Istennek, hogy ez lenne a helyes út: ő az ítéletet meghirdette, Istennek pedig az lenne a feladata, hogy a megszabott határidő elteltével végre is hajtsa azt. Mintha még reménykedett volna abban, hogy Isten mégsem kíméli meg a várost. Milyen nehezen tud megtörni az ember keménysége és könyörtelensége, még Isten irgalma láttán is! A tékozló fiú bátyja is hasonlóképpen dacolt atyjával: ő sem ment be a szülői házba, kívül megállt, kifejezve ezzel nemtetszését. Milyen megdöbbenő az a lelkület, amelyet néhányan még ki is mondanak: „Ha ez az ember is bejut Isten országába, akkor én nem akarok üdvözülni.” Mi készek vagyunk-e közösséget vállalni azokkal, akik esetleg nálunk sokkal mélyebbről jöttek?

2 Mivel próbálta Isten rádöbbeneni Jónást önzésére és igazságtalanságára?

Jón 4,6-9 „Az Úr Isten pedig egy tököt rendelt, és felnőtt az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megol-

talmazza őt a hévség bántásától. És nagy örömmel örvendezett Jónás a tök miatt.

De másnapra férget rendelt az Isten hajnalköltekor, és megszurta az a tököt, és elszáradt.

És lőn napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendelt Isten, és a nap rátűzött Jónás fejére, és ő elbágyadt. Kívánta azért magának a halált, és mondta: Jobb halnom, mint élnem!

És mondta az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-e a tök miatt? És mondta: Méltán haragszom, mind halálig!”

.....

A prófétát a nap hevétől megvédő növény más fordítások szerint ricinusbokor volt, illetve valamilyen más, gyorsan növekvő bokor. A mondanivaló szempontjából nem is a növény fajtája a fontos, hanem amit Isten általa meg akart tanítani Jónásnak. Az árnyékot adó, nagy levelű növénynek nagyon örült Jónás a tikkasztó melegben. Természetesnek tartotta, hogy Isten őt megvédi, gondot visel róla. Számunkra is ilyen magától értetődő az, hogy Istennek a legapróbb szükségleteinkre is gondja van? Vagy csak akkor vesszük észre, amikor valamilyen veszteség ér bennünket?

Jónás magatartása hű tükre az önző emberi természetnek. Amikor másnapra a növény elszáradt, és a nap is forróbban tűzött a fejére, a próféta ismét Isten ellen lázadt. Előbb azért haragudott, mert az Úr megkegyelmezett Ninivének. Most a saját vélt vesztesége miatt fordult vele szembe. Pedig most sem olyan helyen volt, és nem olyan lelkülettel, hogy jogosan igényelhetne volna Isten oltalmát. Nem az Úr küldte a pusztába, hogy ott várja Ninive lakóinak végétét. Ha ő is örült volna Ninive megmaradásának, ha megtérésüket komolyan veszi, akkor ott maradhatott volna a városban, tovább vezetve őket az igazság ismeretében. Így viszont saját tapasztalatából kellett megtanulnia, mennyire kicsinyesen és önző módon viselkedett.

Megfigyelhetjük, hogy Isten milyen tapintattal leplezi le szolgálja helytelen gondolkodását. Újra kérdez, arra készíti a prófétát, hogy gondolkozzon: valóban jogosan lázad-e Istennel szem-

ben? Nem vitatkozik Jónással, mert tudja, hogy egy érzelmileg feldúlt embert ez csak ingerelne. Kérdése sok mindent leleplez Jónás helytelen gondolkodásából: Úgy gondolod, hogy jogosan haragszol, amiért egy egyszerű kis növény elszáradt, csak azért, mert számodra hasznos volt? Jogosan haragszol rám mindezek után azért is, mert Ninive sok ezer lakóját megkíméltem, akik érző, gondolkodó, szenvedő emberek?

Jónás felhevült válasza azt mutatja, hogy még nem egészen értette meg a leckét. Jogosnak érzi azt, hogy ő minden védelmet megkapjon Istentől, és semmilyen szenvedésben ne legyen része. Vajon még mi is így gondolkodunk?

3 Hogyan mutatott rá Isten a saját indítékai és a próféta viselkedése közötti különbségre? Vajon megértette-e Jónás ezt a leckét?

Jón 4,10-11 „Az Úr pedig mondta: Te szánod a tököt, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem neveltél, amely egy éjjel támadt, s más éjjel elveszett: én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között, és barom is sok van?!”

.....

.....

Mivel Jónás még mindig jogosnak tartotta lázongását, Isten – bár most is nagyon tapintatosan – szembesíti ellentmondásos viselkedésével. Az árnyékot adó növényért ő semmit sem tett, nem is gondozta, mégis mennyire sajnálja az elszáradását, csupán önző okokból. Isten viszont minden élő Teremtője, aki naponta fáradozik minden teremtményéért. Az Ő számára nem közömbös egyetlen ember sorsa sem. Ninive lakói is az Ő gondviselő szeretetének részesei, és mérhetetlenül nagyobb értékűek számára, mint egy kis bokor. Isten nem a tömeget látja, hanem az egyes embereket, akik nem is ismerik az igazság útját, akikkel ő együtt érez és együtt szenved. Jézus így fogalmazta meg ezt a gondoskodó szeretetet: „Nemde két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre

a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mát 10,29–31)

Az emberi szájalom és Isten részvéte között óriási a különbség abból a szempontból is, hogy mások szenvedése esetleg sajnálatot vált ki belőlünk, de nem mindig vagyunk képesek tenni is értük valamit. Sokszor ki is mondjuk: „Nagyon sajnálom, de nem tudok segíteni.” Nem elég az, hogy együtt érzünk valakivel, ha magára hagyjuk. Ha Isten is tétlen sajnálattal nézte volna a pusztuló világot, mindannyian elvesznénk.

Erich Fromm *A szeretet művészete* című könyvében is hivatkozik erre a bibliai történetre, mint amely által Isten az igazi szeretetre akarja megtanítani Jónást:

„A szeretet cselekvő törődés annak az életével és fejlődésével, akit vagy amit szeretünk. Ahol ez a cselekvő törődés hiányzik, ott nincs szeretet. A szeretetnek ezt az alkotóelemét gyönyörűen írja le Jónás könyve. Isten elküldi Jónást Ninivébe, hogy figyelmeztesse a város lakóit: ha nem hagynak fel tévelygéseikkel, lesújt rájuk a büntetés. Jónás elmenekül a küldetése elől, mert fél, hogy Ninive jó útra tér és Isten megbocsát nekik. Olyan ember ő, akiben erős az érzék a rend és a törvény iránt, de nincs szeretet. (...) Isten megmenti (a cethal által), és Jónás elmegy Ninivébe. Prédikál a lakosságnak, ahogyan Isten meghagyta neki, és pontosan az történik, amitől félt. A niniveiek megbánják bűneiket, jó útra térnek, Isten pedig megbocsát nekik, és úgy dönt, hogy nem rombolja le a várost. Jónás mélységes haragot és csalódást érez; ő „igazságtevést” akart, nem pedig könyörületet. Végül némi enyhületet talál az árnyékban egy bokor alatt, melyet Isten neki növesztett, hogy védje őt a naptól. De amikor Isten elszárazítja a bokrot, Jónás kétségbeesik, és mérgesen panaszkodik Istennek. Isten így válaszol: »Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél; amely egy éjjel felnőtt, másik éjjel elpusztult. Én meg ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott a sok állat is!« Isten azt magyarázza Jónásnak, hogy a szeretet lényege »fáradni« valamiért és »nevelni« valamit, hogy a szeretet és a fáradtság elválaszthatatlanok...

A gondoskodás és törődés maga után vonja a szeretet egy másik aspektusát: a felelősséget. A felelősségen manapság gyakran a kötelességet értik, olyasmit, ami kívülről van előírva az embernek. De valódi értelemben a felelősség teljességgel önkéntes cselekvés; annyit tesz, hogy megfelelek egy másik emberi lény kimondott vagy kimondatlan igényeinek... Jónás nem érzett felelősséget Ninive lakóiért. Ő is megkérdeshette volna, mint Káin: »Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?« Aki szeret, az felelős. A testvére élete nemcsak a testvéreire tartozik, hanem rá is. Felelősséget érez embertársaiért, és felelősséget érez önmagáért.” (39–40. o.)

Felmerülhet bennünk a kérdés, hogy vajon Jónás megértette-e ezt a leckét? Minden bizonnyal igent mondhatunk rá, hiszen azért örökítette meg az utókor számára saját történetét, hogy mások is okuljanak belőle. Leplezetlen őszintesége, ahogyan saját megfutamodását, majd Istennel szembeni lázongását leírja, nem hagyhat bennünket kétségben afelől, hogy ezt a könyvet már lelkületében megváltozott, megtért emberként írta meg (lásd az I. tanulmány 3. kérdése utáni megjegyzést). Jónás könyve tehát megtérések sorozatának története: először a pogány tengerészek fordulnak Isten felé, azután Ninive lakói tartanak bűnbánatot, majd végül Isten prófétája is megtér „saját igazságából”, és elfogadja helyette Isten igazságát és kegyelmét.

4 **Hogyan viszonyul Isten a sötétségben, tudatlanságban lévő emberekhez? Milyen lelkülettel kellene nekünk is közelednünk hozzájuk?**

Zsid 5,2 „Aki képes együtt érezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel...”

Csel 17,30 „E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, most parancsolja az embereknek, mindenkinek mindennütt, hogy megtérjenek.”

Luk 23,34 „Jézus pedig mondta: Atyám! Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Zsolt 107,10. 13–14 „Akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, megkötözötté válnak nyomorúsággal és vassal; mert ellenszergültek az Isten beszédének, és a Felségesnek taná-

csát megutálták; azért megalázta az ő szívüket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségük. De az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadította őket. Kihozta őket a sötétségből és a halál árnyékából, köteleiket pedig elszaggatta.”

.....

.....

.....

Isten azt mondta Jónásnak, hogy Ő szánja Ninive lakóit, akik „nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között”. Nyilvánvalóan jelképes beszéd ez, és az erkölcsi tudatlanságukra, a jó és rossz közötti különbségtétel hiányára utal. Isten együtt tud érezni az Őt és igazságát nem ismerő emberekkel, és lehetőséget akar adni nekik is a választásra, a megtérésre. Éppen ezért küldte Jónást is Ninivébe.

Vajon csak a régi, pogány világban volt ilyen szellemi sötétség, nem jellemzi-e ma is emberek sokaságát ez a tudatlanság? Nem tapasztaljuk-e naponta, hogy még a magukat kereszténynek vallók sem ismerik a Biblia erkölcsi törvényeit, sőt sokszor az alapvető emberi magatartási normákat sem?

Csorba Győző következő verssorai megindítóan fejezik ki ezt az ismerethiányt:

*„Tornyosodik a bűn a szívemen,
és már csak tompán érzem: mi bűn, mi nem bűn,
normáim elmentek veled,
nincs már külön a sáros és a tiszta –
elkeveredtek bús hiányodon.”*

(Szólalj meg bennem)

Isten azért bíz meg bennünket is az evangélium hirdetésével, hogy a sötétségben, tudatlanságban lévő embereken segítsünk. Nekünk sem elítélnünk kellene azokat, akik még nem ismerik Istent, hanem szánni, és mindent megtenni a megmentésükért. Készek vagyunk-e fáradozni azokért is, akik tudatlanságuk miatt nagyon mélyre jutottak már?

„Meváltónk, aki ismeri a világ nyomorának és kétségbeesésének mélységeit, tudja, milyen eszközök által hozhat enyhülést számukra. Mindenütt sötétségben lévő lelkeket lát, akiket megörnyesztett a bűn, a szomorúság és fájdalom; azonban látja lehetőségeiket is. Látja a magasságokat, ahová eljuthatnak. Habár az emberek rosszra használják és eltékozzák talentumaikat, s elveszítették kegyes férfiasságuk és nőiességük méltóságát, Megváltónknak meg kell dicsőülnie szabadításukban és megváltásukban.

A világ zord helyein élő szűkölködőkért végzett munkára Jézus Krisztus olyanokat választ ki, akik együtt éreznek a tudatlanokkal, és azokkal is, akik távol járnak a jó úttól. Jelenléte által segíti a hívőket, akik részvételtjes szívvel vannak az olyan emberek iránt, akiknek keze durva és ügyetlen. Megváltónk azok által fog munkálkodni, akik kegyelmet látnak a nyomorúságban, és nyereséget a veszteségben.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 268. o.)

5 Hogyan mutatta be egyik példázatában Jézus, hogy milyen ellentét van Isten részvételtjes magatartása és az ember könyörtelensége között?

Mát 18,23–30 „Annakokáért hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki számot akart vetni a szolgálóival. Mikor pedig számot kezdett vetni, hoztak eléje egyet, aki tízezer talentommal volt adós. Nem tudván pedig fizetni, parancsolta annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, s mindenét, amije van, és fizessenek. Leborulván azért a szolga előtte, könyörgött néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszáván azt a szolgát, elbocsátotta őt, és az adóságot is elengedte néki. Kimenvén pedig az a szolga, találkozott egygel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós; és megragadván azt, fojtogatta, mondván: Fizesd meg nékem, amivel tartozol! Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörgött néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. De ő nem akarta; hanem elmenvén, börtönbe vetette őt, míg nem megfizeti, amivel tartozik.”

.....

.....

.....

A példázatból azt is megérthetjük, milyen óriási különbség van az Isten elleni bűneink nagysága és az olyan dolgok között, amelyekkel emberek egymást megbánthatják. Tízezer találat megfizethetetlen összeg, Istennel szembeni tartozásunk is ilyen mérhetetlenül nagy. Ha részesültünk abban a kegyelemben, hogy Isten levette rólunk bűneink terhét, hogyan róhatjuk fel embertársunknak a „száz dénár” tartozást? Jónás könyve leleplezi az ember különös könyörtelenségét: azoknak sem tudunk megbocsátani sokszor, akik pedig ellenünk soha nem vétkeztek, talán nem is ismerjük őket, mégis megvetjük ezeket az embereket bűneik miatt. Mintha azt sajnálnánk, hogy a szolgatársunknak is elengedi Isten az adósságot, nem csupán nekünk.

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében... Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban.

Lehet, hogy Isten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szeretetétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba került, mint akkor volt, mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűnbánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket.

A példázat nagy tanulsága azonban Isten könyörületének és az ember könyörtelenségének szembeállításában rejlik, és abban, hogy Isten megbocsátó irgalmának mértéke szerint kell nekünk is megbocsátanunk. »Nem kellett volna-é neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?«

Isten megbocsát nekünk – nem azért, mert megbocsátunk, hanem »amiképpen« megbocsátunk. Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete készlet. Embertársainkkal szembeni magatartásunk tanúsítja, hogy befogadtuk-e ezt a szeretetet, vagy nem. Ezért mondja Krisztus: »Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek.«” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 168. o.)

6 Hogyan kellene viszonyulnunk a bűnben elveszett emberekhez?

Mát 18,33 „Nem kellett volna-e néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad?”

Luk 15,42 „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltott.”

.....

.....

.....

Jézus azt mondja, hogy a másik bűnös ember a szolgatársunk, sőt testvérünk. Tudunk-e így tekinteni rá? Sajnáljuk-e azt, aki „elveszett”, tudunk-e könyörületeségre indulni, és segíteni abban, hogy ő is hazataláljon? Ha ilyen lelkület él bennünk, akkor már nem lázongunk Isten végtelen türelme és irgalmassága ellen, hanem a mennyei lényekkel együtt tudunk örülni a legelvetemültebb gonosztevő megtérésének is.

„A tévelygők iránt szelídek legyetek, hiszen még röviddel ezelőtt nem a sötétségben voltatok-e ti is, bűneitektől megkötözve? Nem akartok-e azért a türelemért, amelyet Krisztus irántatok tanúsított, gyöngédek és türelmesek lenni másokkal? Isten többször figyelmeztetett bennünket, hogy legyünk nagyon kedvesek azok iránt, akik visszautasítanak minket, nehogy egy lelket is rossz irányba befolyásoljunk.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Módszerek c. fejezet)

„Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 168. o.)

Mire van szükségünk megbízatásunk hűséges teljesítéséhez?

1 Hogyan kellene válaszolnunk Isten hívására, amikor szolgálattal bíz meg bennünket?

Ésa 6,8 „És hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nékünk? Én pedig mondtam: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!”

Csel 9,6 „Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

.....

Jónás próféta történetének egyik tanulsága az, hogy az Úr készséges engedelmességet vár szolgálaitól. A kényszeredett, kötelességszerű szolgálat semmi örömet nem okoz sem annak, aki teszi, sem Istennek, aki a megbízatást adta. Ha ismerjük a világ szükségleteit, és tudjuk, hogy milyen kincs birtokában vagyunk, akkor nem fogunk kifogásokat keresni, nem vonulunk vissza, hanem átadjuk magunkat Istennek, aki fel akar bennünket használni az emberek megmentésében.

„Mindenki, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, vágyik arra a kiváltságra, hogy Istent szolgálhassa. Amikor elgondolkozik azon, mit tett érte a menny, szívét határtalan szeretet, imádat és hála hatja át. Háláját úgy igyekszik bizonyítani, hogy képességeit Isten szolgálatába állítja. Vágyódik, hogy bemutassa a Krisztus és megváltottai iránti szeretetét. Fáradozni kíván, nehézséget hordozni, áldozatot hozni.

Isten őszinte munkása megtesz mindent, ami tőle telik, mert

ezzel megdicsőítheti Mesterét. Isten kívánalmait figyelembe véve azt cselekszi, ami helyes. Igyekszik fejleszteni minden képességét. Minden feladatot úgy teljesít, hogy azt Istenért teszi. Egyetlen vágya az, hogy Krisztusnak hódoljon, és tökéletesen szolgálja Őt.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Fejlődés és szolgálat c. fejezet)

2 Hogyan bátorít bennünket az Úr, ha akadályokkal kell szembenéznünk szolgálatunk során?

Józs 1,9 „Avagy nem parancsoltam-e meg néked: légy bátor és erős! Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz.”

Eféz 6,10 „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az Ő hatalmas erejében!”

.....

.....

Ha szeretnénk másokat is Krisztushoz vezetni, tudnunk kell, hogy az ellenség minden eszközzel akadályozni fogja munkánkat. Nem emberi hatalommal szállunk szembe, hanem a „gonoszság lelkeivel”, mégsem futamodhatunk meg. Ismernünk kell az erő forrását, tudnunk kell, hogy ha velünk van az Úr, nincs okunk a félelemre. Ez adjon bátorságot, ha ellenállással vagy akadályokkal találkozunk az emberekért végzett szolgálatunk során.

„Isten olyan férfiakat keres, akik teljesen átadják magukat Neki, betelnek az Ő Lelkével. Isten megszentelt emberekre vár, akik kimehetnek, hordozni Krisztus gyalázatát. Erősek és bátrak legyenek, akik alkalmasak nemes vállalkozásokra, s áldozataik által szövetséget kötnek Istennel.

Aki testét, lelkét és elméjét az Úrnak szenteli, állandóan új erőt nyer testileg, lelkileg és szellemileg. A menny kiapadhatatlan készletei állnak rendelkezésére. Krisztus megajándékozza saját lelkével, életet ad saját életéből. A Szentlélek a legnagyobb erővel munkálkodik szívében és lelkében. Isten kegyelme növeli és fejleszti képességeit, és az isteni természet a legnagyobb mértékben segítségre van a lélekmentés munkájában.

Krisztussal együtt munkálkodva az ember tökéletessé lesz Őbenne, és emberi gyengesége ellenére is alkalmas lesz a Mindenható munkáinak elvégzésére.

Isten igazi szolgája nem tér ki a nyomorúságok vagy felelőségek terhe elől. Erőt nyer abból a forrásból, mely soha nem apad ki azok számára, akik őszintén keresik az isteni erőt, amely képessé tesz szembeszállni a kísértésekkel, legyőzni azokat, és elvégezni a kötelességeket, amelyeket Istentől kapott. Az a kegyelem, amelyet elnyer, megnöveli értelmi képességét, segítve Isten és Fia megismerésében. Lelke legfőbb vágya, hogy a Mesternek kedves szolgálatot végezzen. Mialatt továbbhalad a keresztényi úton, megerősödik a »Jézus Krisztusban való kegyelemben.« (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Ifjak az evangélium szolgálatában, Megszentelődés, A szükséges előkészületek c. fejezetekből)

3 Miért van szükség kitartásra az emberekért végzett szolgálatunkban, különösen a vég idején?

Zsid 10,38–39 „Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.”

Mát 24,13 „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.”

.....

.....

Az emberek érdektelensége, a sikertelenség könnyen elcsüggeszthet bennünket, és arra készíthet, hogy feladjuk az egyes emberekért való fáradozásunkat. A gyülekezeten belüli fásultság is sokszor ilyen visszatartó erőként hat ránk, és könnyen meggyengülhetünk igyekezetünkben. Gondolkozzunk el azon, hányszor történt már meg velünk, hogy bizonyos területen nagy buzgalommal elkezdtünk emberekért dolgozni, és egy idő után, szinte észrevétlenül, elhalt az igyekezetünk. Vagy belefáradunk, vagy eredménytelennek ítéljük a munkánkat, és abbahagyjuk. Gondoljunk arra, hogy ha Krisztus nem fáradozna értünk olyan kitarással, lenne-e reményünk az üdvösségre?

„Kitartó emberekre van szükség, olyanokra, akik nem várnak arra, hogy útjuk simára legyen gyalulva és minden akadály megszűnjön. Isten olyan emberekre vár, akik új életre keltik az elcsüggedt munkások lankadó erőfeszítéseit; olyanokra, akiknek a szívét átmelegíti a keresztényi szeretet, és kezük erős a Mester munkájának végzéséhez.

Vannak olyanok, akik a misszió szolgálatában tevékenykednek, de gyengék, kényelemszeretők, és könnyen elcsüggednek. Nincs bennük lendület. Nincsenek meg bennük azok a pozitív jellemvonások, amelyek határozott cselekvésre ösztönöznek – az a lelkiület és energia, amely lelkesedést ébreszt. A sikerhez bátorság és kitartás kell; nemcsak a passzív, de az aktív erények művelése is...

Az ingatag jellemű emberek tervei és szándékai nélkülözik a határozott formát és a következetességet. A világnak nem sok gyakorlati haszna van belőlük. Ezt a gyengeséget, határozatlanságot és tehetetlenséget le kell küzdeni. Az igazi keresztényt olyan állhatatosság jellemzi, amelyet nem törhetnek meg és nem gyengíthetnek a kedvezőtlen körülmények. Erkölcsös, gerinces és becsületes embereknek kell lennünk, akiket hidegen hagy a hízelgés, és akiket nem lehet sem megvesztegetni, sem megfélemlíteni.”

„Ha a világ valamit kezdeményez, azt látványosan és dicsekvéssel teszi. Isten pedig a kicsiny dolgokat az igazság és jogoság dicső győzelmének kezdetül szánja. Néha csalódásokkal és látszólagos kudarccal neveli munkásait. Azt akarja, hogy megtaljanak a nehézségeken diadalmaskodni.

Az ember könnyen elbizonytalanodik a zűrzavar és az akadályok láttán. Pedig ha mindvégig kitartóan bízunk, Isten egyengeti útját. Sikert arat a nehézségekkel vívott küzdelmében.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 359. o.; *Proféták és királyok*, 370. o.)

4 Milyen indíték készíthet bennünket az emberek megmentésére? Kítől tanulhatjuk meg az önfeláldozó szeretetet, amely nélkül nem lehet eredményes a másokért való fáradozásunk?

Luk 15,4 „Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszít, nem hagyja ott a ki-

lencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?”

Ján 10,11 „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.”

1Kor 9,22 „Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket.”

Csel 20,24 „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

.....
.....
.....

Egyedül Krisztustól tanulhatjuk meg azt a másokért küzdő, kitartó szeretetet, amely kész a legnagyobb áldozatra is egy ember megmentéséért. A krisztusi jellem legfőbb ismertetőjele életünkben, hogy mennyit sajátítottunk el ebből az önfeláldozó szeretetből. Pál apostol is megtanulta Mesterétől az együttérző, minden áldozatra kész szolgálatot. Nem sajnálta idejét, erejét, kényelmét, végül a szabadságát és az életét sem, hogy „mindenképpen megtartsom némelyeket”.

„Ki mérheti fel egyetlen lélek értékét? Akarod tudni, mennyit ér? Gondold végig a Getsemáne-kerti jelenetet: Krisztus gyötrelmét, amikor nagy vércseppeket verejtékezett! Nézd a keresztre feszített Megváltót! Halld meg kétségbeesett kiáltását: »Én Istenem, én Istenem! Miért hagyta el engem?« (Márk 15,34) Nézd megsebzett fejét, átszegett oldalát, összeroncsolt lábát! Ne feledd, hogy Krisztus mindent kockára tett! Maga a menny is veszélybe került. A keresztnél, amelyen Krisztus egyetlenegy bűnösért is feláldozta volna életét, megláthatod egyetlen lélek értékét.

Ha közösséged van Krisztussal, az Ő mértékével mérsz minden embert, és olyan mélységesen szereted őket, mint Krisztus téged. Akkor nem elűzöd, hanem megnyered, nem támadod, ha-

nem vonzod azokat, akikért Krisztus meghalt. Soha senkit nem lehetett volna visszavezetni Istenhez, ha Krisztus nem fáradozott volna személyesen érte. Ez a személyes munka a lélekmentés titka: ha nem nézed nyugodtan, közömbösen a »haldoklók«-at, és minél bűnösebbek, minél nyomorultabbak, annál nagyobb buzgósággal és szeretettel igyekszel menteni őket; ha meglátod, mire van szükségük a szenvedőknek, az Isten ellen vétkezőknek, a bűn terhe alatt roskadozóknak; ha megesik rajtuk a szíved, és segítő kezed feléjük nyújtod; ha hited és szereteted karján viszed őket Krisztushoz; ha vigyázol rájuk, és bátorságot öntesz beléjük; ha megértéssel és bizalmaddal véded őket az eleséstől.”

„Szeretni a lelkeket, akikért Krisztus meghalt – ez az »Én« keresztre feszítését jelenti. Aki Isten gyermeke, az ettől kezdve a világ megmentéséért lebecsült lánc egy szemének tekinti magát. Egy Krisztussal az Ő kegyelmi tervében, s Vele jár, hogy megkeresse és megmentse, aki elveszett. A keresztény embernek mindig észben kell tartania, hogy ő Istennek szentelte magát, és jellemével Krisztust kell bemutatnia a világnak. Az önfeláldozásnak, szeretetnek, együttérzésnek, amelyek Krisztus életében megnyilvánultak, újra meg kell jelenniük Isten munkásának életében.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 131. o.; *Jézus élete*, 353. o.)

5 Mít kell még feltétlenül megtanulnunk Krisztustól?

Mát 11,29 „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a lelketeknek.”

Ján 5,30 „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Ján 7,18 „Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.”

.....

.....

Krisztus földi szolgálata során ismételten kifejezte azt, hogy minden szava és cselekedete Istentől származik, és nem is kíván tenni semmit önmagától. Nem a saját akarata, tervei megvalósításához kért erőt mennyei Atyjától, hanem Őtőle kért tanácsot, és a mennyei vezetésnek engedelmeskedett. Mennyire meg kellene tanulnunk nekünk is ezt a teljes Istenre hagyatkozást! Sokszor meg vagyunk győződve arról, hogy a mi terveink a legjobbak, és Istennek az a feladata, hogy segítsen azokat megvalósítani. Pedig milyen tudatlanságban vagyunk az emberek szükségletei felől, és milyen nehezen tudjuk Isten terveit is megérteni! Az emberi természet hajlik az önfelmagasztalásra, ahelyett, hogy Istennek adná a dicsőséget. Amikor szolgálatunk során eredményeket érünk el, tudunk-e alázattal hálát adni Istennek, és ellenállunk-e az önfelmagasztalás vágyának?

„Az Úr azok által tud a leghatékonyabban cselekedni, akik leginkább tudatában vannak saját kicsinységüknek, és akik Őbenne bíznak mint vezetőjükben és erejük forrásában. Isten erőssé teszi őket úgy, hogy erejét gyengeségükkel egyesíti, és bölcsé azáltal, hogy bölcsességét tudatlanságukkal párosítja...

Az Úr sokkal többet tehetne népe tagjaiért, ha ápolnák az igazi alázatosságot – azonban kevés olyan ember van, aki nagy felelősséget vagy sikert tudna elhordozni anélkül, hogy magabizóvá ne válna, és el ne feledkezne Istentől való függőségéről. Ez az oka annak, hogy Isten mellőzi azokat, akiket a világ nagyra, tehetségesnek és kiválóságnak ismer el. Ők legtöbbször büszkék és önelégültek, s úgy érzik, képesek arra, hogy Isten tanácsa nélkül cselekedjenek.

A legtökéletesebb terv is csődöt mond Isten hatalma és bölcsessége nélkül, míg a legkevésbé ígéretes elgondolás is sikert hoz, ha Isten rendelte, s ha alázattal és hittel fognak hozzá. Ma is éppen úgy kész együtt munkálkodni népével, az emberi erőfeszítésekkel, és nagy dolgokat véghezvinni gyenge eszközök által, mint akkor. Az egész menny arra vár, hogy igényeljük Isten bölcsességét és hatalmát. Isten »mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk« (Eféz 3,20).” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az első bírák c. fejezet)

„A természetes szívben mindig megvan a hajlandóság arra, hogy felmagasztalja vagy elbízza magát, ha siker kíséri az erőfeszítéseit. De az önfelmagasztalásnak nincs helye Isten munkájában. Bármilyen intelligens vagy, bármilyen komolyan és lelkesen dolgozol, elveszíted a győzelmet, ha a büszkeségre való hajlamot nem veted ki magadból, és nem rendeled alá magad a Szentlélek vezetésének.” (Ellen G. White, 47. kézirat, 1896)

6 Hogyan lehetséges Krisztuséhoz hasonló munkát végeznünk a világban?

Ján 17,18 „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.”

Ján 15,4-5 „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

.....

Megtisztelő és nagy felelősséggel járó feladat azt a szolgálatot folytatni, amelyet Krisztus megkezdett az emberek között. Krisztust képviselni csak az Ő jellemével lehetséges. Az Ő képmására pedig úgy formálódhatunk, ha szüntelenül kapcsolatban vagyunk Vele, ha „Őbenne maradunk”. Naponként ápolnunk kell ezt a közösséget, ahogyan Ő tette földi élete során, amikor minden reggel „hallgatott, miként a tanítványok”, és mennyei erővel felruházva tért vissza munkájához.

„Krisztus követőinek is fényt kell árasztaniuk a sötét világban. A Szentlélek Isten Igéjéből fényt sugároz, és ez a világosság átformálja annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennük Isten tulajdonságait. Jézus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – vissza kell tükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a Völegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 286. o.)

„De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művében nem létezhet ember kezdeményezte dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszítéséből Isten fényhordozója. Az aranyolaj, amelyet a mennyei követek öntöttek az aranycsővekbe, továbbfolyt a templom lámpáiba, és lehetővé tette, hogy állandóan nagy fényvel égjenek. Az ember is az állandóan a rá áradó isteni szeretet nyomán tud fényt árasztani. Mindazok szívébe, akik hitben Istennel egyesültek, a szeretet aranyolaja bőven ömlik, hogy jó cselekedetekkel és az Isten iránti igazi, őszinte szolgálattal továbbítsák a fényt.

A Szentlélek magasztos és felmérhetetlen ajándékai a menny minden kincsét magukban foglalják. Nem Istenen múlik, hogy kegyelmének gazdagsága nem árad a Föld lakóira. Ha mindenki meg akarná kapni ezeket az ajándékokat, mindenki beteljesedne Szentlélekkel. Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világ felé Isten kegyelmének kincseit, Jézus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik arra, hogy szolgálói megismertessék a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan hívőkre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat áraszthatja.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen... Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani; hanem így szól: »Fényljék a ti világosságotok!« (Mát 5,16) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor majd árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget, s önkéntelenül is világítani fogtok magatok körül.

Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lénye által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakik. A bennük lakozó Megváltó dicsősége foglyul ejt másokat is.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 289–290. o.)

Az e heti adomány a könyvevangélista munkát támogatja

Október

1. szerda	1Pét 4,15–16	
2. csütörtök	Ján 17,19	
3. péntek	Róm 10,10–11	Napnyugta: 18.21
4. szombat	Fil 3,12	Napnyugta: 18.19
5. vasárnap	1Ján 1,7	
6. hétfő	Péld 15,18	
7. kedd	1Móz 17,1	
8. szerda	Zsid 5,12	
9. csütörtök	Eféz 4,22–23	
10. péntek	5Móz 26,10–11	Napnyugta: 18.07
11. szombat	1Pét 1,22	Napnyugta: 18.05
12. vasárnap	Zsid 11,24, 27	
13. hétfő	Mát 25,23	
14. kedd	Náh 1,7	
15. szerda	Zsolt 25,10	
16. csütörtök	Kol 3,16	
17. péntek	1Thess 5,14	Napnyugta: 17.53
18. szombat	2Krón 15,7	Napnyugta: 17.51
19. vasárnap	2Tim 1,7	
20. hétfő	Ésa 40,30–31	
21. kedd	Zsolt 18,3	
22. szerda	2Kor 8,2–5	
23. csütörtök	Ján 12,24	
24. péntek	Luk 12,42–43	Napnyugta: 17.40
25. szombat	1Thess 5,4–6	Napnyugta: 17.39
26. vasárnap	Mát 25,40	
27. hétfő	Péld 8,20	
28. kedd	Ján 13,8	
29. szerda	Zsolt 113,5–6	
30. csütörtök	2Kor 5,18	
31. péntek	Kol 3,13	Napnyugta: 16.29

November

1. <i>szombat</i>	Róm 15,14	Napnyugta: 16.27
2. <i>hétfő</i>	Kol 1,11	
3. <i>vasárnap</i>	Zsolt 84,6–8	
4. <i>kedd</i>	Júd 20–21	
5. <i>szerda</i>	1Ján 2,6	
6. <i>csütörtök</i>	Ésa 51,7	
7. <i>péntek</i>	Ján 16,26–27	Napnyugta: 16.19
8. <i>szombat</i>	Ján 14,26	Napnyugta: 16.17
9. <i>vasárnap</i>	Eféz 3,16–17	
10. <i>hétfő</i>	Luk 22,31–32	
11. <i>kedd</i>	Kol 2,6–7	
12. <i>szerda</i>	Zsolt 22,12	
13. <i>csütörtök</i>	Ésa 53,12	
14. <i>péntek</i>	Luk 23,42–43	Napnyugta: 16.10
15. <i>szombat</i>	Zsolt 22,2	Napnyugta: 16.09
16. <i>vasárnap</i>	2Kor 5,21	
17. <i>hétfő</i>	Ján 14,30	
18. <i>kedd</i>	Ján 21,15	
19. <i>szerda</i>	Jel 22,17	
20. <i>csütörtök</i>	1Tim 2,4	
21. <i>péntek</i>	Fil 1,27	Napnyugta: 16.03
22. <i>szombat</i>	Kol 3,2–4	Napnyugta: 16.02
23. <i>vasárnap</i>	Jel 1,7	
24. <i>hétfő</i>	Zsid 13,5	
25. <i>kedd</i>	Mát 4,19	
26. <i>szerda</i>	1Thess 5,15	
27. <i>csütörtök</i>	2Tim 2,24–25	
28. <i>péntek</i>	2Pét 1,10	Napnyugta: 15.57
29. <i>szombat</i>	Luk 19,10	Napnyugta: 15.57
30. <i>vasárnap</i>	Róm 15,2–3	

December

1. <i>hétfő</i>	Eféz 6,10	
2. <i>kedd</i>	Mik 7,7–8	
3. <i>szerda</i>	Zsolt 80,20	
4. <i>csütörtök</i>	Siral 3,25–26	
5. <i>péntek</i>	1Ján 3,18	Napnyugta: 15.54
6. <i>szombat</i>	Zsolt 36,10	Napnyugta: 15.54
7. <i>vasárnap</i>	2Kor 7,1	
8. <i>hétfő</i>	Zsid 12,1	
9. <i>kedd</i>	Ján 17,23	
10. <i>szerda</i>	Zsid 10,38–39	
11. <i>csütörtök</i>	Ésa 49,6	
12. <i>péntek</i>	2Tim 2,3–4	Napnyugta: 15.53
13. <i>szombat</i>	Csel 4,12	Napnyugta: 15.53
14. <i>vasárnap</i>	Zsolt 119,125	
15. <i>hétfő</i>	Kol 1,10	
16. <i>kedd</i>	2Pét 3,14	
17. <i>szerda</i>	Jak 3,16–17	
18. <i>csütörtök</i>	Róm 13,11–12	
19. <i>péntek</i>	Zsolt 118,8–9	Napnyugta: 15.54
20. <i>szombat</i>	Fil 2,3. 5	Napnyugta: 15.54
21. <i>vasárnap</i>	Róm 15,5–6	
22. <i>hétfő</i>	Luk 6,38	
23. <i>kedd</i>	1Tim 1,5	
24. <i>szerda</i>	1Pét 4,9	
25. <i>csütörtök</i>	1Ján 4,11–12	
26. <i>péntek</i>	1Thess 5,16. 18	Napnyugta: 15.57
27. <i>szombat</i>	Ésa 48,17–18	Napnyugta: 15.58
28. <i>vasárnap</i>	Ésa 60,19–20	
29. <i>hétfő</i>	Ésa 60,21–22	
30. <i>kedd</i>	Zsid 10,35–37	
31. <i>szerda</i>	Zsolt 90,12. 16–17	